

စော့အိုင်

ဗလၢကောင်ရေ့တဲ၊ ဗလၢအကြောင်းများ

BURMESE CLASSIC .com

www.burmeseclassic.com

Shane
Burr

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုပြိုကွဲရေး နို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုပြိုကွဲရေး နို့အရေး
- အချစ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး နို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်နို့ အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးတို့ နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား သုံးရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရုပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသမ္မတ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ပြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရောထွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာပြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးတို့ ပန်တီနိုင်ငံပစ္စည်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြိုင်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်ပြိုင်မားရေးနှင့် လှည့်ကျေးဇူးအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြိုင်မားရေး

စာရေးသူ၏ ထုတ်ဝေပြီး စာအုပ်များ

- ၁။ လဆွဲအားနဲ့ မိန်းမ
- ၂။ အဆင့်မြင့် ချည်တိုင်
- ၃။ အနွေးသွား လွန်းပုံယာဉ်
- ၄။ စိတ်ကောက်နတ်သမီး
- ၅။ လေလုံကော (ကဗျာ)
- ၆။ အပြာရောင်မှတ်ဉာဏ် အပိုင်းအစများ
- ၇။ သံယောဇဉ် ဗတ်စာ
- ၈။ သစ်ရွက်တို့၏ ပေါ့ဆခြင်းများ (ကဗျာ)
- ၉။ ဝတ်မှုန်ကူးတဲ့ ကြယ်
- ၁၀။ စက္ကူပန်းတွေရဲ့ သီချင်း
- ၁၁။ ကျူးပစ်ကိုယ်တိုင် မသိခဲ့တဲ့ပြားအကြောင်း

ယခု

၁၂။ ဗလာကောင်ရေးတဲ့ ဗလာအကြောင်းများ
ဆက်လက်၍

- ၁၃။ အပျင်းပြေ ဒိုရေမီဇာ (ကဗျာ)
- ၁၄။ ချစ်သူပြောတဲ့ တနင်္ဂနွေပုံပြင်
- ၁၅။ အဆောင်သူအတွက်...
- ၁၆။ အခန်းဆက်နှင်းဆီ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်- ၅၈၄/၂၀၀၃(၅)
မျက်နှာပုံနှင့်ပြုချက်အမှတ်- ၁၄၀၁/၂၀၀၃(၁၂)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၄-ခုနှစ်၊ မတ်လ၊

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဟင်း(ယုံကြည်ချက်စာပေတိုက်)
အမှတ်-၁၁၁/၃ ထပ်၊ ညာလမ်း၊ ၃၃ လမ်း

မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်

Wizard၊ အမှတ် ၁၉၈၊ ၃၃ လမ်း(အထက်)
ကျောက်တံတား၊ ဖြူနယ်၊ ရန်ကုန်။

အပုံးပန်းချီ
နိုးနိုင်

မျက်နှာပုံဖလင်
Stars

အတွင်းဖလင်
အောင်ဇော် (ပုံရိပ်ရှင်)

အမှတ် ၁၉၈၊ ၃၃ လမ်း(အထက်)

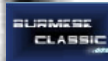
တန်ဖိုး - ၇၅၀ ကျပ်

မာတိကာ

- တာရာမင်းဝေ (ဗလာကောင်အတွက် ဗလာအမှာစာ)
- ဝေမျိုးသွင် (အမှာစာ)
 - ၁။ သတင်းစာဝတ္ထု
 - ၂။ ရှေးဟောင်းဗိုင်းရပ်(စ်)တစ်ကောင်၏အစာ
 - ၃။ အမှတ်တရသစ်သီးချိုများ
 - ၄။ အပိုင်းအစများနှင့် ပြောရေးဆိုခွင့်
 - ၅။ ရယ်စရာများနှင့်အချစ်
 - ၆။ ရင်လျားထားတဲ့စာအုပ်
 - ၇။ ဘာရန်မှမပါသောဘဝ၏မှတ်စု
 - ၈။ အရှုပ်အထွေးသီချင်း

- ၉။ သုညနှင့်တူသည့် 'ဝ'လုံးတစ်လုံး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ
- ၁၀။ အစိမ်းရောင်သတ္တုပျော့များနှင့်...
- ၁၁။ အနုတ်လက္ခဏာဆောင်သောပြတင်း
- ၁၂။ ကမ္ဘာဦးသစ်သီး
- ၁၃။ မုဆိုးစိတ်နဲ့သားကောင်
- ၁၄။ အာနိသင်အမှတ်တစ်ဆယ့်သုံး
- ၁၅။ ညဗေဒင်နှင့် လမင်းစာတမ်း
- ၁၆။ နားဖြင့်ပြောသောမြင်ကွင်း
- ၁၇။ မီးခိုးဆင်ဖိုနီ
- ၁၈။ ၎က်ရှူတဲ့ အောက်စီဂျင်
- ၁၉။ ဗလကောင်ရေးတဲ့ ဗလအကြောင်း

ဗလကောင်အတွက် ဗလာအမှာစာ

တာ ရာ မင်း ၆၀

သူဝတ္ထုတို့ စုစည်းမှုစာအုပ်ကလေးအတွက် 'ဝေမျိုးသွင်' က တွန့်တော့ကို အမှာစာ တောင်းလာပါတယ်။ အဲဒါဟာ ကျွန်တော့်ကို အတော်လေး အနေရအထိုင်ရခက်စေတဲ့ ကိစ္စပါပဲ။

'တခြားဆရာတွေကို ရေးခိုင်းလို့မရဘူးလား...' လို့ မေးကြည့်မိပါတယ်။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဘာတွေမှန်းမသိ လျှောက်ပြောပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အမှာစာရေးပေးဖို့ကိစ္စကို လက်ခံလိုက်ရပါတယ်။ သူ့ ဩန်သွားမှ သူ့စာမူထုပ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး လေပူတွေ မှတ်ထုတ်မိပါသော့တယ်။ အကြောင်းရှိပါတယ်...။

စာပေအရာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် တချို့က စွယ်စုံရေးကြသလို တချို့က လည်းကမ်းတစ်မျိုးတည်း သတ်သတ်မှတ်မှတ် ရေးကြလေ့ရှိပါတယ်။ ဥပမာ - ကဗျာဆို ကဗျာ၊ ဝတ္ထုတိုဆို ဝတ္ထုတို... အဲဒါမျိုးပေါ့။ ကျွန်တော်က စွယ်စုံရေးတဲ့ အုပ်စုထဲမှာ ပါပါတယ်။ ကဗျာ၊ ဝတ္ထုတို၊ ရှည်၊ ဆောင်းပါး စတာတွေအပြင် ငယ်ငယ်ကဆိုရင် သီချင်းတွေ သံချပ်တွေတောင် ရေးခဲ့ဖူးတယ်။ မလွဲမရှောင်သာတဲ့အခါမှာ ဇာတ်ညွှန်းလည်းရေးတယ်။ အဲဒီထဲမှာမှ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မရေးတတ်တဲ့အရာဟာ 'အမှာစာ' ဆိုတာကြီးပါပဲ။

'သူ' တော်ကြောင်း၊ သူ့စာမူတွေ ကောင်းကြောင်း ခိုးကျူးပေးရမှာလား... ဒါမှမဟုတ်... ဝေပျိုးသွင်ဆိုတာ စာတတ်ပေတတ်လမ်းသရဲလေးပါ။ ထင်ရာမြင်ရာ လျှောက်ရေးနေတာပါ... လို့ ရေးပေးလိုက်ရင် ကော် သူက ဒီအမှာစာကို ထည့်ဦးမှာလား၊ အားနာပြီး ထည့်ဦးတော့... နောက်မှ 'လမ်းသရဲတဲ့ကွ' ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ချောင်းရိုက်ဦးမှာလား။

သူ့ဝတ္ထုတိုတွေကို မကောင်းဘဲနဲ့ ကောင်းပါတယ်လို့ပြောလိုက်ရင် ကျွန်တော်က မုသားသုံးရာကျမယ်၊ ကောင်းလို့ကောင်းပါတယ်ပြောလိုက်ရင်လည်း အချင်းချင်း ကပ်မြှောက်နေတယ်လို့ တချို့က ထင်ကြဦးမယ်။ အတော်ကို ခွဲတီးခွဲကျနိုင်တဲ့ကိစ္စပါပဲ...။ သူ့ကို စာဖတ်ပရိသတ်နဲ့ အထွေအထူး မိတ်ဆက်ပေးစရာမလိုလှတော့ပါဘူး။ အထူးသဖြင့်... အခုလို 'ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှုစာအုပ်' ကို ဖတ်မယ့် ပရိသတ်မျိုးနဲ့ပေါ့။

သူဟာ ဝတ္ထုတိုနဲ့ ပတ်သက်လာရင် 'ဇော်ဇော်အောင်၊ သစ္စာနီ၊

မြတ်သစ်... ' စတဲ့ ဆရာကြီးတွေနဲ့သာမကဘဲ ကျွန်တော်တို့၊ မင်းခိုက် ဖိုးစန်တို့လို လူငယ်စာရေးဆရာတွေနဲ့ပါ စာအုပ်တွေ တွဲထုတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ (ခုဆို လုံးချင်းဝတ္ထုတွေတောင်ရေးနေပြီ။) ကျွန်တော် (တို့) အနေနဲ့ကတော့ ဝေပျိုးသွင်ရဲ့ စာတွေကို နှစ်ခြိုက်သဘောကျကြပါတယ်။ ဆန်းသစ်တဲ့ အတွေးနဲ့ လတ်ဆတ်တဲ့ အရေးအဖွဲ့တွေကို သူ့စာထဲမှာ တွေ့ရလေ့ရှိတယ်။

ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ဥပမာပေးနေစရာမလိုပါဘူး။ 'နားဖြင့်ပြောသော မြင်ကွင်း' ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကိုပဲ ကြည့်ပါ။ ဒီစာအုပ်ထဲမှာပဲပါတဲ့ ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်ရဲ့ ခေါင်းစဉ်ပါ။ မျက်စိနဲ့ မြင်တဲ့မြင်ကွင်းလို့ မသုံးနှုန်းတာကို သတိထားကြည့်ပါ။ နားဆိုတာဟာ သူများပြောတာကို နားထောင်ရတဲ့ အရာသက်သက်ပါ။ မြင်ကွင်းဆိုတာ ကြည့်ရတဲ့အရာပါ။ ပြောရတဲ့အရာ မဟုတ်ပါဘူး။ 'နားဖြင့်ပြောသောမြင်ကွင်း' လို့ သုံးနှုန်းတပ်ဆင်ထားတဲ့ ခေါင်းစဉ်ဟာ ထူးခြားပြီး အားရှိပါတယ်။ အဲဒီဝတ္ထုတိုရဲ့ ပထမပိုဒ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်ရပါတယ်။

"နေ့သည်မှောင်၍ ညသည်လင်း၏" ဆိုတဲ့ ဝါကျတွင် ကျွန်တော့် အလုပ်အကိုင်များကို မြှုပ်နှံထားသည်မှာ သင်တို့မသိဘူး မဟုတ်လား။ ထားပါ။ လူတချို့ အိပ်ရာထဲတွင်ရှိသော ခွခေါင်းအုံးများကို ကျွန်တော်က သံသယရှိသည်မှာ ကျွန်တော့်အလွန်လား။ နှလုံးသားစဉ်းပေါက် ကျယ်ချင်သော လူတစ်ယောက်က အချစ်ဆိုသည်ကို မလေးမစားလုပ် တာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့။ သတ္တုတွင်းတူး အလုပ်သမားတစ်ယောက်

၏ နှာချေသံ တွင် ခေါ်လာငွေတချို့ ပါသွားသည်။ သေခြင်းတရားသည် အေးတိအေးစက်ဆက်ဆံရေးရှိပေမယ့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါတွင်တော့ နွေးထွေးစွာ ဆက်ဆံတတ်သည်ကို သင်တို့ ကြုံဆုံဖို့ အလိုမရှိမှန်း ကျွန်တော် သိပါသည်။

လက်ရှိ ပို့စ်မော်ဒန်ခေတ်ကြီးထဲမှာ အဲဒီလို ရေးဖွဲ့တင်ပြမှုမျိုးကို ကျွန်တော် (တို့) က သဘောကျပါတယ်။ သူ့ဝတ္ထုတိုတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ အဲဒီစကားအပြင် ပြောစရာ တခြားစကားလည်း ကျွန်တော့်မှာ မရှိပါဘူး။ သူက ဝတ္ထုတိုအရေးကောင်းသလို ကဗျာလည်း အရေးကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စာသမားချင်းဆုံမိရင် ရံဖန်ရံခါမှာ သူကဗျာတချို့အကြောင်းလည်း ထည့်သွင်းပြောဆိုလေ့ရှိပါတယ်။

သူ့ဝတ္ထုတိုတွေကို ကြည့်ပြီး တစ်ပုဒ်ချင်းအလိုက် မော်ဒန် ပို့စ်မော်ဒန်သီအိုရီတွေနဲ့ ချိန်ထိုးသုံးသပ်ပေးမလားလို့ စဉ်းစားဖြစ်ပါသေးတယ်။ သူ့ကိုတောင် ပြောလိုက်မိသေးတယ်ထင်ပါရဲ့...။ 'ဒီအမှာစာအတွက် ငါ့ကို အချိန်တစ်လ၊ တစ်လခွဲလောက်တော့ မင်းပေးရလိမ့်မယ်' လို့ ပြောလိုက်ပါသေးတယ်။ 'ဟုတ်ကဲ့' ဆိုပြီး ပြန်သွားတာပါပဲ။ နောက်တော့လည်း သူ့ထုံးစံအတိုင်း တစ်ပတ်လောက်အကြာမှာ 'ပြီးပြီလား' လို့ ဖုန်းဆက်မေးပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတောင် သူ့ကို ချောင်းရိုက်ချင်စိတ်ပေါ်သွားပါတော့တယ်။

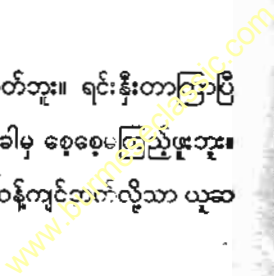
'ဝေပျားသွင်' ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာကိုရော၊ သူ့ဝတ္ထုတိုတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ကော... ထူးထူးခြားခြား အမှာရေးစရာ ကျွန်တော့်မှာ မရှိပါဘူး။ သူ့

အနုပညာကို ကျွန်တော် ယုံကြည်ပြီးသားပါ။ (သူဟာ အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ရှိရင် အာရုံဝင်စားမှု အတော်ကြီးသူပါ။ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာတဲ့ တချို့ရက်တွေမှာ မော်ဒန် ပို့စ်မော်ဒန်သီအိုရီတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ ဆွေးနွေးမေးမြန်းလေ့ရှိတယ်။ အိမ်ပြင်ထွက်ပြီး လက်သည်းညှပ်နေရင်တောင် လက်သည်းညှပ်နေတဲ့ နေရာကိုလိုက်လာပြီး သူ့ဆွေးနွေးချင်တာတွေကို တတွတ်တွတ် လာဆွေးနွေးနေလေ့ရှိတယ်။)

သူ့အတွက် ဘယ်လိုအမှာစာမျိုးကို ကျွန်တော်က ရေးပေးရတော့မှာလဲ...။ ကိုရဲ (ဆရာသစ္စာနီ) ဆိုရင် အမှာစာရေးတဲ့နေရာမှာ စာရေးဆရာကိုပါ ပုံဖော်မိတ်ဆက်ပေးလေ့ရှိတယ်...။ ဥပမာ-

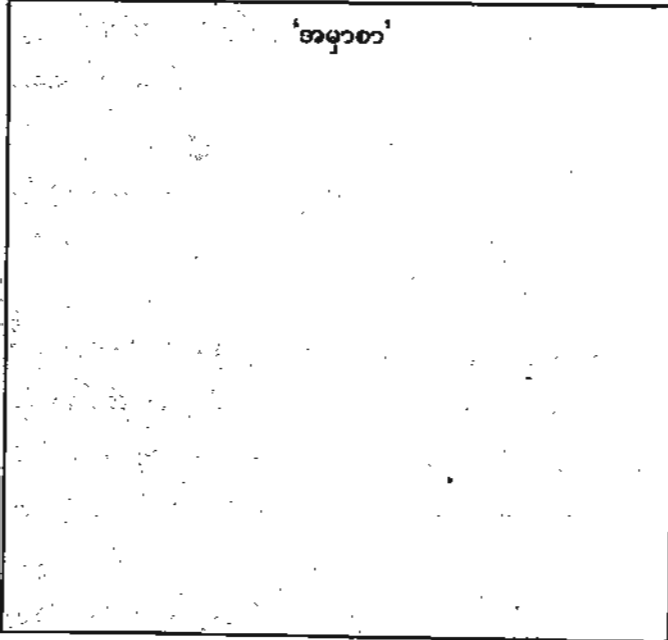
အသားညိုညိုဖြင့် ပြုံးချိုသောမျက်နှာရှိသည်။ အဝတ်အစားသာမက အနေအထိုင်ပါ နှိုးစင်းသည့်သူ့ကို အမြဲလိုလို တွေ့ရတတ်သည်။ တက်ထရွန်အင်္ကျီအဖြူနှင့်သာ ဖြစ်၏။ မျက်မှန်ထူထူအောက်တွင် အကင်းပါးသောမျက်လုံးတစ်စုံရှိသည်။ ဝင်လယ်ပြင်၏ ပြန်ပြုငြိမ်သက်ခြင်းကိုကြည့်၍ ပင်လယ်ပြင်၏ နက်ရှိုင်းခြင်းကို အကဲခတ်ရသလိုပင် သူ့ကို သာမန်ကြည့်လျှင် အထင်ကြီးစရာကို အလွယ်တကူ တွေ့နိုင်သူမဟုတ်...။

ကျွန်တော်က အဲဒီလိုလည်း ရေးမပြတတ်ဘူး။ ရင်းနှီးတာကြားပြီဆိုပေမယ့် 'ဝေပျားသွင်' ကိုလည်း အဲဒီလို တစ်ခါမှ စေ့စေ့ကြည့်ဖူးဘူး။ ရေးပြရမယ်ဆိုရင်လည်း ခုနက စာသားတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်လို့သာ ယူဆလိုက်ကြပါ။

ကဲ... ခုချိန်ကနေစပြီး ကျွန်တော် အမှာစာရေးပါတော့မယ်။
'ဗလာကောင်ရေးတဲ့ ဗလာအကြောင်းများ' စာအုပ်အတွက် အောက်ပါ
အတိုင်း ဗလာအမှာစာကို ရေးပေးလိုက်ပါတယ်။

'အမှာစာ'

လေးစားစွာ...

တာရာမင်းဝေ

စာကြွင်း ။ ။ မဖတ်ရင်လည်းရပါတယ်... ကိုယ့်အမှာစာကို
ဖတ်ဖန်တီး ကျော်သွားရကောင်းလားလို့ စိတ်ဆိုးမယ့်သူထဲမှာ ကျွန်တော်
မပါပါဘူး ခင်ဗျား... ။

အ မှာ စာ

။ တစ် ။

ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုတွေ စုစည်းထုတ်ဝေဖို့ကြိုးစားခြင်းသည် ဒီတစ်
ကြိမ်မှာ ဒုတိယအကြိမ် ဖြစ်ပါသည်။ ပထမအကြိမ်သည် စာအုပ်အဖြစ်
စီစဉ်ခဲ့သော်လည်း အကြောင်းကြောင်းကြောင့် စာအုပ်ထွက်ပေါ်လာခြင်း
မရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့်အနေနှင့်လည်း အဆင်မပြေခြင်းများစွာကြောင့် လက်
လျှော့ခဲ့ရသည်။

ထိုစဉ်တုန်းက စာအုပ်နာမည်မှာ ယခုအတိုင်းပင် 'ဗလာကောင်
ရေးတဲ့ ဗလာအကြောင်းများ' ဟူ၍ဖြစ်သည်။ အခုလည်း ကျွန်တော်က
မူလရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ကျွန်တော် ရေးဖြစ်ခဲ့သောဝတ္ထုတိုများကို စုစည်း
ပြီး ထုတ်ဝေသူကို ပေးလိုက်ပါ၏။

သို့ရာတွင် ဖတ်မည့်ပရိသတ်အတွက် ကျွန်တော့်မှာ ပြေးရော
စကား အနည်းငယ်ရှိလာသဖြင့် ဒီအမှာကို ကျွန်တော်က ရေးဖြစ်သွားပါ
သည်။

။နှစ်။

ဝတ္ထုတို့နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်အား ပထမဆုံး ထိတွေ့ပေးသူ မှာ ကျွန်တော် နာမည်မမှတ်မိတော့သော အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို ကိုဝင်းလား၊ ကိုလင်းလား... တစ်ခုခု ခေါ်ခဲ့မိတာ ခပ်ရေးရေး မှတ်မိ၏။ ၁၉၉၀ ခုနှစ်ခန့်က ထိုအစ်ကိုကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို သူ့လက်ရေးနှင့် ကူးထားသော ဆရာသစ္စာနီ၏ 'ခေါ်သံများနှင့် ပျော်ရွှင်မှု' ဆိုသည့် ဝတ္ထုတိုအား ပေးဖတ်ခဲ့သည်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်သည် ပဉ္စမတန်းကျောင်းသားတစ်ယောက်မျှသာရှိသေးသည်။ ကျောင်းစာမှလွဲ၍ ကျွန်တော်သည် တေဇ၊ ရွှေသွေး၊ မိုးသောက်ပန်း၊ ရုပ်ပြကာတွန်း၊ သိုင်းဝတ္ထုလောက်သာ ဖတ်ဖူးသူဖြစ်သည်။

မှန်သည့်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ထိုဝတ္ထုတိုကို ကျွန်တော် သိပ်နားမလည်ပါ။ ကျွန်တော်က အဲဒီ အစ်ကိုကြီးကို သိပ်နားမလည်ကြောင်း ပြောပြတော့ သူကပြုံး၏။ နောက်မှ မင်းကြိုက်လာလိမ့်မယ်ဟု သူက ပြောသောအခါ ကျွန်တော် မယုံပါ။။

ဒီဝတ္ထုတို၏ ရှေ့တွင် မည်သည့်ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်တလေကိုမှ ကျွန်တော်က ဖတ်ဖူးထားခြင်းမရှိသဖြင့် ထိုဝတ္ထုတိုသည် ကျွန်တော့်အဖို့ နားလည်ရခက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် နားမလည်သည့်ဝတ္ထုကို နောက်မှ မင်းကြိုက်လာလိမ့်မယ်ဟု အစ်ကိုကြီးက ဘာကြောင့်ပြောရသနည်း။ ကျွန်တော် သဘောမပေါက်သော်လည်း သူ့ကို ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောရဲပါ။

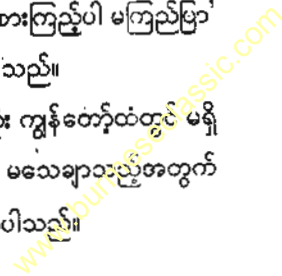
သူသည် ထိုစဉ်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ ပြည်မြို့တွင် တိုးတက်သောအမြင်ရှိသည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို လေးစားသည်။

နောက်ပိုင်းမှာ သူ့ဆီမှပဲ သစ္စာနီ၊ ပိုင်စိုးဝေ၊ သဲအိမ်မောင်နေဝါ၊ ဩစုနှစ်၊ ကျော်စွာထက် စသူတို့၏ ဝတ္ထုတိုတွေကို ကျွန်တော် ဖတ်ခဲ့ရသည်။ (သူက သူ့ကြိုက်သောဝတ္ထုတိုတွေ မဂ္ဂဇင်းများမှ ဖြယူခြင်းမပြုဘဲ လက်ရေးဖြင့် ကူးတတ်သူဖြစ်၏။) သူသည် ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်းကို ပုံမှန်အား ဝေးသူတစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်။ သူ၏ ညွှန်းဆိုမှုဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်းထဲမှ မြတ်သစ်၊ ကိုဆွေ၊ နေမျိုး တို့၏ ဝတ္ထုတိုများအား နောက်ပိုင်းတွင် ကြိုက်တတ်လာခဲ့သည်။

သူနှင့် ကျွန်တော် ခင်မင်သိကျွမ်းလာတာ တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် သူသည် မိသားစု တကွတပြားဖြစ်လျက် ခရီးရှည်ကြီးတစ်ခုကို ထွက်သွားခဲ့ရ၏။ ထိုခရီးမထွက်ခွာမီ သူသည် ကျွန်တော့်ကို ခေတ်ပေါ်ဝတ္ထုတိုများ၏ ရနံ့ကို မျှဝေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ကျွန်တော့်ဆီမှ ထွက်ခွာသွားခင် သူက စာအုပ်နှစ်အုပ် ပေးခဲ့ပါသည်။ မှတ်မှတ်ရရ ပြည်မြို့ရှိ ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားရင်ပြင်တစ်နေရာတွင် ဖြစ်၏။

ထိုစာအုပ်နှစ်အုပ်မှာ ဇော်ဇော်အောင်၏ 'ခံစားကြည့်ပါ မကြည်မြာ' စာအုပ်နှင့် ဂျူး၏ 'အမှတ်တရ' စာအုပ်ဖြစ်လေသည်။

ယခုအခါတွင်တော့ ထိုစာအုပ်နှစ်အုပ်စလုံး ကျွန်တော့်ထံတွင် မရှိတော့ပါ။ သူက ကျွန်တော့်ကို အပြစ်မတင်ဘူးဟု မသေချာသည့်အတွက် ဒီနေရာကပဲ သူ့ကို ကျွန်တော် တောင်းပန်လိုက်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် အခုလို ဝေမျိုးသွင် ဆိုသည့် နာမည်ဖြင့် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်နေမှန်း သိလျှင် ထိုအစ်ကိုကြီး ကျေနပ်လိမ့် မည်ထင်သည်။

။ သုံး ။

ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုများကို ယခုလို တစုတဝေးတည်း ပြန်ရဖို့ မနည်း ကြီးစားခဲ့ရပါသည်။ အယ်ဒီတာတချို့ထံမှလည်း တောင်းတောင်းပန်ပန် နှင့် ပြန်လည်တောင်းယူခဲ့ရ၏။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီမှဆိုလျှင် ပြည် အထိ ပြန်လိုက်ယူခဲ့ရ၏။

ယခု ဝတ္ထုတိုများတွင် မဂ္ဂဇင်းများ၌ ဖော်ပြပြီး တချို့ အခြားစာရေး ဆရာများနှင့်ပူးတွဲထုတ်ဝေသော ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်များမှတစ်ဆင့် အကြောင်းကြောင့် ပုံမနှိပ်ဖြစ်ခဲ့သော ဝတ္ထုများထဲမှတစ်ချို့ . . . စသဖြင့် ပါဝင် ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော် ရေးဖြစ်ခဲ့သမျှ အားလုံးတော့ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် မကြိုက်တော့သဖြင့် ပုံနှိပ်ပြီးသား ဝတ္ထုအချို့ကိုပင် ချန်လှပ် ခဲ့ပါသည်။ ဝတ္ထုတိုချုပ်ကိုလည်း လက်ရေးစာမူဘဝမှာပင် ကျွန်တော်အစ ဖျောက်ပစ်လိုက်ရ၏။

ဒီနေရာတွင် လက်ရေးစာမူများကို အစဖျောက်ပစ်ခဲ့ခြင်း၌ ပြဿနာ မရှိသော်လည်း ပုံနှိပ်ဖော်ပြပြီး ဝတ္ထုတိုများတွင်တော့ ပြဿနာရှိလာပါ သည်။ ထိုကဲ့သို့ ပုံနှိပ်ပြီး ဝတ္ထုတိုချုပ်အတွက် နောက်ထပ်ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေဖို့ ကျွန်တော့်မှာ ရည်ရွယ်ချက်မရှိတော့ပါ။ ကျွန်တော် မေ့ပစ်လိုက်ပါပြီ။

။ လေး ။

နောက်တစ်ချက်မှာ စာရေးဆရာအများစုသည် မိမိတို့၏ ဝတ္ထုတို များကို စုစည်းရာ၌ ပုံစံတူသော ဝတ္ထုတိုများကို သီးခြားစုစည်းတတ်ကြပါ သည်။ ကျွန်တော်နှင့် သူတို့မှာ ဒီနေရာတွင် ကွဲလွဲပါလိမ့်မည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒီစာအုပ်ထဲတွင် ပါဝင်သော ကျွန်တော့် ဝတ္ထုတိုများမှာ ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ဖြစ်လေသည်။ တမင်ပင်ပုံစံမျိုးစုံ ပါဝင် အောင် ကျွန်တော့်ဖက်က ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဒီစာအုပ်သည် ရည်ရွယ်ချက်တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ထုတ်ဝေ ခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားသောချာပေပါသည်။

ရေးဟန်အမျိုးမျိုးနှင့် ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုများ၏ သက်တမ်းမှာ ၁၉၉၄ မှ ၂၀၀၁ ခုနှစ်အထိ ဖြစ်သောကြောင့် အစီအစဉ်အတိုင်း မဟုတ် တဲ ဖတ်၍ အဆင်ပြေအောင် ရှေ့နောက်စီစဉ်ထားပါ၏။

။ ငါး ။

'ဗလာကောင်ရေးတဲ့ ဗလာအကြောင်းများ' ကို ပထမအကြိမ် စီစဉ် ခဲ့စဉ်တုန်းက ၁၉၉၈ ဖြစ်၍ ယခုမှာ ၂၀၀၂ ခု ဖြစ်သောကြောင့် အချိန် သည် ငါးနှစ်ခန့်ကွာခြားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

မအောင်မြင်သော အစီအစဉ်တုန်းက ဝတ္ထုတိုအချို့မှာ အခုတစ် ကြိမ်တွင် ပါဝင်ခြင်းမရှိတော့ပါ။ ကျွန်တော့်သဘောထားများ ပြောင်းလဲ သွား၍ ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတစ်ချက်အနေဖြင့် အားနာစရာကောင်းသည်မှာ အမှာစာ နှစ်ခါ ရေးပေးရသော ကိုရွှေဖုန်း (တာရာမင်းဝေ) ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဝေမျိုးသွင်

သတင်းစာဝတ္ထု

ဝေမျိုးသွင်

သတင်းစာဝတ္ထု

ပထမဆုံးဝါကျတစ်ကြောင်းကို ဝါကျဟု မသိမိကပင် ကျွန်တော်
 ဆတ်နှင့်ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ တိုတောင်းသောနေ့စွဲများအကြောင်းကို သူတို့နှင့်
 ဆတ်လက်ဆွေးနွေးရန် ဆန္ဒမရှိတော့သောအခါ ကျွန်တော်က လှည့်ထွက်
 သာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်သည်။ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်
 ဖူးသည်။ နောက်... ကျွန်တော် လမ်းဆက်လျှောက်၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် တစ်နေရာကို ရောက်လာသည်။ ထိုတစ်
 နေရာတွင် မြတ်ယုမွန်ကို တွေ့ခဲ့သည်။ မြတ်ယုမွန်ကို ချစ်ခဲ့သည်။ မြတ်
 ထွန်းကို နမ်းခဲ့သည်။ ဖြစ်နိုင်ချေ မှန်သမျှအားလုံးလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။
 နောက်ဆုံး ကုန်အောင်ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဖြစ်နိုင်ချေများ၏ အပြင်ဘက်ရှိ

အရာတွေပင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဖြစ်နိုင်ချေ မဟုတ်သောအရာတွေလည်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယခုအချိန်၌ မြတ်ယုမွန် ဆိုသော နာမည်ကသာ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ခွဲမြဲစွာ ကျန်ရစ်ပါသည်။

ကားတွေဖြည်းညှင်းစွာ မောင်းနေကြ၏။

လောကသည် အောင်စည်ဟိန်း မေ့ချင်ဟန်ဆောင်ခဲ့သောအကြောင်းများကဲ့သို့ နှုတ်မှ ထုတ်ဖော်ပြောကြားဖို့ခက်လှသည်။

တစ်ခါတစ်ရံသည် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးမထားသည့် နှုတ်ခမ်းတွေ ဖြစ်သည်။ သူမ ဆိုသည်မှာ မြတ်ယုမွန်ဟု ကျွန်တော် ပြောပြရန် လိုမည် မထင်ပါ။

မလိုအပ်သော်လည်း ပြောပြရမည်မှာ ကျွန်တော့် တာဝန်တစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

မနေ့က ကဗျာဆရာ ဖော်ဝေး၏ "ဥယျာဉ်" အမည်ရှိ ကဏ္ဍ တစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော်ထပ်ဖတ်ဖြစ်သည်။ ဒီနေ့ ကျွန်တော် မေ့သွားခဲ့သည့် ကျွန်တော် မှတ်ဉာဏ်မကောင်းလှပါ။ (သို့မဟုတ်...) ကျွန်တော် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းပါသည်။

မြတ်ယုမွန်... မြတ်ယုမွန်။

မြတ်ယုမွန်....

မြတ်ယုမွန်။ မြတ်ယုမွန်။ မြတ်ယုမွန်။

မဖြစ်သင့်သည်မှာ မှန်သော်လည်း ကျွန်တော်က သူမနာမည်ကို

အထပ်ထပ် အခါခါ ခေါ်နေမိခဲ့သည်။ အကြောင်းမှာ ပါးစပ်အားနေရုံ ထက်တော့ ပိုပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မသိပါ။ မသိခွင့် လည်းရှိမည်ဟု ရိုးရိုးသားသား ယုံကြည်မိပါသည်။

မြတ်ယုမွန်ကို ကျွန်တော်က ရည်းစားစကားပြောသည့်နေ့မှာ မီး ဖျက်ခဲ့ပါသည်။ ဘတ်(စ်)ကားတွေ ကျပ်ခဲ့ပါသည်။ စီးပွားရေးမကောင်း ၍ ကျွန်တော်စိတ်ဓာတ်ကျနေချိန်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထိုအခြေအနေ ချားကြားမှ သူမက ကျွန်တော့်ကို ချစ်ကြောင်း အဖြေပြန်ပေးခဲ့လေသည်။

ယုံကြည်ရာကို သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ကြသူများတွင် အောင်စည်ဟိန်း နှင့် ကိုယ်မောင်မြင့်တို့ ပါဝင်လိမ့်မည်ထင်သည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော့်ထံ တွင် ပိုက်ဆံချေး၍ ရမည်ဟု ယုံကြည်သဖြင့် ကျွန်တော့်ကို သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြသူတွေဖြစ်သည်။

မြတ်ယုမွန်ကို ကျွန်တော်က အိတ်လီပန်းချီဆရာ မိုဒီလျာနီ အကြောင်း ပြောပြနေချိန်တွင် အောင်စည်ဟိန်းနှင့် ကိုယ်မောင်မြင့်တို့က ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံတွေဖြင့် အရက်သောက်နေခဲ့ကြသည်။ ဒီအဖြစ်အပျက် သည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ နာကျင်ဖွယ်အကောင်းဆုံး မတရားမှုများတွင် တစ်ခု အပါအဝင်ဖြစ်ပါသည်။

ညတုန်းက ကျွန်တော် အိပ်မက် မက်သည်။ အိပ်မက်ထဲ၌ မြတ်ယုမွန်သည် ယာဉ်ကြောထူသော ကားလမ်းမတစ်ခုကို ဖြတ်ကူးနေ၏။ နောက်တော့ သူမကို ကားတစ်စီးက ဝင်တိုက်ခါနီးတွင် အိပ်မက်က

ကျွန်တော် လန့်နိုးလာသည်။ ဘာတွေဆက်ဖြစ်သလဲ... ကျွန်တော် မသိ
တော့...။

စေးပျစ်သော ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် ယင်ကောင်တွေက အုံ့ခဲနေ
၏။ မှားယွင်းခဲ့သော အခြေအနေတစ်ရပ်မှ မြတ်ယုမွန်သည် လူတွေကို
ရယ်ပြလိုက်သည်။

တိမ်တွေကလှသည်။

လိပ်ပြာတွေက ဝါဝါတွေချည်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော် မနက်ဖြန် ပုသိမ်ကို သွားရမည်။

နောင်အချိန်ကာလ ရွှေလျားလာသောအခါ ကျွန်တော့်အချစ်တွေ
ကို မြတ်ယုမွန်၏မာနက အနှိုးပေးရပါလိမ့်မည်။ သူမ၏ နှလုံးသားက
နူးညံ့ညင်သာသည့် သိချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ခံစားမှုတွေက စကား
လုံးခွန်အားကောင်းလှသည့် ကဗျာတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။

ရှေ့ဆက်လျှောက်ရန် လမ်းတို့၌ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ဖိနပ်စီးသင့်ပါ
သည်။ ကျွန်တော်က ဖိနပ်တစ်ရန်ကို ရှစ်ရာထက်ပို၍ သုံးစွဲကျခံနိုင်သူ
မဟုတ်ပါ။ သူမက ဖိနပ်တစ်ရန်ကို သုံးထောင်ကျော်မှ စီးသူဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ အပျင်းပြေရန်နှင့် စိတ်နှလုံးပျော်မွေ့ရန်ကို
ကျွန်တော်က ကဗျာဖတ်လိုက်၊ ဂစ်တာတီးလိုက်၊ ကော်ဖီသောက်လိုက်
လုပ်ရုံဖြင့် အဆင်ပြေနိုင်သော်လည်း သူမကတော့ ငွေစက္ကူအတော်များ
များကုန်မှ အဆင်ပြေချောမွေ့စွာ ထိုနေ့ကို ဖြတ်သန်း၍ရသည်။

လမ်းလျှောက်နေရာမှ ကျွန်တော်ရပ်လိုက်ပါသည်။ လမ်းလျှောက်

ခြင်းဖြင့် လိုသည့်ပန်းတိုင်ကို ရောက်ရန် မသေချာသောကြောင့်ဖြစ်ပါ
သည်။ ရပ်နေသည့်နေရာကလည်း ပန်းတိုင်မဟုတ်တာ သေချာသည်။
ဘဝတွင် ပန်းတိုင်ရှိသည်ဆိုသောအချက်ကို ကျွန်တော် သံသယဖြစ်ခဲ့
သည်မှာ ကြာပြီ။

အောင်စည်ဟိန်းနှင့် ကိုယ်မောင်မြင့်တို့ဆီမှ ကျွန်တော့်အကြွေးတွေ
ပြန်ရဖို့ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော် သံသယရှိသည်။ မြတ်ယုမွန်၏အချစ်
တို့လည်း ကျွန်တော် သံသယရှိသည်။ မနက်ဖြန်မနက်တွင် ဝက်အူချောင်း
နှင့် ကြက်ဥကြော်ကို မနက်စာအဖြစ် သုံးဆောင်ရဖို့ ကျွန်တော် သံသယ
ရှိသည်။ လကုန်လျှင် အမေပေးမည့် မုန့်ဖိုးနှစ်သောင်းကိုလည်း ကျွန်တော်
သံသယရှိသည်။ ဒီနေ့ ကဗျာအသစ်တစ်ပုဒ်ရေးဖို့လည်း ကျွန်တော်
သံသယရှိသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း သံသယရှိသည်။

ကျွန်တော်က အရာအားလုံးပေါ် သံသယရှိနေခဲ့ပြီ။

မြတ်ယုမွန်က ကျွန်တော့်ကို မချစ်တော့ဘူးဟု ပြောလာခဲ့သည့်
အချိန်တွင် ကျွန်တော် ဇိုးစဉ်းမျှ သံသယမရှိတော့။ ယုံကြည်စွာ သူမစကား
တို့ နားထောင်ပေးခဲ့ပါသည်။

နောင်အခါ ကျွန်တော် သိရသည်မှာ မြတ်ယုမွန်သည် သူမကို
ခပ်ကြမ်းကြမ်းနမ်းမှာ ကြောက်ရွံ့သူဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိတစ်ခုလည်း
သောအလုပ်မှာ နမ်းခြင်းဖြစ်သည်ဆိုလျှင် သူမနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်
တစ်ဘဝလုံး အလုပ်လက်မဲ့ အဖြစ်ခံလိုက်ပါတော့မည်။

ထိုသို့ဖြင့် အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါသည် အောင်စည်ဟိန်း ပြန်
မပေးခဲ့သော အကြွေးများကို သို့ အမြဲအမှတ်ရစရာ ဖြစ်ပါ၏။

ထိုအကြွေးများသည် မြတ်ယုမ္မန်နှင့် မဆိုင်ပါ။ ပိုင်စိုးဝေနှင့် မဆိုင်
ပါ။ မောင်ချောနွယ်နှင့် မဆိုင်ပါ။ ဘော့ဒိုင်လင်နှင့် မဆိုင်ပါ။ လေးဖြူ
နှင့် မဆိုင်ပါ။ သစ္စာနီနှင့် မဆိုင်ပါ။ ဂျွန်ကီနှင့် မဆိုင်ပါ။

အောင်စည်ဟိန်းနှင့်သာ ဆိုင်ပါသည်။ (ကိုယ်မောင်မြင့်နှင့်လည်း
နည်းနည်းဆိုင်၏။) သူက အောင်စည်ဟိန်း ကျွန်တော့်ထံမှ ချေးထားသော
ငွေများကို ဝိုင်းဝန်းအရက်သောက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိုယ်
မောင်မြင့်က မဆိုင်ဘူးဟု ငြင်းလျှင်လည်း ကျွန်တော် လက်ခံရပါမည်။

ဆိုင်သည်။ မဆိုင်သည်... ငြင်းခုံငြင်းသည် ဘယ်လိုအနေအထား
မှမဆို အလွယ်တကူလုပ်၍ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော် မလုပ်ချင်ပါ။
စိတ်လည်း သိပ်မဝင်စားပါ။

ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသည်မှာ အောင်စည်ဟိန်းဆီမှ အကြွေးပြန်
ရဖို့ကို စိတ်ဝင်စားသည်။ မြတ်ယုမ္မန်၏ အချစ်နှင့် အမုန်းကို စိတ်ဝင်စား
သည်။ (မှတ်ချက်။ ။ အနမ်းမပါ။)

ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော် ဖန်တီးသောဝတ္ထုနှင့် ကဗျာများတွင် အနမ်း
အကြောင်းမပါအောင် ဝရုစိုက်တတ်လာသည်။ မြတ်ယုမ္မန်ကို သတိမရ
အောင်လည်း ကျွန်တော် လေ့ကျင့်ခဲ့သည်။ လှောင်အိမ်ထဲမှ ငှက်တစ်
ကောင်က သူ၏ ပျံသန်းခြင်းကို မမေ့လျော့အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းမျိုးနှင့်
ခပ်ဆင်ဆင်တူပါသည်။

ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့တခြား ရှည်လာသော ကျွန်တော့်ဆံပင်
တွေကို ကိုင်ကြည့်ရင်း ရင်တွေခုန်လာသည်။ ဆံပင်တွေရှည်လာတာ
ရင်ခုန်စရာလားဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က အပြစ်ပြောလာလျှင်လည်း
ကျွန်တော်ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ နေလိုက်ပါမည်။ ပြီးရင် ဒီဆံပင်တွေ စနစ်တကျ
ထိန်းသိမ်းဖို့ လိုအပ်ချက်တွေကို ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ရဦးမည်။

တစ်ချိန်ကဆိုလျှင် ထိုတာဝန်တွေကို မြတ်ယုမ္မန်က ထမ်းဆောင်ခဲ့
သည်။ ဆံပင်ကို ဘာရှန်ပူနှင့် လျှော်ရမည်။ ဘယ်လိုအခြောက်ခံရမည်။
ဘယ်လိုကြိုးမျိုးနှင့် ချည်နှောင်ရမည်။ ဘယ်လိုပုံသွင်းရမည်။ အားလုံး
အသေးစိတ်ဖြစ်သည်။ အခုတော့ ကျွန်တော်က အားလုံးကို မေ့သွားခဲ့ပြီ။

သူမနှင့် ကျွန်တော်ကြားတွင် ထူးခြားစွာ မှတ်မိနေသည်က အနမ်း
တစ်မျိုးတည်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

သူမနှင့် မဆိုင်သော တခြားမှတ်မိနေသေးသည့်အရာတစ်ခုက
တော့ အောင်စည်ဟိန်း၏ အကြွေးတွေဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာလောကကြီး၏ ဘယ်လိုအပြောင်းအလဲမျိုးကိုမဆို ကျွန်တော်
အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွားနိုင်သော်လည်း သူမ၏ အနမ်းနှင့် အောင်စည်ဟိန်း
၏ အကြွေးကတော့ မှတ်မိနေဦးမည်ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ ယခုအချိန်တွင်တော့ သူမ၏ အနမ်းကိုရော၊ အောင်စည်
ဟိန်း၏ အကြွေးကိုရော ကျွန်တော် မျှော်လင့်ချက်မထားတော့ပေ။ ရာခိုင်
နှုန်း အတော်နည်းပါးနေသည့် ထိုကိစ္စတွေသည် မသော်တဆများ
ကျွန်တော်နှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရပါက အခုပင် လေ့လာဆိုပါမည်။

၂၆ ဝေမျိုးသွင်

ကျွန်တော် မြတ်ယုမ္မန်ကို မနမ်းတော့ပါ။

ကျွန်တော် အောင်စည်ဟိန်း၏အကြွေးတွေကို မယူတော့ပါ။

မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မဆို ကျွန်တော် သူမကို မနမ်းတော့ပါ။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မဆို ကျွန်တော် သူမကို အကြွေးမတောင်းတော့ပါ။ ဒါတွေသည် ကျွန်တော့်သစ္စာစကားဖြစ်ပါသည်။ အမှန်တရားမဟုတ်သေးပါ။ အချိန်လိုပါသေးသည်။

လူများနေထိုင်ကြရာအရပ်များတွင် ဒီလိုနည်းဖြင့် အမှန်တရားဆိုသော စကားလုံးသည် ရေပန်းစားလာခဲ့ပါသည်။ ။

(Fashion Image မဂ္ဂဇင်း)

(မတ်၊ ၂၀၀၀)

ရှေးဟောင်းစိုင်းရှပ်(စ်)တစ်ကောင်၏အစာ

ဝေမျိုးသွင်

ရှေးဟောင်းဗိုင်းရပ်(စ်)တစ်ကောင်၏အစာ

ညက ကျွန်မ အိပ်မက် မက်တယ်။ အရိုးစုတွေ အများကြီးရှိတဲ့ အခန်းတစ်ခန်းထဲကို ကျွန်မ ရောက်နေတယ်။ အဲဒီအခန်းထဲမှာ ပြတင်းပေါက်လေးပေါက်ရှိတယ်။ ပြတင်းပေါက်တွေ အကုန်လုံးဟာ ပွင့်နေကြပါတယ်။ လေတွေက တဝှမ်းတဝှမ်း တိုက်ခတ်လို့ပါ။ ကျွန်မ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အညိုရောင်လက်ရှည်အင်္ကျီပွင့်ကြီးဟာ လေတွေကြောင့် တဖျပ်ဖျပ်၊ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ လွင့်လို့...။ ပြီးတော့ အဲဒီအခန်းထဲမှာရှိတဲ့ အရိုးစုတွေဟာ အလင်းရောင်နဲ့ ထိတွေ့မှုနည်းလို့ထင်တယ်။ သိပ်မလတ်ဆတ်ဘူး။ တကယ်ဆို မလတ်ဆတ်ဘူးလို့ ကျွန်မက တဲ့တိုးကြီးပြောလိုက်ပေမယ့် အမှန်တော့ တိတိကျကျကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ အထင်သက်သက်ပါ။ ပြတင်းပေါက်တွေ အကုန်ပွင့်နေတဲ့အခန်းထဲမှာ အလင်းရောင် အားနည်း

နေတယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်မ စကားကြောင့် ရှင်တို့ စဉ်းစားရကျပ်နေပြီ။ အဲဒါမှန်တယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်မ ထင်ရင် လွဲခဲ့ပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ရှင်တို့ စဉ်းစားရကျပ်နေတဲ့ပြဿနာကို ကျွန်မ ရှင်းမပြတ်ဘူး။ ဒါက အိပ်မက်လေ။ ဒီလောက်ဆို ရှင်တို့သဘောပေါက်ဖို့ ကောင်းပါပြီ။ ယုတ္တိဗေဒနယ်ပယ်ရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ အဲဒီအဖြစ်ဟာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ပြောချင်တာက တခြားပါ။

အခု ကျွန်မ ဒီလိုချရေးပြနေရတာ ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး။ ရည်ရွယ်ချက်က ကျွန်မရဲ့ အိပ်မက်ကို ရှင်တို့ ရှင်းလင်းအောင် မြင်ယောင်ကြည့်နိုင်ဖို့ပဲ။ ဒါ... သိပ်အရေးကြီးတယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ဒုက္ခပါပဲ။ စကားတွေက လိုရင်းကို မရောက်ဘဲ လမ်းကြောင်းလွဲ၊ လွဲသွားတာခက်တယ်။ အခုလောက်ဆို ရှင်တို့ ကျွန်မကို တော်တော်အမြင်ကတ်နေလောက်ပြီ။ ကျွန်မ အထင်မှန်ရဲ့လား။

ကဲ... ထားလိုက်ပါတော့။ ကျွန်မ အိပ်မက်အကြောင်းပဲ ပြောတော့မယ်။ ကျွန်မ ရောက်နေတဲ့အခန်းဟာ အတော်ကျယ်ဝန်းပါတယ်။ အစိုးစုတွေကလည်း ကျွန်မအထက်မှာ ပြောခဲ့ဖူးသလို အများကြီးပါပဲ။ ကျွန်မ ခြေချဖို့တောင် နေရာသိပ်မရှိချင်ဘူး။ အစိုးစုတွေကတော့ အမျိုးမျိုးပဲပေါ့။ လူအစိုးစု၊ နွားအစိုးစု၊ ခွေးအစိုးစု၊ ကြောင်အစိုးစု၊ မျောက်အစိုးစု၊ မိကျောင်းအစိုးစု၊ တကလေးအစိုးစု၊ ရှင်အစိုးစု၊ ဒိုင်နိုဆောအစိုးစု၊ ဝေလငါးအစိုးစု၊ အိမ်မြှောင်အစိုးစု၊ စွန်အစိုးစုတွေအပြင် နတ်၊ သိကြား

အစိုးစုတွေအထိရှိတယ်။ ကျွန်မ ပြောတာမှာ အနည်းငယ်တော့ လွဲမှားနိုင်ပါတယ်။ ဒီလောက်တော့ လွဲခွင့်ရှိမယ်လို့လည်း ကျွန်မ ထင်တယ်လေ။ အစိုးစုလို့ ကန့်ကွက်ချင်တဲ့ လူရှိရင်လည်း သူ့သဘောအတိုင်းပဲရှိပါစေ။ ကျွန်မက လွဲခွင့်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ဖက်က ပြန်ပြောလိမ့်မယ်လို့ မထင်နဲ့။

ကျွန်မ အိပ်မက်ထဲက အခန်းဟာ အပြာရောင်လဲ့လဲ့နဲ့ အမှောင်အားကောင်းတယ်။ အဲဒီလို အခန်းမျိုးမှာ အစိုးစုတွေအများကြီးနဲ့ လေတွေ ဆူကြမ်းတိုက်နေတယ်။ ကျွန်မလို အသက်နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် အစိုးသမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒါဟာ ချောက်ချားစရာကောင်းနေလိမ့်မယ်လို့ ရှင်တို့ မထင်မိတူးလား။

ဒါပေမဲ့ ရှင်တို့ အဲဒီလိုထင်ရင်တော့မှားမှာပဲ။ ကျွန်မက ချောက်ချားဖို့ နေနေသာသာ ပျော်တောင်ပျော်နေသေးတယ်။ ဒီစကားကြောင့် ရှင်တို့ အံ့ဩရင် အံ့ဩ၊ ဒါမှမဟုတ် မယုံမကြည်ဖြစ်ရင်ဖြစ်... တစ်ခုခု ဆော့ဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်မ စကားက ရှင်တို့ အကြွင်းမဲ့လက်ခံ ယုံကြည်ဖို့ ထောင်းလောက်အောင်မှ မခိုင်လုံဘဲကိုး။ ကျွန်မကတော့ အလေးအနက် ထည်တည်ကြည်ကြည် ပြောတာပါ။ ကျွန်မမှာ တကယ့်ကို ပျော်ရွှင်ဖြူထူးနေတာအမှန်ပါ။

ကျွန်မရဲ့အိပ်မက်ဟာ သိပ်အရမ်းကြီးမဟုတ်တောင်မှ အနည်းအကျဉ်းတော့ ကျွန်မစိတ်ကို ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်ဟာ ခဏပါပဲ။ ကျွန်မ ထင်တယ်။ သုံးနာရီသာသာလေးလေးပဲကြာတဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုပေါ့။ အိပ်မက်က ဘာမှ မည်မည်ရရ ပြောစရာတော့

မရှိဘူး။ ဆိုခဲ့သလိုပဲ။ အရိုးစုတွေ အများကြီးရှိတဲ့အခန်းထဲမှာ ကျွန်မက အညှီရောင်အင်္ကျီလက်ရှည်ပွပွတစ်ထည်ဝတ်ပြီး ပြတင်းပေါက်လေးပေါက် ကတိုက်ခတ်တဲ့ လေတွေကို ကျွန်မ လက်ခံနေရတယ်။ အိပ်မက်က အဲဒီ ပုံစံအတိုင်း တစ်ရွေးသားမှ မလျော့ဘူး။ တခြားထူးဆန်းတာတွေ၊ ဘာတွေ လည်းမရှိဘူး။ ကျွန်မ အိပ်မက်ထဲမှာ ရောက်ခဲ့တဲ့အခန်းကို ကျွန်မ မှတ်မိ သလောက် ရင်ခုန်ပြနေတာ ရှင်တို့ကော မျက်စိနောက်နေရောပေါ့။

အိပ်မက်က ဘာမှန်းမသိဘဲ မက်ဖြစ်သွားပြီး ဘာမှန်းမသိဘဲပြီး သွားတယ်။ ကျွန်မကတော့ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ အိပ်မက်ဆိုတော့ ဘယ်မြန်မြန် ဆန်ဆန်ကြီး ပြီးစေချင်ပါမလဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း အိပ်မက်က ပြီးသွားတော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့။

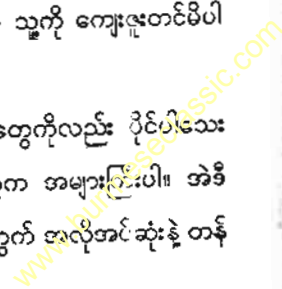
ကျွန်မက အဲဒီအကြောင်းကို ကျွန်မယောက်ျား ကိုနေထွန်းခိုင်ကို ပြောပြတော့ သူကရယ်တယ်။ သူရယ်နေရင် ကျွန်မက ငြိမ်ငြိမ်ဝပ်ဝပ် ကလေးပဲနေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ရယ်သံက တော်တော်နား ထောင်လို့ ကောင်းတာကိုး။ သူက မေးခိုးခိုင်းတယ်။ နှာတံချွန်တယ်။ မျက် လုံးတွေကလည်း တောက်တောက်ပပ ရှိတယ်။ ဉာဏ်ပညာလည်းကြီး တယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တော်တော်ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့သူပါ။

ကျွန်မနဲ့ မညားခင် သူ့မှာ ရည်းစားတွေ တော်တော်များများ ရှိခဲ့ဖူး တယ်။ ဒါက ကျွန်မ ကြားတာပါ။ ကိုယ်တိုင်မြင်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသတင်းဟာခိုင်လုံတယ်လို့ ကျွန်မ ယုံတယ်။ သူ့လို ယောက်ျား မျိုးကို ဘယ်မိန်းမမျိုးကမှ ငြင်းဆန်ဖို့မလွယ်လောက်ဘူး။ ပြီးတော့ သူက

မိန်းမတွေကို ဆွဲဆောင်ဖို့ဆို စိတ်ပါလက်ပါနိုင်လွန်းတယ်။ နောက် တစ်ချက်က မိန်းမတွေရဲ့ အကြိုက်နဲ့ အားနည်းချက်ကို ရှာဖွေတဲ့နေရာ ဆို သူဟာ ပထမတန်းစားပဲ။ ရှင်တို့ သူ့ကိုမြင်ရုံနဲ့ ဒါတွေဟာ အမှန်ပါလို့ ခန့်ခံသွားစေရမယ်။ အဲဒီလောက်ကို သူ့ရုပ်သွင်က သပ်ရပ်ပေါ့ လွင်တယ်။

သူ့အသားအရေက ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ချောမွေ့လွန်း အားကြီးတယ်။ အသံကလည်း ကြည်လင်မှုအပြည့်နဲ့။ ဒါကြောင့် သူ ရယ် နေရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ စကားပြောနေရင်ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မက ငြိမ်ကုပ်ပြီး နား ဆောင်နေတာပဲ။ သူကလည်း အဲဒီလိုပုံစံနဲ့ ကျွန်မကိုမြင်ရတာ သဘော သူတယ်လို့ ပြောဖူးတယ်။ ကျွန်မကတော့ သူ့သဘောကျတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ။ သူက ကျွန်မကို တော်တော်ချစ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ခု အိမ်ထောင်ရေးဟာ မိဘတွေပေးစားလို့မဟုတ်ဘဲ လူငယ်ချင်း မေတ္တာမျှ ငြီး လက်ထပ်ခဲ့ကြတာပါ။ သူဟာ ကျွန်မနဲ့ အိမ်ထောင်မကျခင်ကသာ အတော်ရှုပ်ပွေတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး နောက်မှာတော့ အတော်လေးငြိမ်သွားပါတယ်။ ဘယ်သူကမှ အဲဒီလိုလုပ် ခဲ့ သူ့ကို ဆုံးမတာမျိုး၊ တားမြစ်တာမျိုးလည်း မရှိပါဘူး။ သူ့အသိနဲ့ သူ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေတာပါ။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်မိပါ တယ်။

သူဟာ အရမ်းလှတဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေကိုလည်း ပိုင်ပါသေး တယ်။ ကျွန်မ နှစ်မြိုက်တဲ့ အရည်အချင်းတွေက အများကြီးပါ။ အဲဒီ အရည်အချင်းတွေ အများကြီးထဲမှာ ကျွန်မအတွက် အလိုအင် ဆုံးနဲ့ တန်

ကြေးအရှိဆုံးက ကျွန်မအိပ်မက်တွေအကြောင်းပြောရင် သူက ကျကျနန နားထောင်ပေးတာပဲ။ ဩော်... ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်မက မကြာခဏ ဆိုသလို အိပ်မက်ဆန်းဆန်းတွေ မက်လေ့ရှိတယ်။ အိပ်မက်တွေက ထပ် တယ်လည်းမရှိဘူး။ အမြဲတမ်း အသစ်တွေချည်းပဲမက်တာ...။ အိပ်မက် ဟာ ငါးရက်ကို တစ်ကြိမ်နှုန်းလောက်ရှိတယ်။ ဒါ... အံ့ဩစရာလို့ ကျွန်မ မပြောချင်ပါဘူး။ ပုံမှန်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တစ်ခု မဟုတ်တာလည်း အမှန်ပါ။

ကျွန်မက အဲဒီအိပ်မက်တွေ မက်ပြီဆိုရင် သူ့ကို အမြဲပြောပြတယ်။ သူဆိုတာ ကျွန်မယောက်ျား ကိုနေထွန်းခိုင်ကို နာမ်စားသုံးတာမှန်း ရှင်တို့ သိမှာပေါ့။ သိနှင့်ပြီးသား ကိစ္စတစ်ခုကို ထပ်ရှင်းပြနေသလိုဖြစ်နေရင် ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်မက ဒီလိုပဲ။ ပြောချင်နေလို့ရှိရင် တစ်ဖက် လူက သိနှင့်ပြီးသားပဲဖြစ်နေပါစေ... ပြောပစ်လိုက်တာပဲ။ ရှင်တို့တို့ ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ ကျွန်မအိပ်မက်တွေအကြောင်း ဆက်ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်မ အိပ်မက်တွေကို သူက နားထောင်ရင်း ရယ်လိုက်တာမျိုး မကြာ မကြာ လုပ်တတ်ပါတယ်။ ဒါက ဖြစ်သင့်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ကျွန်မ အိပ်မက်ဆန်းတွေဟာ အတော့်ကို အူကြောင်ကြောင်နိုင်လို့ပါပဲ။

သူက ရယ်တာဆိုတာ ရိုးရိုးရယ်တာပါ။ လှောင်ပြောင်သရော်လိုက် တာမျိုး သူ့ရယ်သံထဲမှာ မီးခွက်ထွန်းရှာတာတောင် ကျွန်မ မတွေ့နိုင်ဘူး။ သူက ရယ်ပြီးရင် ကျွန်မ ဆက်ပြောတဲ့ အိပ်မက်တွေကို လေးလေးစားစား ပဲ နားထောင်ပေးပါတယ်။ ဒီအချက်ဟာ ကျွန်မအတွက် အဓိကပေးဆပ် တာပဲ။ သူ့ရဲ့ လှပလွန်းတဲ့ စိတ်ကူးထည်တွေကို သူပြောပြတဲ့အခါမှာ

အည်း ကျွန်မက အလေးအနက်ထား နားထောင်ပေးခြင်းနဲ့ သူ့ကို ပြန်ပေး ဆပ်ပါတယ်။ သူ့ကြံစည်ထားတဲ့ စိတ်ကူးတွေကလည်း သိပ်ဆန်းကြယ်တာ ပဲ။ ဥပမာ-သူ ဒါရိုက်တာလုပ်ခွင့်ရရင် ရိုက်ချင်တဲ့ ရုပ်ရှင်ကားမျိုး၊ သူ့ရဲ့ ကြည်သူလူထုအကျိုးပြု ပရဟိတလုပ်ငန်းအကြောင်း၊ အနုပညာသမားတွေ ချည်း သီးသန့်နေရမယ့် မြို့တစ်မြို့တည်ဆောက်ဖို့၊ ဖက်ရှင်မောင်မယ်တွေ ထိဖို့ အန္တရာယ်ကင်းတဲ့ ဖန်ထည်အဝတ်အစားပျော့ပျော့တွေ (ဝသည် ခြံ) သူ့စိတ်ကူးတွေကို ကျွန်မကို ပြောပြပါတယ်။

သူ့မှာ အရည်အချင်းကောင်းတွေ တော်တော်များများရှိသလို အထောင်းတဲ့ အရည်အချင်းမျိုးတွေလည်း ရှိပါတယ်။ မကောင်းတဲ့ အရည် အချင်းလို့ ကျွန်မ သုံးနှုန်းလိုက်တော့ ရှင်တို့အနေနဲ့ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေ ဆာပေါ့။ ဒါက... ဒီလိုပါ။ မကောင်းတာမှန်ပေမယ့် လူတိုင်း အဲဒီကိစ္စ နဲ့ လိုက်လုပ်ဖို့ မလွယ်လှဘူး။ ခက်တယ်။ မကောင်းပေမယ့် အဲဒါ အရည် အချင်းတစ်ရပ်ပဲ။ ရှင်တို့ သဘောမတူရင်လည်းနေပါ။

သူ့ရဲ့ မကောင်းတဲ့ အရည်အချင်းဆိုတာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ အရက်အရမ်းသောက်နိုင်တာပဲ။ သူများတွေနဲ့ အရက်သောက်ရင် သူက အများဆုံးသောက်တယ်။ ရမ်တစ်လုံးလောက်ဆိုရင် သူများတွေက တော် ဆာပေးနေပြီ။ သူက မမူးသေးဘူး။ သောက်နိုင်တာကတော့ ကမ်းကုန်ပဲ။ ဆာရုံတန်ရုံအရက်သမားမျိုးဆို သူက အရက်ပြိုင်သောက်ရင် နိုင်နေကျ၊ အဲဒီအရည်အချင်းမျိုးကိုတော့ ကျွန်မက သိပ်မကြိုက်ချင်လှဘူး။ သူ့ဟာ အတယ်ယစ်ထုပ်တွေက ဖအေခေါ် ရလောက်အောင် အရက်သောက်ကျွမ်း

ကျင်လွန်းပါတယ်။ ထူးခြားတာက သူများတွေလို အရက်သောက်ပြီးရင် တော်တော်နဲ့ကို မမူးတာပဲ။

သူ အရက်သောက်နေရင် သီချင်းလေး တကြော်ကြော် အော်ဆို နေတတ်သေးတယ်။ သူများ အရက်သမားတွေလိုမျိုး မူးပြီးရမ်းတာတို့ ရစ်တာတို့လည်း မလုပ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မကလည်း သူ အရက် မသောက်ဖို့ အတင်းတားမြစ်တာမျိုးမလုပ်ဘူး။ ပြီးတော့ သူက အဲဒီအရက် ကို အမြဲတမ်းမသောက်ဘူး။ တစ်လတစ်ကြိမ်လောက်ပဲ သောက်တာပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မက အဲဒီတို့ကို သိပ်ပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေ ဘူး။ အရက်ကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ ခိုဝေဝေ သူ့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်မ အရင် သဘောကျတယ်။ အဲဒီမျက်လုံးတွေအောက်မှာ ကျွန်မ နေရတာကို လုံခြုံ နွေးထွေးတယ်လို့ အမြဲခံစားနေရတယ်။ သူဟာ ပါးပါးနပ်နပ်ရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။

သူ့အရည်အချင်းကောင်းတွေထဲမှာ အဲဒီအချက်ဟာ တစ်ခုအပါ အဝင်ပါပဲ။ နောက်တစ်ခုက သူဟာ အလိုက်သိပ်သိလွန်းတယ်။ ကျွန်မနဲ့ အိမ်ထောင်ကျချိန်ကစပြီး ဒီနေ့အထိ မပျက်မကွက် အလိုက်သိတာဟာ တမင်လုပ်ယူလို့ မရနိုင်ဘူး။ သူ့ရဲ့အလုပ်က အင်္ဂလိပ်စာကျူရှင်ဆရာပါ။ သူက စကားပြောလည်းကောင်း၊ အသင်အပြုလည်းကောင်းဆိုတော့ သူ ကျူရှင်ဟာ တော်တော်အောင်မြင်တဲ့ ကျူရှင်တစ်ခု ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒီတော့ ဝင်ငွေကလည်း ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူး ရှိပါတယ်။ သူ့ရဲ့ တပည့်မ ချော့အေး လေးတွေနဲ့ သူဟာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရယ်မောနေတာကိုမြင်ရင် ကျွန်မထ

အလိုလို အုတ်တိုနေတော့တာပဲ။ ဒါက သူ့ရဲ့ ဇနီးမယားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခြစ်သင့်တဲ့အချက်တစ်ခုပါ။

သူဟာ စာသင်နေချိန်များမှာ တပည့်တွေကို ရယ်ရယ်မောမော ဖို့စေတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံဆို ကျွန်မရဲ့ အိပ်မက်ဆန်းတွေဟာ သူ့နဲ့ သူ့တပည့်တွေအတွက် ရယ်ပွဲပွဲစရာ ဟာသ နားလည်း ဖြစ်လေရဲ့။ အမှန်က ကျွန်မ အိပ်မက်တွေဟာ ဒီလောက်ရယ် ရောမကောင်းလှပါဘူး။ သူ့ရဲ့ စကားပြောအတတ်ပညာဟာ ဒီနေရာမှာ ဆော်တော်အရေးပါပါတယ်။ သူက သူ့တပည့်တွေကို 'မင်းတို့အစ်မရဲ့ အိပ်မက်က ဒီလိုတဲ့ကွဲ' ဆိုပြီး စတင်လိုက်တာနဲ့ကို သူ့တပည့်တွေ ရယ်ဖို့ အန်ပြင်နေကြပါပြီ။ အဲဒီလောက်ကို သူဟာ ဟာသခတ်ခံနဲ့ စကားပြော အစွမ်းရှိပါတယ်။ ကျွန်မယောက်ျား ကိုနေထွန်းခိုင်အကြောင်းတွေကို ဒီလောက်ဆို ရှင်တို့ တော်တော်သိပြီးရောပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ပြောဖို့ကျန်သေး ထဲ့အချက်အလက် အနည်းငယ်တော့ရှိပါသေးတယ်။ သူဟာ အနေ အထိုင်၊ အပြောအဆို သိမ်မွေ့ပြေပြစ်တယ်လို့ အလွယ်အားဖြင့် ပြောရင် ခုပေမယ့် ခြွင်းချက်တော့ရှိပါတယ်။ အဲဒါက သူ့ကို အသည်းယားလောက် အောင် သူ့စိတ်ထဲ ကျလိကုလိဖြစ်အောင် ကျွန်မ လုပ်နိုင်တဲ့အခါမျိုးဆို သူဟာ ဝုန်းပိုင်းကြတော့တာပဲ။ သူ့ဆီက ကြမ်းတမ်းခက်ထန်မှုမျိုးတွေကို အဲဒီအချိန်များမှာ ကျွန်မက လက်ခံရရှိပါတယ်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စပြီးညားခါစလောက်က ကျွန်မဟာ သူ့ရဲ့ ခင်ကိုစရိုက်တွေကို အခုလောက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံကြီး မသိသေးဘူး။ အဲဒီ

တုန်းက သူဟာ အရက်တွေ အတော်အတန်သောက်ထားပါတယ်။

အစပိုင်းမှာတော့ ကျွန်မ

က သည်းခံကြည့်ပါသေးတယ်။ သူကလည်း လုံးဝကို လျှော့မပေးဘူး။ ဟွန်း... အဲဒီတုန်းကဆို သူဟာ သိပ်မုန်းဖို့ကောင်းတာပဲ။ (အဲဒီအချက်ကို နောင် ကျွန်မက သူ့ကိုပြန်ပြောတော့ သူဟာ ပြုံးစိစိလုပ်ပြီး ကျွန်မကို တမင်အံ့အားသင့်နေဟန်နဲ့ ကြည့်တယ်။) ကျွန်မဟာ တခြားကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ထုံထိုင်းပေမယ့် သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေမှာတော့ ဉာဏ်ကောင်းနေတတ်ပါတယ်။ ဆက်ပြောရဦးမယ်။

အဲဒီလို သူက ကျွန်မကို အတင်းပွေ့ညှစ်ထားတော့ ကျွန်မက မခံနိုင်တော့တဲ့အခါမှာ အလွတ်ပြန်ရုန်းပစ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ မိန်းမသားတို့ သဘာဝအလျောက် အိုက်တင်နည်းနည်းလောက်လုပ်ရင်း သူနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ မခွဲတရို့ဟန်နဲ့ ရပ်နေမိတာပေါ့။ အဲဒီမှာတင် သူဟာ ကျွန်မကို ခံပြင်းသွားတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ကြည့်တယ်။ နောက်... စားပွဲပေါ်က လက်ကျန်အနည်းငယ်ကို အကုန်မော့ချပစ်လိုက်တယ်။

အဲဒီနောက်တော့ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ရပ်နေတဲ့ ကျွန်မဆီကို တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာပါတော့တယ်။ အဲဒီလိုရပ်ပြီးတော့ ကျွန်မမျက်လုံးတွေကို သူဟာ သေချာစိုက်ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်မ ရင်တွေဖို့လိုက်တာ။ နောက်တော့ သူ့ရဲ့ ဘယ်ဖက်လက်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ညာဘက်ပခုံးစွန်းကို

လာကိုင်တယ်။ ပထမတော့ ရုန်းဖယ်ပစ်လိုက်ဦးမလို့ပဲ။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူ့ကို ဒီလိုနည်းအားဖြင့် ရုန်းဖယ်လို့ မရနိုင်မှန်း ကျွန်မ သိလာရတယ်။ အစပိုင်းမှာ သူက ကျွန်မရဲ့ ပခုံးစွန်းကို ဖွဖွသာကိုင်ထားပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း သူ့မျက်လုံးတွေရဲ့ ခွန်အားကို မလွန်ဆန်ရဲလို့ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေမိတယ်။ သူ့ရဲ့ ကျန်တဲ့လက်တစ်ဖက်ဟာလည်း ကျွန်မရဲ့ လွတ်နေတဲ့ ပခုံးဆီကို ချောက်လာတယ်။ ရုတ်တရက် ထိတ်ခနဲ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်မ မော့ကြည့်ဆိုက်တော့ သူ့ရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေဟာ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ တစ်စုံတစ်ခုကို ရေရွတ်နေမှန်း ကျွန်မ သိလိုက်တယ်။ ကျွန်မလည်း အသေအချာအားစိုက်ပြီး ပြေးထောင်လိုက်မိတယ်။ အစကတော့ သူ့ဖက်ကားသံဟာ မလုံးပထွေးပဲ။ နောက်မှ ကွဲကွဲပြားပြား ဖြစ်လာပါတယ်။ 'မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်' ဆိုတဲ့ စကားကို သူဟာ တတွင်တွင် ရေရွတ်နေတာမှန်းလည်း ကျွန်မ သိရော ပျော်လိုက်တာ... တအားပဲ...။ ကျွန်မဟာ အဲဒီတစ်ချက်အပြီးနဲ့ သူ့ကို တစ်ဘဝလုံးစာ ချစ်ပစ်လိုက်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကို တစ်ဘဝလုံးစာချစ်ဖို့ တခြားအကြောင်းတွေလည်း ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ချီပါသေးတယ်။ သူဟာ 'မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်' ဆိုတဲ့ စကားကို အဖွဖွရေရွတ်ရင်း ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နှစ်မြှုပ်ပစ်ထားဆိုက်တယ်။ သူဟာ ကျွန်မကို နွေးထွေးစေတဲ့နေရာမှာ သိပ်ကို ကျွမ်းကျင်စေတဲ့ မုဆိုးတစ်ယောက်ပါ။

ရည်းစားတွေ အများကြီးထားခဲ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အဲဒီကိစ္စဟာ ခဲခဲယဉ်းယဉ်းကြီး မဟုတ်လှဘူး။

သူနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်တာကို ကံထူးမှုတစ်ရပ်လို့လည်း တွေးနေမိတယ်။ ရှင်တို့လည်း ကျွန်မနေရာမှာသာဆို ကျွန်မလို နေမှာပဲ။

သူ့ရဲ့ စွဲမက်ဖွယ်အထိအတွေ့ဟာ ကျွန်မတို့နဲ့ယောက်ကြားမှာ ရှိတဲ့ အမှတ်တရ ကိစ္စတစ်ရပ်ပါ။ ကျွန်မကို ရှင်တို့အနေနဲ့ လွန်လွန်းအားကြီးတယ်လို့ တွေးချင်တွေးနေမှာပေါ့။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကိုယ့်ယောက်ျားရဲ့ မကောင်းတဲ့ အကြောင်းရော ကောင်းတဲ့အကြောင်းရော ပြောပြီး အကုန်လုံးကို ကျေနပ်နေနိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ဦးအနေနဲ့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်ကို ဂုဏ်ယူသင့်တဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ် ဟုတ် မဟုတ်တော့ ကျွန်မ မဝေခွဲတတ်ပါဘူး။ ကျွန်မဘာသာ ဇွတ်ဂုဏ်ယူပစ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မယောက်ျား ကိုနေထွန်းနိုင်မှာ မည်းပြောင်နေတဲ့ ဟော်လိုဂစ်တာပြားပြားလေးတစ်လက်ရှိပါတယ်။ သူက ဂစ်တာတီးအရမ်းဝါသနာကြီးခဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။ သူ့အသံကလည်း အတော်အတန်နားထောင်ဖို့ အဆင်ပြေပါတယ်။ သူဟာ ခပ်ငယ်ငယ်လောက်က ဂီတကို အပြင်းအထန် လိုက်စားခဲ့သူတစ်ဦးပေါ့။

သူက နိုင်ငံခြားသိချင်းခွေတွေ၊ တီးဝိုင်းတွေ၊ ဂီတအမျိုးအစားတွေ အကြောင်းကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် နားလည်တတ်ကျွမ်းပါတယ်။ တူရိယာအနေနဲ့ ဒရမ်၊ လိဒ် ဂစ်တာတို့ကို ကျွမ်းကျင်စွာတီးခတ်နိုင်ပါတယ်။ အရင်က (သူ လူပျိုတဝက်) သူတို့သူငယ်ချင်းတွေ စုပြီးထောင်ထားတဲ့ Band တစ်ခုမှာ သူက လိဒ်ဂစ်တာတီးပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူ့ပုံစံများဆီ သိပ်ဒီတာပဲ။ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့၊ ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ တီရှပ်ကို မချွတ်တမ်းဝတ်တယ်။ ရုပ်ကလည်း ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ဆိုတော့ သူ့ပုံစံဟာ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အရမ်းလူပြောများတယ်။ သူတို့ Band ဟာ သိပ်အောင်မြင်ကျော်ကြားလှတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်္ဂလာဆောင်တွေ၊ ဧည့်ခံပွဲတွေ၊ မွေးနေ့ဖွဲ့တွေလောက်ပဲ လိုက်တီးရတာပါ။

သူ့ဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ ဆံပင်ရှည်တယမ်းယမ်းနဲ့ လိ(၅)တီးပုံက မြင်ရသူအဖို့ စွဲမက်စရာပါပဲ။ ကျွန်မကတော့ အဲဒီလိုပဲထင်တယ်။ သူတို့ Band တီးနေတာကို ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး။ သူပြောပြလို့သာ သိရတာပါ။ သူ့ရည်းစားတွေ အများကြီးထားခဲ့တာ အဲဒီကာလတွေတုန်းကပေါ့။ သူတို့တီးဝိုင်းမှာ သီချင်းဆိုတဲ့ အဆိုတော်မ ပေါက်စလေးတွေ၊ နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲနဲ့ ခပ်ကဲကဲ ပရိသတ် ကောင်မလေးတွေဟာ သူ့ရဲ့ အဓိကပစ်မှတ်ပဲ။

အဲဒီလောက်ကရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း နည်းနည်းဝင်ဆုံလာပြီဆိုတာနဲ့ နောက်ကနေပါလာတဲ့ အရက်၊ မူးယစ်ဆေးဝါး၊ မိန်းမ... တောထွေက

သူ့ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို စိန်ခေါ်ပါတော့တယ်။ လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ အဆုံးစွန်ဆုံး ပျက်စီးမှုဆီ သူရောက်သွားခဲ့တယ်။

နောက်တော့ သူဟာ ဉာဏ်ပညာကြီးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ပီပီ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အဲဒီအမှောင်ထဲကနေ ရုန်းထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ဆေး ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်။ မိန်းမတွေနဲ့လည်း ခပ်ကင်းကင်းနေတယ်။ အရက် ကတော့ ဘယ်လောက်သောက်သောက် မမှူးတဲ့လူဆိုတော့ သိပ်ပြောစရာ မလိုဘူး။ ဒါပေမဲ့... သူက အဲဒီအရက်ကိုလည်း ရံဖန်ရံခါမှ သောက် တာပါ။ သူ့ရဲ့အကောင်းဆုံး လုပ်ဆောင်ချက်ကတော့ အပေါင်းအသင်း အဟောင်းတွေကို စွန့်ခွာပစ်လိုက်တာပါ။ အဲဒီတော့ ဂီတလောကနဲ့ပါ အဆက်ဖြစ်သလိုဖြစ်သွားတာပေါ့။ သူတို့ Band လည်း ပျက်သွားတယ်။

သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်လည်တည်ထောင်တဲ့နေရာမှာ သွေးအေး လွန်းတာကို တွေ့ရပါမယ်။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူက သိပ်တည်ငြိမ် တာပဲ။

သူနဲ့ ကျွန်မက အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေ လွန်မြောက်ပြီးမှ တွေ့ရ တာပါ။ သူဟာ ဂီတလောကထဲက ထွက်လိုက်ရလို့ သိပ်ဝမ်းနည်းနေတာ မျိုးလည်း မရှိခဲ့ဘူးလို့ ကျွန်မကို ပြောပြပါတယ်။ သူက အင်္ဂလိပ်စာကို အားသန်တဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်သီချင်းတော်တော်များများကို ဆိုနိုင်တီးနိုင်ပါတယ်။

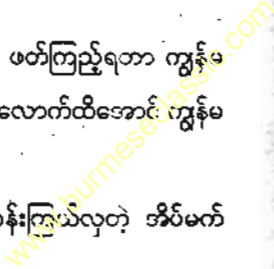
ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြီးခါးလောက်က သူဟာ သူ့ရဲ့ ဂစ်တာအမည်းရောင်ပြားပြားလေးနဲ့ ကျွန်မကို အင်္ဂလိပ်သီချင်းတွေ ဆိုပြ

တတ်ပါတယ်။ နောက်တော့ သိပ်မဆိုပြတော့ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ အင်္ဂလိပ်စာ တူရင်က တစ်နေ့တခြား အောင်မြင်လာတော့ သူ့မှာ အချိန်သိပ်များများ မရှိတော့တာကလည်း အချက်တစ်ချက်အနေနဲ့ ပါလိမ့်မယ်။ သူဆိုပြတဲ့ သီချင်းတွေကတော့ That's Why တို့၊ Nothing Else Matters တို့၊ Hotel California တို့ပါပဲ။ အဲဒီသီချင်းတွေကို သူက ဘိုသ် အပြည့်နဲ့ တီးပြ၊ ဆိုပြတဲ့အခါ ကျွန်မဟာ လှိုက်မောတုန်ယင်နေတတ် တယ်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ရဲ့ ဂီတလောကတုန်းက မိတ်ဆွေဟောင်းတွေနဲ့ မြန်တွေ့ရတဲ့အခါ သူက ဝမ်းသာအယ်လဲ ဖြစ်လေ့ရှိပါတယ်။ သူဟာ ဂီတအပေါ်မှာ အတော်သံယောဇဉ်ကြီးသူတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ဘာသာသူ ရေးထားတဲ့ သီချင်းတွေကလည်း အပူပိုင်းဆယ်လောက်ရှိပါတယ်။ အဲဒီ သီချင်းတွေဟာ ကျွန်မနဲ့ ချစ်သူဘဝကတည်းက သူရေးခဲ့တာပါ။ အိမ် ထောင်ကျပြီးတဲ့အချိန်အထိ သူ့မှာ အားရင်အားသလို သူက သီချင်းတွေ ရေးနေတာပဲ။ သူ့ရဲ့ သီချင်းတွေထဲမှာ ကျွန်မအကြောင်းရေးထားတဲ့ သီချင်းတွေက ဆယ်ပုဒ်လောက်ရှိပါတယ်။ အဲဒါကလည်း သူပြောပြတာ ပါ။

ကျွန်မကတော့ သူ့သီချင်းစာသားတွေကို ဖတ်ကြည့်ရတာ ကျွန်မ အကြောင်း ရေးထားတယ်လို့ မထင်မိပါဘူး။ အဲဒီလောက်ထိအောင် ကျွန်မ ဟာ အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခုံးဝေးပါတယ်။

သူရေးတဲ့သီချင်းတွေထဲမှာ ကျွန်မရဲ့ ဆန်းကြယ်လှတဲ့ အိပ်မက်

တွေ့အကြောင်းလည်း ပါပါသေးတယ်။ ကျွန်မရဲ့ အိပ်မက်တော်တော်များများဟာ သူ့ရဲ့ မှုပိုင်အဖြစ် ပြောင်းသွားတတ်ပါတယ်။ ဥပမာ-ကျူရှင်မှာ သူတပည့်တွေကို ကျွန်မ အိပ်မက်တွေအကြောင်း ပြောပြီးရယ်ကြတဲ့အခါ မျိုး၊ သိချင်းရေးတဲ့အခါ ကျွန်မအိပ်မက်တွေအကြောင်း ထည့်ရေးတဲ့အခါ မျိုးတွေမှာပေါ့။ အကုန်လုံးဟာ ကျွန်မအိပ်မက်တွေဆိုတာ ဘယ်လောက် ပြောပြော သူ့ကိုပဲ ချီးကျူးကြမှာပါ။ ဒါဟာလည်း ဖြစ်သင့်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ စကားပြောအရည်အချင်းရယ်၊ အနုပညာရယ်ကြောင့်သာ ကျွန်မအိပ်မက်တွေဟာ ပိုမိုတောက်ပလာခဲ့တာမဟုတ်လား။

ဒီလောက်ဆို ရှင်တို့ ကျွန်မယောက်ျား ကိုနေထွန်းခိုင်အကြောင်း တော်တော်သိရောပေါ့။ ကျွန်မအကြောင်း နည်းနည်းပြောပြရဦးမယ်။ အခု ထိ ကျွန်မနာမည်ကို ရှင်တို့ မသိသေးဘူးမဟုတ်လား။ ဒါအမှန်ပဲ။ ကျွန်မက တမင်မပြောခဲ့တာပါ။ ရှင်တို့ သိချင်နေလား။ ကျွန်မစကားက မေးခွန်း ဖြစ်နေပေမယ့် ရှင်တို့ရဲ့အဖြေကို ကျွန်မက မကြားနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှင်တို့ သိချင်တယ်လို့ပဲဖြေဖြေ၊ မသိချင်ဘူးလို့ပဲဖြေဖြေ ကျွန်မနာမည်ကို တော့ ပြောပြပါ့မယ်။ ကျွန်မနာမည်က သိမ့်သိမ့်ခင်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ကပဲ သင်္ချာအဓိကနဲ့ ဘွဲ့ရခဲ့ပါတယ်။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးပါ။ အဖေက ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ။ အမေကတော့ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ပါဘူး။ အိမ်ထောင်ထိန်းသက်သက်ပါပဲ။

အပျိုဘဝတုန်းကတော့ ကျွန်မကို ပိုးပန်းတဲ့ ယောက်ျားတော်တော်

များများ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါဟာ တချို့ မိန်းကလေးတွေအတွက် ဂုဏ်ယူစရာ ဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်မအတွက်တော့ ဂုဏ်ယူစရာလို့ မမြင်ပါဘူး။

ညအိပ်ရာဝင်တဲ့အခါ သူတို့အကြောင်း စဉ်းစားမိရင် ကျွန်မကိုယ် ထွန်မ အရမ်းဒေါသထွက်တာပဲ။ အပိုလုပ်ပြီး ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ အကယ်ပြောတာ။ သူတို့တွေအကြောင်းတွေးမိရင် ကိုယ်နူးတယ်လို့ ကျွန်မ အ ခံယူထားတာကိုး...။ ဒါပေမဲ့ မတွေးမိအောင် သတိထားနေရင် ဦးတွေးမိတယ်။ သတိမထားတော့လည်း တွေးမိတာပဲ။ ကျွန်မက စိတ် ထစားနေတဲ့အချိန်ဦးလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။

အဲဒီကိစ္စမျိုးတွေက အဓိပ္ပာယ်ပေါက်အောင် ပြောရဖို့ တော်တော် ခက်တယ်။ မိန်းကလေးတော်တော်များများဟာ ကျွန်မလိုပဲ ကြူးဖူးကြမှာ ပါ။ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတာမှန်ပေမယ့် မတော်တဆ ကောင်လေးတစ် ယောက်ကို ကြည့်မိသွားရင် ကျွန်မကစပြီး ကြိုက်တယ်လို့ အထင်ခံရတဲ့ အခါ အဆိုးဆုံးပဲ။ ကောင်လေးတွေက အဲဒီလို ဘဝင်ကလည်း မြင့်တတ် သေးတယ်။ ကိုနေထွန်းခိုင်ကအစ အဲဒီလိုပဲ။

ကျွန်မအကြောင်းကို ပြောမယ်ဆိုရင် ကျွန်မရဲ့ အိပ်မက်ဆန်းတွေ အကြောင်းလည်း ချန်ထားလို့မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီလောက်ကို ကျွန်မရဲ့ အိပ် မက်ဆန်းတွေဟာ တစ်သားတည်းဖြစ်လို့နေပါပြီ။ ကျွန်မ တက္ကသိုလ် ထောက်တဲ့ နှစ်မှာပဲ အဲဒီအိပ်မက်ဆန်းတွေကို စမက်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီတုန်းက တော့ အခုလိုမျိုး ငါးရက်ခြား၊ တစ်ပတ်ခြားလောက် မလုပ်သေးပါဘူး။

နှစ်လလောက်မှ တစ်ခါလောက်ပဲ မက်တာ...။ နောက်တော့ တစ်လ တစ်ကြိမ်နှုန်းလောက် ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်လောက်အထိ ကျွန်မ သတိမထားမိသေးဘူး။ ဟော... ရှင်တို့ အံ့ဩနေပြန်ပြီမဟုတ်လား။ သတိမထားမိတဲ့အကြောင်းကို အခုလို ပြန်ပြောနေတာ ရှင်တို့ အံ့ဩမယ် ဆိုရင် အံ့ဩသင့်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ မအံ့ဩစေချင်ဘူး။ ဒါက ဒီလိုပါ။

ကျွန်မက အဲဒီအချိန်တုန်းကသာ သတိမထားမိပေမယ့် နောက် သတိထားမိတဲ့အခါမှာ ကိုယ် ဘယ်တုန်းလောက်က ဒီအိပ်မက်မျိုး စမက် ဖူးပါလိမ့်ဆိုပြီး ပြန်စဉ်းစားမိပါတယ်။ အဲဒီလို ပြန်စဉ်းစားမိတော့မှ ကျွန်မ အမှတ်တမဲ့ သတိမထားမိခဲ့တာတွေကို ပြန်သတိရစေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မက ရှင်တို့ကို ပြန်ပြောနိုင်တာပါ။

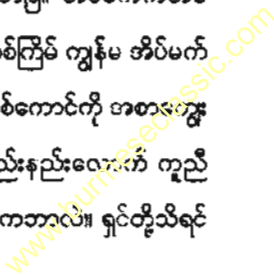
ဩ... စောစောက ပြောလက်စု စကားတောင်ပြတ်သွားပြီ။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်မအိပ်မက်တွေဟာ တစ်ခါနဲ့တစ်ခါ ရက်တွေစိပ်လာလိုက် တာ...။ အခုဆိုရင် ငါးရက်ကို တစ်ကြိမ်နှုန်းလောက်ဖြစ်နေပြီ။ တစ်ခါ တစ်ခါဆိုရင် နှစ်ရက်ဆက်တိုက်မက်တာမျိုးတောင် ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ အသေအချာကို စိတ်မပျက်ပါဘူး။ ဒါဟာ ကျွန်မ အတွက်တော့ ပျော်စရာတစ်မျိုးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

အိပ်မက်အသစ်အဆန်းတစ်ခုမက်ပြီး နိုးလာတယ်ဆိုရင် ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးဟာ ပေါ့ပါးနေလို့၊ ခေါင်းထဲမှာ ကြည်လင်လန်းဆန်းလို့

အဲဒီနံနက်ခင်းဟာ သိပ်နေလို့ကောင်းတာပဲ။ ကျွန်မရဲ့ တချို့အိပ်မက်တွေ ဟာ ချောက်ချားစရာအပြည့်နဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ရင်ခုန်နေရုံအပြင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အဲ... ရင်တုန်တာလည်း အနည်းအကျဉ်းတော့ စါမယ်ထင်ပါတယ်။

တစ်ခါတစ်ခါ အဲဒီအရသာဟာ သရဲရထားစီးရသလိုမျိုး၊ ရိုလာ ထိုစတာစီးရသလိုမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ ရှင်တို့ကတော့ ကျွန်မလို အရသာမျိုး ခံစားဖူးမယ်ထင်ဘူး။ ကျွန်မထင်တာ မှားချင်လည်းမှားမယ်။ မှန်ချင် ထည်းမှန်မယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သိပ်အရေးမကြီးလှပါဘူး။

အခုလောလောဆယ် ကျွန်မစိတ်တွေဟာ လတ်ဆတ်လန်းဆန်းလို့ နေပါတယ်။ ကျွန်မပြောလို့ ရှင်တို့ဟာ ကျွန်မအကြောင်းရော၊ ကျွန်မ သောကနား ကိုနေထွန်းခိုင်အကြောင်းရော ကျွန်မ အိပ်မက်ဆန်းဆန်းပြား ပြားတွေအကြောင်းရော သိပြီးပြီမဟုတ်လား။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ ထိုယုံစွပ်ကြောင်းတွေကို ကိုယ်ပြန်တွေ့ရတဲ့အခါမှာ လိပ်ပြာလုံနေဖို့လို ထယ်။ စိတ်ရဲ့ အာသာပြေဖို့ကလည်း သိပ်အရေးကြီးတယ်။ လုပ်ယူဖန်တီး ခုတ်စွဲတွေဟာ တစ်နေ့တခြား ပျင်းစရာကောင်းလာပြီ။ အိပ်မက်ကအစ ထုတ်ယူနေကြတာဟာ သဘာဝမကျဘူး။ နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်မ အိပ်မက် ဖော်တဲ့အခါကျရင် ရှေးခေတ်တုန်းက ဗိုင်းရပ်(စ်)တစ်ကောင်ကို အစားတူ အဲဒီအကြောင်းမက်မှာ...။ ဒီတော့ ကျွန်မကို နည်းနည်းလေးနက် ကူညီ ပြီး နေ့ဟောင်း ဗိုင်းရပ်(စ်)တစ်ကောင်ရဲ့ အစာကဘာလဲ။ ရှင်တို့သိရင်

၄၈ ဝေမျိုးသွင်

ကျွန်မကို ပြောပြပါလား။ အခုချိန်မှာတော့ ကျွန်မဟာ စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျလို့ ကျေနပ်နေတော့တာပါပဲ။ ။

(မဟာဂျာနယ်)

(ဧပြီ၊ ၁၉၉၇)

အပျစ်တရုတ်သီးချိုများ

ဝေမျိုးသွင်

အမှတ်တရသစ်သီးချို့များ

မမျှော်လင့်ထားသောအခြေအနေတစ်ရပ်မှ တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် မြင်တွေ့ကြသောအခါ ခေါင်းငုံ့မျက်နှာလွှဲရသူမှာ ကျွန်တော်
ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ပြုံးစိမ်းနှင့် ကျွန်တော့်ကို အထက်စီးနင်းကြည့်နေ
တတ်ဆဲဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကျော်ဖြတ်သွားပြီးနောက် သူက
ချောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ ထိုအချက်သည် ဟိုလွန်ခဲ့သော
သူနှင့်ကျွန်တော်တို့၏ သူစိမ်းဘဝကတည်းကပင် အဲဒီလိုရှိခဲ့၏။ အဓိပတိ
သစ်တစ်လျှောက်ရှိ ရေတမာပင်စိမ်းစိမ်းလေးများကို တစ်ယောက်တည်း
ကြည့်ကာ တစ်ခါတုန်းက သူ စိတ်ကောက်နေခဲ့ပုံများအား အမှတ်ရ
အာသည်။ ဦးချစ်ဆိုင်ရှိ ဗားပင်ရိပ်အောက်တွင် သူ့အဖို့တို့သည် ပိုမို

တောက်ပနေပြီး ကျွန်တော့်အချစ်တွေက အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားခဲ့၏။ တစ်ခါသောအချိန်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ ယုဒနပလာဇာတွင် ဈေးဝယ်ခဲ့ကြဖူးသည်။

သူက ဈေးဝယ်သည့်နေရာတွင် ထူးချွန်လေသည်။ လုံချည်တစ်ကွင်းကို တစ်ရာခန့်ဈေးကြီးသဖြင့် ယုဒနပလာဇာအနံ့ လျှောက်ပတ်၌ ဝန်မလေးသူလည်းဖြစ်၏။

“ဒီပလာဇာထဲမှာ လိုချင်တာတွေက တအားများတာပဲ။ တို့က အဲဒါလျှောက်ကြည့်ရင်း လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းတွေက တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးတိုးလာရော။ ပိုက်ဆံကလည်းမရှိတော့ ခေါင်းတွေမူးလာတာ... သိလား။ အဲဒါနဲ့ သူငယ်ချင်းပိုက်ဆံအိတ်ရော၊ တို့ပိုက်ဆံအိတ်ရော ဖွင့်ပြီး ရှိသမျှ ပိုက်ဆံတွေကိုပေါင်း၊ ပြီးတော့ ဝယ်နိုင်လောက်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ဝယ်လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ ခေါင်းမူးပျောက်သွားတာ... ဟားဟား... ရယ်ရတယ်... သိလား။”

“မင်းပြောတာနဲ့ ကိုတောင် ခေါင်းမူးလာပြီ”

ထိုသို့ပြောခဲ့ကြသော်လည်း အချိန်ကာလ တော်တော်ကြာသည်အထိ ကျွန်တော်တို့က တစ်စုံတစ်ရာသောတန်ဖိုးများအတွက် ခေါင်းမူးခဲ့ကြသူများမဟုတ်ပါ။ ဘယ်တော့မဆို ခံစားမှုနဲ့ အသိတရားကိုသာ ပြန်တူ အလေးအနက်ရှိခဲ့ကြသည်။ တကယ့်အစစ်တရားကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏ ဟောင့်ဆုံးစားပွဲမှ ထိုင်စောင့်နေခဲ့ကြသည်။

အဲဒီအချိန်များအတွင်း သူ့မျက်တောင်ရှည်ရှည်လေးများထိ

ကျွန်တော် ငေးကြည့်ခဲ့၏။ သူ့သောက်ဖို့ Max Cola ပုလင်းများကို မှာဆေးခဲ့၏။ ကျွန်တော် ရေးမည့်ဝတ္ထုတွေ ကဗျာတွေအကြောင်း၊ သူ့ခန္ဓာတို့ယ်ပေါ်မှ သူ့ကိုယ်တိုင် မသိသေးသည့်အလှတရားများအကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ နှစ်ဦးသဘောတူ အနာဂတ်အကြောင်း၊ ပြီးတော့... ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး၏ ရည်းစားဟောင်းတွေ အသီးသီးအကြောင်း စသည်တို့ကို ရယ်မောကာ အမှတ်တမဲ့ ပြောခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ချစ်သူဘဝသည် တိုတောင်းမြန်ဆန်ခဲ့သော်လည်း ဆည်ဆောက်မိသော သံယောဇဉ်တို့က အံ့ဩစရာဖြစ်ခဲ့လေသည်။

သစ်ရွက်အဟောင်းလေးများက ကျွန်တော့်ဘေးနားသို့ ကြွေကျသွား၏။ ဘာမှမဆိုဘဲနှင့် သူ့ကို ကျွန်တော် လွမ်းသွားသည်။ အမြဲပင် သူက ကျွန်တော် ဆေးလိပ်သောက်နေပုံကို ခိုးကြည့်တတ်ပြီး ကျွန်တော် မိသွားသျှင် ခပ်တည်တည်နှင့် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတတ်၏။ နွေဦးရာသီ၏ တိတ်ဆိတ်စိမ်းစိုမှုကို သူက သဘောကျစွာ ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးသည်။

“ကို... ဒီလိုနွေရာသီအပိုင်းကို တို့သိပ်သဘောကျတာပဲ... သိလား။ အရောင်တွေက အစိမ်းနုနုလေးတွေဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး လတ်ဆတ်နေတာကွ။ အထူးသဖြင့် ဒီကျောင်းထဲမှာပေါ့” ကျွန်တော်ကတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းပါးပါးတွေကိုသာ မက်မောစွာ ကြည့်နေခဲ့ပြီး သူ မရိပ်မိခင်မှာပဲ အကြည့်လွှဲပစ်နိုင်ခဲ့၏။ လေတိုက်၍ ဖွာလန်

ကြသွားသည့် ကျွန်တော်ဆံပင်တွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် သူက ဖြေသင်ပေးတော့ ကျွန်တော့်မှာ တိတ်တိတ်လေးလောင်ကျွမ်းရသည်။

“ကိုဆံပင်က ပါးပါးလေးတော့. . . တို့ဆံပင်လောက်တောင် အလုံး မကြီးဘူး”

ကျွန်တော်ဆံပင်တွေကို ကိုင်ကြည့်ရင်း သူက ထိုသို့ဆိုခဲ့သည်။ ဝေကွာသွားသည့်အချိန်များ၌ အမှတ်တရသည် သူ့လက်ဖဝါးသေးသေး လေးတွေ ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် ဘာကို ရူးသွပ်ရမည်မသိဘဲ သူ့ စကားသံတွေကို အထိတ်တလန့်ဖြစ်လာသည်။

“မင်းအရင်ရည်းစားတွေနဲ့ ကိုနဲ့ ဘယ်သူက မင်းကိုပိုချစ်တယ်ထင် သလဲ”

“ဘယ်သူက ပိုချစ်သလဲတော့မသိဘူး။ ဘယ်သူက ပိုကောင်းသလဲ တော့ သိတယ်”

“အင်း. . . ပြောပါဦး။ ဘယ်သူက ပိုကောင်းသလဲလို့”

“သူတို့က ပိုကောင်းတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့. . .”

“ဪ. . . သူတို့က ကိုလို ခဏခဏ မနမ်းဘူးလေ၊ ပြီးတော့. . . တို့ကို ဟိုခေါ်သွား၊ ဒီခေါ်သွား မလုပ်ဘူးကွ၊ အလုပ်ကနေအိမ် အိမ်ကနေ အလုပ် လိုက်ပို့ပေးရုံပဲ။ ဒီတော့ အိမ်ပြန်နောက်ကျတာ တွေ ဘာတွေ မဖြစ်ဘူးပေါ့”

အဲဒီတုန်းကတော့ ထိုစကားများသည် ရယ်မောစရာ ဖြူစင်မှုများ အာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ရုတ်တရက် တိမ်စတွေသည် အဝါ၊ အပြာ၊ အဖြူ၊ အနီ စသဖြင့် ထုတ်သန်းသွား၏။ သူ့အကြောင်း စဉ်းစားခြင်းများထဲမှာ ကံကော်ရနံ့တွေ ခေ့ပဲပျံလွင့်နေ၏။

အမှန်းတွေ နေဝင်ချိန်ရောက်ပြီ။

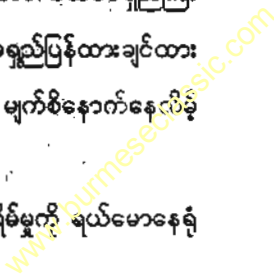
တစ်နေ့ကပဲ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ကဗျာတွင် ဖတ်ခဲ့ရသည်။

အစ္စတာ တစ်ပြားမှမရှိသော်လည်း အမှန်တရားထက် ပို၍ ဈေးကြီးသူဖြစ် နှင်တဲ့။ တကယ်တမ်းတွင် ကျွန်တော်တို့က အမှန်တရား၏တန်ဖိုးကို အတိအကျ မသိခဲ့သူတွေသာဖြစ်ပါသည်။

သူသည် နောင်တစ်ချိန်၌ ကျွန်တော်တို့၏ အဆုံးအရှုံးတွေကို နှိပ်စားတစ်ရပ်အနေဖြင့် သိလာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။ တစ် နှိပ်စားတုန်းက သူသည် ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ် သိုင်းဖက်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုပြောခဲ့ဖူး၏။

“ကို. . . တို့ကို လက်ထပ်ဖို့ လာတောင်းတဲ့အခါ ဒီဆံပင်ရှည်ကြီး ကို တိုတိုညှပ်ခဲ့နော်၊ နောက်မှ ကို့ဘာသာ အရှည်ပြန်ထားချင်ထား ပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ကို့ကို အိမ်ကလူကြီးတွေက မျက်စိနောက်နေလိမ့် မယ် သိလား. . .”

ထိုစဉ်တုန်းကတော့ ကျွန်တော်သည် သူ့ဖိုးရိမ်မှုကို ရယ်မောနေရုံ

ထက် ပို၍ စိတ်ထဲတွင် မထားခဲ့ပေ။ ကျွန်တော်သည် နောင်အခါ သူနှင့် ပတ်သက်သမျှများတွင် ရယ်မောရမှာကို စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့လာသည်။

အချိန်ကာလသည် မုန်းစရာကောင်းလောက်အောင် တိုတောင်းမြန်ဆန်လွန်းလှသည်ဖြစ်ရာ ဘဝသည် ဖြစ်လွယ်၊ ပျက်လွယ်တွေ များလာ၏။ အကယ်၍များ လေးနက်သည့်စကားလုံးတွေမသုံးဘဲ သူ့အကြောင်းကို ပြောပြပါဆိုလျှင် သူသည် အသံမထွက်သည့် ရင်ခုန်သံသက်သက်ဖြစ်သည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံးတွင် ကျွန်တော် နားမလည်သော ဘာသာစကားနှင့် အချစ်၏ သင်္ကေတတွေရှိသည်။

သူပြုံးပြလိုက်သည့်အခါတိုင်းတွင် ပန်းကလေး ညှိုးသွားကာ ကျွန်တော့်အဖို့ မှတ်မိစရာဖြစ်ခဲ့သည်။

အခုတော့ ရဲဗလောင်းခတ်နေသည့် စိန်ပန်းပွင့်တွေကိုကြည့်ရင် သူ ဆွဲဆိတ်တတ်သော ကျွန်တော့်လက်ဖျံလေးမှာ နာကျင်မှုကို မေ့လျော့နေပြီ။

“ကို့ . . . တို့တွေ လက်ထပ်ပြီးရင် ကားတစ်စီးလောက် ဝယ်ရအောင် ကွာ့ ရန်ကုန်မှာ ကားတစ်စီးတော့လိုတယ် . . . သိလား။”

“အေး . . . ဝယ်ကွာ”

“တွေ့လား . . . ကိုက ပြီးစလွယ်ပြောပြန်ပြီ”

ထို့နောက် သူက ကျွန်တော့်ကို ကားလိုချင်သည့်အကြောင်း ထပ်မံပြောတော့ပေ။ ကျွန်တော်တို့၏ အခြားသောဝေဒနာများတွင် မာနဗူ

တော်ဖိခွက်များ၊ မနက်ပြန်များနှင့် ဘက်တစ်ခုရှေ့က ခုံပုလေးများလည်း ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော် မှတ်မိပါသေးသည်။

အဲဒီတုန်းက နယ်ကို ကျွန်တော် ခရီးထွက်သွား၍ သူနှင့် သုံးရက်မတွေ့ဖြစ်ကြချေ။ နေ့ခက် လေးရက်မြောက်နေ့တွင် ပထမဆုံး ပြန်တွေ့တွေ့ချင်း သူက ကျွန်တော့်ပခုံးတွင်မှီကာ ‘သတိရလားဟင်’ ဟု မေးခဲ့၏။ ကျွန်တော်က သူ့အတွက် ဝယ်လာသော ချီးငှက်ရုပ်ကလေးကို မြင်တော့ အားရဝမ်းသာ သူက မှတ်ကြည့်သည်။ မြေကြီးဖြင့် လုပ်ထားသည့် မှတ်၍ ရသော ထိုအရုပ်ကလေးများသည် ဖားရုပ်၊ မျောက်ရုပ်၊ ခွေးရုပ်၊ ပစ်တိုင်းထောင်ရုပ် စသဖြင့် တော်တော်အမျိုးစုံလေသည်။

“ကို ဝယ်လာတဲ့အရုပ်တွေက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲတော့ . . . တစ်ရုပ်ကို ‘ဘယ်လောက်ပေးရသလဲဟင်’”

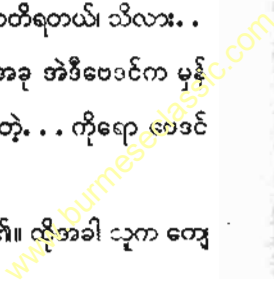
“မင်းက ဘယ်လောက်ထင်လို့လဲ”

“ငါးဆယ်”

“မှားတယ် . . . သုံးဆယ်ပဲ ပေးရတာကွ”

“အရမ်းတန်တာပဲနော်၊ ဪ . . . အခုမှ သတိရတယ်၊ သိလား . . . ကို . . . ဟိုတစ်နေ့က တို့မဂ္ဂဇင်းဖတ်တာ အခု အဲဒီဗေဒင်က မှန်နေပြီ . . . ချစ်သူဆီက လက်ဆောင်ရမယ်တဲ့ . . . ကိုရော ဗေဒင်ကို ယုံသလားဟင်”

ကျွန်တော်က သူ့အလိုကျ ခေါင်းညိတ်ပြရ၏။ ထိုအခါ သူက တော့

နပ်သွားပြီး အရုပ်လေးတွေကို မပွန်းပဲ့အောင် လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ထုပ်သိမ်းသည်။

“ဒီအရုပ်တွေကို ကိုတို့ ကလေးလေးတွေရရင် ပြရမယ်ကွ၊ သေချာသိမ်းထားနော်”

“အဲဒီကျရင် ကလေးတွေက ဒီအရုပ်တွေကို ချိုးဖဲ့ပစ်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ တို့ကတော့ အဲဒီလိုလုပ်ရင် သူတို့ကို ရိုက်မှာပဲ”

ပြောပြီး ရယ်မောလိုက်သော သူ့ရယ်သံတွေကို ယနေ့ထိအောင် ကျွန်တော် သတိရဆဲဖြစ်သည်။ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အနာတရများတွင် ဘယ်သူတွေက မသိသလိုနှင့် ပါဝင်ခဲ့သနည်း။

အစိမ်းနုရောင်လတ်ဆတ်ခြင်းသည် ကျွန်တော့်မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် တောက်ပနေ၏။ ဘယ်တော့မဆို သူ့ဝကားများက ကျွန်တော့်ခက်ရာတို့ကို ရင့်ရော်စေသည်။ သူ့လက်ဖဝါးလေးကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်၍ လမ်းလျှောက်ခဲ့စဉ်က ဒီလမ်းကလေးသည် ညနေခင်းသီချင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မရှိသော ကျွန်တော်တို့၏ လမ်းခွဲခြင်းသည် လုံးဝန်းသော ဝလုံးများကဲ့သို့ တစ်မျိုးကြည့်၍ ကောင်းခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်ဝင်းတစ်ခုလုံးသည် လူသူနည်းပါးတိတ်ဆိတ်နေပြီး တချို့သစ်ရွက်များက ကြွေကျလှဆဲဖြစ်သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ထအော်တတ်သေး ပြည့်ဝက်၏အသံကြောင့်လည်း ရှုခင်းက ပိုမိုလှပလာ၏။ အရင်ကဆိုလျှင် ဒီလိုနောက်ခံရှုခင်းမျိုးနှင့် သူက သနပ်ခါးရောင်

ရောင်ဖုံးအင်္ကျီကိုဝတ်ပြီး ကျွန်တော့်ဘေးနားတွင် ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေတတ်သည်။

“ကို. . . အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

“အချစ်ဆိုတာ. . . ဟုတ်လား”

ကျွန်တော် စဉ်းစားတာ နည်းနည်းကြာသွားတော့ သူက ဒီလိုပြောခဲ့ပါသည်။

“ဝါနဲ့များကွယ်. . . သူ့ကိုယ်သူ ကဗျာဆရာတဲ့. . .”

ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံခွင့်ရလျှင်တော့ အချစ်ဆိုတာကို သူ နားလည်အောင် ပြည့်စုံစွာ မရှင်းပြနိုင်ကြောင်း ပြောပြရဦးမည်။ သို့သော် ရိုးသားစွာ ဝန်ခံခွင့်ဆိုသည်ကပင် ဒီအခြေအနေ၌ ခက်ခဲသည့်အနေအထားတစ်ရပ်ဖြစ်လေသည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်ခဲ့တာ သေချာသည်။

ဝါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အချစ်တွေကသာ သေချာခဲ့ပြီး သေချာခြင်းများက မသေချာခဲ့ပေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အပြန်လမ်း၌ နှင်းဆီတွေရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ချမှတ်လင့်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ၏ ကမ်းကုန်အောင် လောင်ကြွတ်ခဲ့ခြင်းများတွင် ကျွန်တော်က အဓိကတာဝန်ရှိသည်ဆိုဦးတော့ သူက ငါ့ လောင်မြိုက်မှုကို စတင်ခလုတ်နှိပ်သူ ဖြစ်ခဲ့၏။

အခုတော့ အလွမ်းတွေသာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

“တို့တွေရည်းစားတွေလို မနေတော့ဘဲ မောင်နှမလို၊ သူငယ်ချင်းလိုပဲ နေကြရအောင်လေ. . . နော်. . . ကို. . . ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

ထိုစကားသည် ကျွန်တော်အတွက် အနည်းငယ် ရက်စက်သော်လည်း သူ့ဆန္ဒနှင့် ခံစားမှုများအတွက်တော့ အမှန်တရားတစ်ခု ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်က သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြတော့ သူက အားနာစွာ ကျွန်တော်ကို ကြည့်နေခဲ့သေး၏။

နှုတ်ဆက်ခဲ့ခွာချိန်သည် ဖတ်နေကျဝတ္ထုများထဲကလို မဟုတ်ဘဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ ထောင့်ဆုံးစားပွဲတွင်ဖြစ်သည်။ နီရဲစေးပျစ်နေသော လက်ဖက်ရည်ခွက်အနီးတွင် ယင်ကောင်နှစ်ကောင်၊ သုံးကောင်က ပျံ့စေ့နေသည်။ အဲဒီတုန်းက သူ့အပြုံးများကို ကျွန်တော်က အခုချိန်ထိ အဓိပ္ပာယ်မဖော်နိုင်ဘဲ ရှိ၏။

သို့သော် အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ထိုအဓိပ္ပာယ်မဖော်နိုင်သော သူ့အပြုံးတွင် ကျွန်တော်က အခါခါ သေဆုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လူသည် မိမိ၏ အသိဉာဏ်အပေါ်တွင် သစ္စာဖောက်ခဲ့ခြင်းအတွက် အရှက်တရားကို ရင်ဆိုင်ကြရသည်။ ကျွန်တော်သည်လည်း ကိုယ့်အသိဉာဏ်ကို ကိုယ်သစ္စာဖောက်ခဲ့သော်လည်း သူ့ကို ချစ်ခဲ့ခြင်းများအတွက်တော့ မရှက်နိုင်ခဲ့ပါ။

မှောက်ကျခဲ့သော ကျွန်တော်တို့၏ ကော်ဖီခွက်များကို 'အချစ်'တူ အမည်ပေးလျှင် ဘယ်သူကန့်ကွက်ချင်ပါသနည်း။

"ကိုရေ... တို့တွေ Taxi မငှားဘဲ ဘတ်(စ်)ကားစီးပြီး အိမ်ထိုက် အတူပြန်ရအောင်လေ"

အဲဒီတုန်းကတော့ ကိုယ်ပိုင်ကား တစ်စီးတလေကိုမှ ကျွန်တော်တို့

လိုချင်ခဲ့ကြပါ။ ဘတ်(စ်)ကားကျပ်ကျပ်ကို စီးပြီး ရင်ခုန်သံကျယ်ကျယ်တွေကို အပြန်အလှန်ဖလှယ်ခဲ့ကြသည်။ အချိန်ကာလနှင့်အတူ အပြောင်းအလဲသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ပါဝင်စွက်ဖက်လာခဲ့၏။

ကျွန်တော့်တွင် ယခုတိုင် ကိုယ်ပိုင်ကားတစ်စီး ရှိမနေသေးပါ။ သူ့အရာ ကိုယ်ပိုင်ကားတစ်စီး ရှိနေပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်ပိုင်ကားရှိသည် ချစ်သူအသစ် ရှိနေပြီလား။ မည်သည့်ထင်မြင်ချက်မှ မပါဘဲ ကျွန်တော် သိချင်မိသည်။

သူ မရှိတော့သည့် ကျွန်တော့်ဝန်းကျင်တွင် သူ့ရနံ့တွေ ပဲ့တင်သွားသည်။ သတိရစိတ်သည်လည်း မည်သည့်အတူအညီမှ မပါဘဲ ရောက်လာသည်။ သူ ဖြတ်သန်းသွားခဲ့သော လေထုတွင် ကျွန်တော်က သံယောဇဉ်တွေအားကိုးဖြင့် ခပ်တည်တည်ပဲ အသက်ရှူကာနေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် သိရသည်မှာ ကျွန်တော် ဖျားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

(Beauty မဂ္ဂဇင်း)

(မေ၊ ၂၀၀၁)

အပိုင်အစားနှင့် ပြောရေးဆိုခွင့်

ဝေမျှသွင်

အပိုင်းအစများနှင့် ပြောရေးဆိုခွင့်

အပိုင်း (၁)

ညနေခင်းဟာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ ထိုင်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ဆီကို
ဆောက်လာခဲ့၏။ ရုတ်တရက် လူတွေကို စေးစေးပိုင်ပိုင် နှုတ်ဆက်ချင်စိတ်
ဆီလာလို့ ကျွန်တော် လေချွန်လိုက်မိသည်။ လေချွန်သံကို ဘာသာ
အတိုင်းသား ကြားလိုက်ရတော့ ဆက်ပြီး မချွန်ချင်တော့။

လေပြည်တွေကဝေလိုက်၊ ဝဲလိုက်နဲ့။ တိုက်ပဲနေတဲ့ ကျွန်တော့်ဆံပင်
တွေတို့ ထပ်ညှပ်လိုက်ရင် ပိုကောင်းသွားပါ့မလား။ စဉ်းစားနေလိုက်၏။
ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရယ်မောသံကို ကျွန်တော် ပြန်ကြားလိုက်ရသလိုပဲ။
နောက်တော့လည်း ဒီလိုပဲပေါ့။ လူတွေကို ဖြောင့်ဖြောင့်လေး နေတတ်စေ

ချင်သည်။ ဘေးနားကို ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားတဲ့စာအုပ်ကို ကျသွားတဲ့ အနေအထားအတိုင်း ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ တွေးလိုက်မိ၏။

“ဪ... ကမ္ဘာကြီးမှာ ချီဝေ့ပေးရားမှ မရှိတော့တာပဲ”

အပိုင်း (၂)

အင်တာနက်ထဲမှာ အမျိုးသမီးဟာ ကိုယ်နေ ကိုယ်ဟန်အမျိုးမျိုး လမ်းလျှောက်ပြနေ၏။ သူငယ်ချင်းတို့ ရင်ခုန်နေလား။ ဒါတွေဟာ သိင်္ဂီရတရားမဟုတ်ဘူးလား။ နိုးဆွေးဟောင်းနွမ်းလှပြီဖြစ်တဲ့ အိမ်အာရုံကို ခင်ဗျားတို့ စွန့်မပစ်နိုင်ကြဘူးလား။ ပရုတ်လုံးနဲ့သင်းနေတဲ့ အဝတ်အစားဝတ်ရရင် ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာ၏။ ဒါပေမဲ့ နေရင်း ထိုင်ရင်း အကုသိုလ်မဖြစ်အောင်တော့ ကျွန်တော် ကြိုးစားပါသည်။

ပရက်(စ်)စလေက သေသွားပြီ။

ကြယ်တွေက ဖွေးခနဲ ကြွေကျသွား၏။ ကောင်းကင်က ခဲရောင် တောက်နေ၏။ ဘဝမှာ တစ်ခါတလေ မိုက်တိုင်စန့်လိုမျိုး လက်ဝှေ့ထိုးနေ ရင်း သူများနားရွက် ကိုက်သင့်ရင် ကိုက်ရမှာပဲ။ ကျွန်တော့်နာမည် ထိုး ထားတဲ့ စိတ်စာတစ်စောင်ကို ဖတ်လိုက်ရတော့ မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုဖြစ်နေ သည်။ ကိန်းသေတွေ မင်္ဂလာဆောင်ကြမှာတဲ့။ ဒါနဲ့ အခန်းတံခါးကို တွန့်တော်ဖွင့်ဝင်လိုက်သည်။ အလင်းမရှိသလောက် မှောင်နေပေမယ့် အပြာဖျော့ဖျော့လေးတော့ ရှိ၏။

ရေဘဝဲနှစ်ကောင်ကို စားလိုက်ပြီးတော့ ဒစ်စကိုခန်းမထဲကို တွန့်တော် ဝင်လိုက်မိသည်။ ဟာပိုင်ယီကျွန်းမှာ ဂျေ(ဖ်)သွားရိုက်ချင်တဲ့ ဇီတ်က ဝရန်းသန်းတားနဲ့ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော် ဒစ်စကို ဝင်ကနေလိုက်၏။ စိတ်ကတော့ ဟာပိုင်ယီမှာ ဂျေ(ဖ်) ရိုက်နေ လေသည်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဂျေ(ဖ်) မရိုက်တတ်ပါ။ လမ်းတော့ လျှောက်ချင်၏။ အဓိက ကတော့ နုဆတ်တဲ့ပင်လယ်လေကိုရှုပြီး ကတ္တီပါ အားလို နူးညံ့တဲ့မြက်ခင်းတွေပေါ် စတိုင်ရှိရှိ လမ်းလျှောက်ချင်တာပါပဲ။ တွန့်ပေါင်း (၁၂၀၀) ကြာတော့ ဒစ်စကိုကပွဲခန်းမကနေ ကျွန်တော် ဖြန်ထွက်သွား၏။ ဝပ် (၆၀) အားရှိတဲ့ မီးလုံးလေးကို ကျွန်တော့်ရင်ဘတ် မှာ ပလတ်တပ်ပြီး ထွန်းညှိလိုက်သည်။ ခေါင်းကို မော့ပြီးကြည့်လိုက်မိ တော့ မိုးသားတွေက ပြိုဆင်းလာလေသည်။

အပိုင်း (၃)

လေနှွေးနှွေးများက ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်မှ ဖြတ်တိုက်သွားသည်။ နေက ကြည့်ခဲ့ရသည့် 'မှော်ပဝါ၏ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်း' အမည်ရှိ ဗီဒီယို တေးမှ ဇာတ်ဝင်ခန်းများကို မြင်ယောင်လာ၏။ ပန်းသီးများကို လေးစိတ် ဖြစ်ပြီး ကားတစ်စီးနှင့်လမ်းပေါ်တွင် လျှောက်ကြနေသော မှော်ဆရာကို အားကျသလို ကျွန်တော် ခံစားလိုက်ရသည်။ ဆံပင်ကောက်ကောက်နဲ့ ချီမှော်ဆရာသည် ကျွမ်းတားကစားရာတွင် အလွန်ပတ်သက်ပြစ်၏။

(မျက်နှာက ချစ်ကောင်းအိမ်နှင့် နည်းနည်းတူသည်။) သူဟာ ကျွမ်းဘားကစားရင်း ခဲရာခဲဆစ်မြင်ကွင်းများကိုလည်း ဖန်တီးနိုင်သေးသည်။ သူ၏ ပြကွက်များကို ကူညီသော မိန်းကလေးကိုတော့ ကျွန်တော်က သိပ်မကြိုက်ချင်ပြန်။ (နောက်တော့ ထိုမိန်းကလေးကိုပဲ ကျွန်တော်က သဘောတကျ ရှိနေခဲ့သည်။)

ပြင်သစ်ကဗျာဆရာ ဘို့ဒလယ်ရဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော် သတိရမိသွား၏။ နှုတ်ကရွတ်ဆိုဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပေမယ့် တကယ်တမ်းတော့ မည်သည့် မည်သည့်အသံမှ ထွက်မလာခဲ့။ ဘာမှမဆိုင်ဘဲ လောကကြီးကို ကျွန်တော် စိတ်ပျက်သွား၏။ ပြီးတော့ အဲဒီကဗျာစာရွတ်ကို သိမ်းဆည်းရင်း ပါရာစီတမောတစ်လုံးကို သောက်လိုက်၏။ ကော်ဖီဖျော်ဖို့ ကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှမရှိ။ (ဘာမှမရှိဆိုတာ ရေခန်းမရှိ၊ ကော်ဖီမှုန့်မရှိ၊ ကော်ဖီခွက်မရှိ... စတာတွေကို ဆိုလိုသည်။) နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ပေါ်ကို စိုက်ကြည့်တော့လည်း ဘယ်လိုမှ မခံစားရ။ ကျွန်တော့်နားထဲတွင် ရေကူးသင်တန်းတက်ခဲ့တုန်းက နည်းနည်းဆရာ၏ စကားတချို့ကို ကြားယောင်လာပြန်သည်။ ရင်ထဲမှာထားဟာလို့...။

အပိုင်း (၄)

ငွေတစ်ပြားမှ မရှိဘဲ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေထိုင်နည်းကို ကျွန်တော် တတ်သည်။ (စစ္စလီကျွန်းက ကာစီနိုကစားပွဲခန်းမထဲမှာ သေနတ်တစ်လက်

နဲ့ ကျွန်တော် သောင်းကျန်းချင်သည်။) သူငွေးကြီး အိုနာဆစ်နဲ့ ဂျက်ကလင်းနဲ့ လက်ထပ်ကြတာကို ကျွန်တော် ဘာပြောနိုင်မတုံး။ ဘဝဆိုတာ အချို့ကုန်ခါနီး ပီကေဝါးရတာလောက်တောင် အရသာမရှိပေ။ ပန်းချီဆရာ နီဝင်ဘတ်ရဲ့ ကောင်ကင်ဘားဆိုတဲ့ ပန်းချီကားကို ကြည့်ရတာ မောသလို ခံစားရ၏။

မီးခြစ်ကို ခြစ်လိုက်တော့ ဂတ်(စ်)အား ကုန်ခါနီးပြီဖြစ်သဖြင့် မီးတောက်က သေးနေသည်။ ဒါပေမဲ့ ဆေးလိပ်ကိုတော့ မီးစွဲသွား၏။ ဆေးသိပ်မီးခိုးတွေကြောင့် ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ခြင်္သေ့ကောင်ကိုပဲ ပြန်ပြီး သနားမိသွားသလိုလို့...။ ရုတ်တရက်ပဲ မာနကြီးဟန်ပေါက်နေတဲ့ ညနေခင်းဘာ ဆော်ဒါနဲ့တွေ့ သင်းပျံ့လာတော့၏။

ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် သံယောဇဉ်တွေကို ကျွန်တော် ဖျက်ဆီးပစ်ချင်သည်။ ဖိနပ်မှာ လာနားနေတဲ့ လိပ်ပြာလေးကို ကြည့်ပြီး မဖျက်ဆီးလိုက်ရဘဲ သံယောဇဉ်တွေကို ကျွန်တော် ဦးညွတ်လိုက်မိ၏။ ကမ္ဘာ့ဝိုင်းပိုင်းကြီးထဲမှာ အဲဒီအချက်ဟာ အဓိပ္ပာယ်အမဲဆုံး ကိစ္စလို့ ကျွန်တော် သုံးသပ်ပြီး နောက်ဆုံး လက်ကျန်အရက်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်တာ အခုထိ ကျွန်တော်ပြန်မထနိုင်တော့။

ကျွန်တော် မူးပြီး အိပ်နေတုန်းပဲ။ ကိုဆွေရဲ့ လိမ္မော်သီးကို အဖူးဖြူအောင် ထစားရင် ကောင်းမလား။ အဲဒီလို တွေးမိပေမယ့် ခေါင်းက ခုတ်လှုပ်နေတာကိုလည်း လမ်းသလားနေတဲ့ ဆိတ်တစ်ကောင်က ဂျင်းဘောင်းဘီဆင်ထားသည်။ အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်လိုက်တဲ့ အသံကလေးက သံကြောင့် အဲဒီ

ဆိတ်ဟာ ထာဘီပြောင်းဝတ်လိုက်၏။ နေရောင်က မှောင်သွားသည်။
ကျွန်တော်က မှိန်ပျံအလင်းရောင်၌ . . . ။

အပိုင်း (၅)

ကျွန်တော် တိမ်တွေကိုစီးပြီး လျှောက်သွားနေမိသည်။ လူတွေကို
ဘာလုပ်ဖို့ ဘုရားသခင်က စေလွှတ်လိုက်တာလဲ။ ကျွန်တော်ကတော့
သေချာမသိလို့ မပြောချင်ဘူး။ ကျွန်တော် ဇီးလာတဲ့တိမ်ကြီးက ပိုကြီးသွား
သလိုပဲ။ (ကျွန်တော့်စိတ်ထင်ပြောတာ) အောက်မှာရှိတဲ့ မြို့မြင်ကွင်း
တွေရော၊ တောင်ကုန်း၊ တောင်တန်းတွေရော၊ လွင်ပြင်၊ မြစ်ချောင်းတွေ
ရော၊ ကျေးလက်နဲ့ လယ်ကွင်းတွေကိုရော ကြည့်ရတာ အားရစရာပဲ။
ဒါနဲ့ပဲ ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ လျှောက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ တိမ်စိုင့်ကြီး
က အသေအချာကို ပိုမြင့်သွားပြီး အလွန်မြန်လာ၏။

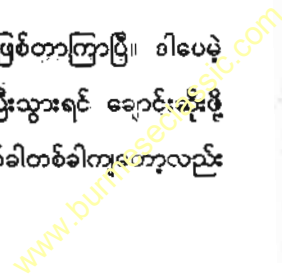
“ဟေ့လူ့ . . . ကြည့်စမ်းပါဦး . . . ဘာတွေလဲမသိဘူး”

တိမ်စီးနေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော်ကပဲ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။ အဲဒီစကားကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ထိပ်ချွန်ချွန်နဲ့ အစိုင်အခဲ
ကြီးကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကို အစွမ်းကုန်ကုတ်ပြီး အဲဒီ
ဟာတွေကို သေချာကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပဲ ကျွန်တော် အဖြေရ
သွားပါပြီ။ အဲဒါ တခြားမဟုတ်ဘူး။ ပီရမစ်တွေပဲ။ ဒါပီရမစ်တွေဆို အခု

အီဂျစ်ပြည် ရောက်နေတာပေါ့။ ကျွန်တော် အရမ်းရယ်ချင်သွားသည်။
အဲဒီနည်းနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဂရိတွေဆီရော၊ အီတာလျံတွေရဲ့ ရောမမြို့
ကြီးဆီကိုရော၊ ဆင်တွေပေါ်တဲ့ ကင်ညာကိုရော၊ တော်လှန်ရေးအမြဲရှိပြီး
အရက်ကောင်းတဲ့ အိုင်ယာလန်ကိုရော၊ လားမားဘုန်းကြီးတွေရဲ့ တိပက်
တုန်းမြင့်ပေါ်ကိုရော၊ ဩစတြေးလျမြက်ခင်းတွေပေါ်ရော၊ အန်ကောဝပ်
ဘုရားကျောင်းဆီရော၊ အနုပညာမြို့တော်ကြီး ပဲရစ်မြို့ပေါ်ရော အကုန်
လျှောက်သွားတော့သည်။ ရင်တွေက အတိုင်းအဆမရှိ ခုန်လာ၏။

ရိုတ်စပီးယားရဲ့ ‘မင်းနစ်မြို့က ကုန်သည်’ ဆိုတဲ့ ပုံပြင်ကို မိတ်ဆွေ
ဆိုဖတ်ဖူးလား။ အဲဒီပုံပြင်ထဲမှာ ပိုရှားဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက တော်တော်
ထူး၏။ သူ့ကို ကျွန်တော် ချစ်မိသွားလားမသိပါ။ အာရက်မူးနေရင် သူ့ကို
သိပ်သတိရတာပဲ။ ယိုးဒယားမှာ (Parinya) ပါရင်ညာ ဆိုတဲ့ မိန်းမလျှာ
ဆစ်ယောက်က ကစ်ဘောက်ဆာပွဲတွေမှာ နိုင်ပွဲဆက်နေတယ် ကြားရ၏။
ခင်ဗျားတို့ကို Donuts မုန့်တွေ အဝကျွေးရင် ပါရင်ညာနဲ့ ကစ်ဘောက်ဆာ
ဆိုမလား။ ကျွန်တော် ကြည့်ချင်ပါသည်။ ကြည့်စင်နေတဲ့ တိမ်တိုက်တွေ
ဇုတ်တရက် မှောင်ကျသွား၏။

ကျွန်တော် ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရယ်ဖြစ်တာကြာပြီ။ ဒါပေမဲ့
ဆာနေရင် ကျွန်တော် ရယ်တော့မည်။ ရယ်ပြီးသွားရင် ချောင်းကူးဖို့
ကျွန်တော် စိတ်ကူးထား၏။ ခင်ဗျားတို့ရော၊ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း
ရယ်ပြီးရင် ငိုရတယ်။ ရယ်ဦး . . . ရယ်ဦးပေါ့။

အပိုင်း (၆)

ကျွန်တော်ဝေဖွဲ့ကွက်စီးပွားရေး၏ အခြေအနေကို အမှားနည်းနည်းဖြင့် ခန့်မှန်းတတ်ပေမယ့် ကိုယ်တိုင်တော့ ငွေတစ်ပြားမှ မရှာတတ်သူပါ။ လောကမှာ လိမ်ညှာပြောဆို၊ ရေးသားတာကို ကျွန်တော် အလွန်မုန်းပေမယ့် ကိုယ့်ဖြစ်ရပ်ကို ကိုယ်ပြန်မရေးရဲလို့ ဒိုင်ယာရီကို လိမ်ရေးနေတာ နှစ်လကျော်ခဲ့ပြီ။ လူတချို့ ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ရေးထားတဲ့ 'ဘယ်အချိန်မှာ ထမင်းစား' ဆိုတဲ့ ဝါကျမျိုးတွေကို ကျွန်တော် သံသယဖြစ်မိသည်။

ကျွန်တော့်ခေါင်းတွေ ပေါ့ပါးလာနေပြီ။ နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာရင် ကျွန်တော် နိုးလာပါလိမ့်မည်။ အဲဒီအခါကျရင် ကျွန်တော့် ဝှက်ဖဲနဲ့ ကျွန်တော် ကစားတော့မှာ။ ကျွန်တော် မနိုးခင် ဆယ်မိနစ်လုံးလုံး ခင်ဗျား စောင့်နေပါနော်။ ဘယ်မှ မသွားပါနဲ့။ ဟောလိဂျစ်လမ်းသရဲကား တွေလည်း သွားမကြည့်ပါနဲ့။

ဓာတုဗေဒဓာတ်ခွဲခန်းလို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်၊ ဟိုရောသည်ရော ဘာကြီးကို ကျွန်တော် စိတ်နာမိသည်။ ဘဝကစားပွဲမှာ ဝှက်ဖဲတစ်ချပ်ဆိုတာ သိပ်အရေးကြီးပါသည်။ ကဲ... ခု အဲဒီပွဲကို နွဲ့ဖို့ ကိုယ်ပိုင်ဝှက်ဖဲတစ်ချပ်နဲ့ ကျွန်တော် နိုးလာပြီ။

အပိုင်း (၇)

လူ့အဖြစ်၏ တန်ဖိုးတစ်စုံတစ်ရာအတွင်း ကျွန်တော်တို့ အောက်ဆန်းကျခဲ့မိသော် လျော်ကြေးသည် သမိုင်းစာအုပ်တွေ ဖြစ်ပါသည်။ ။

(သပြေမဂ္ဂဇင်း)

(ဇွန်၊ ၁၉၉၅)

ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု အဖွဲ့

မဟာမိတ်

ရယ်စရာများနှင့်အချစ်

လူ့ဘဝဆိုသည်မှာ ရယ်မောစရာများဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားသော စက်စုံတစ်စုံမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ဒီအဆိုကို အခြားသော သူများက ပြက်ရယ်ပြုကန့်ကွက်ချင် ကန့်ကွက်နိုင်သော်လည်း အွန်တော်ကဲ့သို့သော ဘာမှမဟုတ်သည့်ကောင်၏စကားကို ဘယ်သူကမှ အလုပ်ရှုပ်ခံပြီး ကန့်ကွက်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

ရယ်မောခြင်းသည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ လူကြိုက်များသည်။ ရယ်စရာ အဖြစ်အပျက်တွေကို ရုပ်ရှင်ရိုက်လျှင် အောင်မြင်သည်။ ရယ်စရာ အကြောင်းအရာတွေကို ဝတ္ထုရေးလျှင် အောင်မြင်သည်။ လူ့ဘဝတော်များ သို့မဟုတ် ရယ်စရာပြက်လုံးများနှင့်အငြိမ်း၊ ဟာသပဒေသာ ဆိုသည် ရယ်စရာ

စာအုပ်များ၊ ရယ်စရာမဂ္ဂဇင်း... စသဖြင့် ရယ်မောရန် မျိုးစုံရှိသည်။ အခုဆိုလျှင် ရယ်စရာသီချင်းတွေပင်ရှိလာပြီ။ (ထိုသီချင်းခွေကို ရယ်စရာမဂ္ဂဇင်း၏ အယ်ဒီတာကောက်နွယ်ကနောင်က စီစဉ်ပါသည်။) ကျွန်တော့်ကို ထိုအခွေအား ကြော်ငြာပေးသည်ဟု အထင်မလွဲစေလိုပါ။ နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကားနှင့် အရည်းကြီးအယ်ဒီတာကြီးက အထက်ပါ အရေးအသားကြောင့် စိတ်ဆိုးကောင်း ဆိုးနိုင်သော်လည်း ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ပေ။

ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ရယ်စရာအဖြစ်အပျက်များနှင့် ပတ်သက်လျှင် ကျွန်တော့်ချစ်သူသည် ကျွမ်းကျင်နှံ့စပ်သူတစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အား ရယ်စရာအဖြစ်အပျက်ပေါင်းများစွာကို သူမက ပြောပြခဲ့၏။

ရယ်စရာအကြောင်းတွေ ပြောပြီး ရယ်ရလွန်း၍ မောလာလျှင် သူမက ကျွန်တော့်လက်မောင်းပေါ်တွင် ဒွီ၍ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ရင်ခုန်နေတတ်သည်။ ညနေခင်း ဆည်းဆာကို ကျွန်တော်တို့ အတူတကွ ငေးကြည့်ခဲ့စဉ်များက ငှက်ကလေးများသည် ရယ်စရာဖြစ်ခဲ့သည်။ တိမ်ရောင်စုံတို့မှာ ရယ်စရာဖြစ်ခဲ့သည်။ သူမ နှုတ်ခမ်းများမှာ ရယ်စရာဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတို့မှာ ရယ်စရာဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒီလိုနှင့်ပင် အိမ်ပြန်ချိန်တို့သည် နောက်ကျစရာဖြစ်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့... မောင်၊ အိမ်ပြန်ဖို့ တော်တော်နောက်ကျနေပြီကွ၊ အခု ဘယ်နှနာရီ ရှိသွားပြီလဲ”

“မောင့်မှာ နာရီမပါဘူးကွ”

“နာရီက မရှိတာလား၊ မပါတာလား”

“ရှိလည်းမရှိဘူး၊ ပါလည်းမပါဘူး”

“ဘာလဲ... မောင်က နာရီပတ်တဲ့ အလေ့အကျင့်မရှိဘူးပေါ့”

“မောင်က နာရီမပတ်ဘူး၊ ဝိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ ပြင်သစ်သမ္မတ မီးတရောင်းတို့ဆိုလည်း နာရီမပတ်ကြဘူး”

“အဲမယ်... သူ့ကိုယ်သူ... ”

သူမက စကားကို ဆုံးအောင်မပြောတော့ဘဲ ရယ်မောပါတော့

“ဒါဖြင့် အိတ်ကပ်ထဲမှာ ဝိုက်ဆံမရှိတာကရော... ”

“ဝိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့၊ သမ္မတမီးတရောင်းတို့လည်း အဲဒီလိုပဲ”

“တကယ်... ”

သူမက မယုံနိုင်စွာ မေးတော့ ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော်က ရယ်မောရ

“တကယ်ပြောတာပေါ့ကွ၊ မီးတရောင်းဆိုရင် ဆိုင်တွေမှာ စား

တာတ်ပြီးရင် ဘယ်တော့မှပိုက်ဆံမရှင်းဘူး၊ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေက

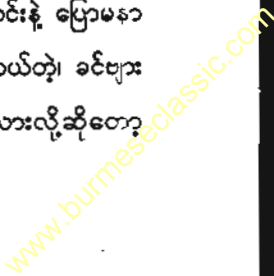
ပြိုင်စိုက်ရှင်းရလေ့ရှိတယ်၊ တစ်ခါမှာတော့ မီးတရောင်းနဲ့ ပြောမခာ

ရာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က မီးတရောင်းကို မေးတယ်တဲ့၊ ခင်ဗျား

အဲဒီလို စားသောက်ပြီး မရှင်းဘဲနေတာ မရှက်ဘူးလားလို့ဆိုတော့

မောင်က ဘယ်လိုပြန်ပြောလိုက်တယ်မှတ်လဲ”

“ဘယ်သိပါ့မလဲ မောင်ရဲ့”

“ကျုပ်က သမ္မတဖြစ်မယ့်ကောင်ပဲ၊ ဘာလို့ရှက်ရမှာလဲတဲ့”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ သူမ ပက်ပက်ဟက်ဟက် ရယ်မောလေသည်။ သူမ၏ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ရယ်မောပုံကို ဒီတစ်ကြိမ်တည်းသာ ကျွန်တော် မြင်ဖူးပါသည်။ သူမက မကြာခဏ ရယ်မောသူဖြစ်သော်လည်း အမြဲလိုလို အကာအကွယ်တစ်ခုနှင့် ရယ်မောတတ်သူဖြစ်၏။ များသောအားဖြင့် (၉၀) ရာခိုင်နှုန်းသာ ရယ်မောလေ့ရှိသော သူမသည် ဘာကြောင့် ရာခိုင်နှုန်းအပြည့် မရယ်မောသည်ကို ယနေ့ထက်တိုင် ကျွန်တော် မသိရပေ။

ကျွန်တော်တို့၏ ချစ်သူဘဝ အချိန်ကာလ အတန်ကြာ ဖြတ်သန်းပြီးသောအခါ သူမက ကျွန်တော့်ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် နမ်းပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဘဝင်မြင်ခဲ့ပါသည်။

ဘဝ၏ ရယ်မောစရာပုံစံခွက်ထဲမှ အောင်မြင်မှုကို ကျွန်တော် ချစ်သူက လှောင်ပြောင်ချင်သူလည်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းကို အကုန်ခါယမ်းလိုက်မိ၏။ သူမ၏အသံများမှာ လောကကြီးကို တမင်ဖန်တီး၍ ရယ်စရာဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့မှုန်း ကျွန်တော် သိပါသည်။

တချို့ ရယ်စရာကိစ္စများမှာလည်း ဖန်တီးပြုလုပ်ထားပေမယ့် အတန်လျှင် တာဝန်အရ ရယ်လိုက်ကြရတာပဲဖြစ်သည်။

“မောင့်ကို ဒီနေ့ ရယ်စရာတစ်ခုပြောပြမယ်၊ ဒါပေမဲ့... မရင်မနေနော်”

“အင်း... မောင်ကြီးစားကြည့်မယ်လေ”

“ဒီလို မောင်ရဲ့... လန်ဒန်မြို့ကြီးရဲ့ လမ်းတစ်နေရာမှာ သူတောင်းစားနှစ်ဦး ဆုံကြတယ်တဲ့၊ အဲဒီမှာ ပထမ သူတောင်းစားက ဒုတိယ သူတောင်းစားကို ပြောတယ်၊ ဟေ့ကောင်... မင်း အရင်နေရာက လန်ဒန်တံတားကြီးနားမှာမဟုတ်လားတဲ့၊ ဒီတော့ ဒုတိယသူတောင်းစားက ပထမ သူတောင်းစားကို ပြန်ပြောတယ်။ အေး... မင်း ပြောတာဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခု အဲဒီနေရာကို ငါ့သားအတွက် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့လိုက်ပြီတဲ့”

ထိုစဉ်တုန်းက ကျွန်တော်သည် သူမ တားမြစ်ခဲ့သော မရယ်ရဆိုသည့် စကားကို မေ့သွားပြီး ရယ်မောမိခဲ့၏။

“မောင်...”

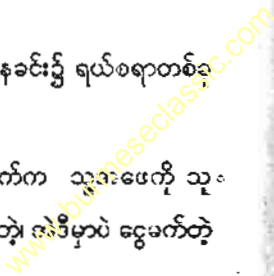
“ပြောလေ”

“မောင် စာရေးတဲ့အခါ ရယ်စရာအကြောင်းတွေ များများထည့်ရေးပါလား၊ တို့ဆီမှာ ရယ်စရာတွေအများကြီးရှိတယ်၊ မောင့်ကို ရယ်စရာတွေ တို့ပြောပြမှာပေါ့”

ထိုစကားကို ပြောခဲ့သော သူမသည် ကျွန်တော့်အတွက် ဘယ်သောအခါမှ ရယ်စရာဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။ ခံစားချက်အကြောင်းတို့မှာ သည်း အမြဲပင် နာကျင်ဖွယ်ဖြစ်ခဲ့၏။

သူမသည် ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုသော ညနေခင်း၌ ရယ်စရာတစ်ခု ပြောပြခဲ့သည်။

“တို့သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူ့ဒူးဖေကို သူ့ရည်းစားရထားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြတယ်တဲ့၊ အဲဒီမှာပဲ ငွေမက်တဲ့

သူ့အဖေက ကောင်မလေးကို ပြန်ပြောတယ်။ သမီးကောင်လေးက ပိုက်ဆံချမ်းသာသလားပေါ့။ ဒီတော့ တို့သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးက သူ့အဖေစကားကြောင့် မှတ်ချက်တစ်ခု ချသတဲ့ မောင်ရဲ့”

“ဘယ်လိုမှတ်ချက်မျိုးပါလိမ့်”

“အဖေတို့ ယောက်ျားတွေဟာ တစ်ပုံတည်းပဲ။ သူကလည်း ပေဖေ့ကို ပိုက်ဆံချမ်းသာသလားတဲ့လေ”

ကျွန်တော်သည် သူမ၏ဟာသကို နောင်အချိန်အတန်ကြာသည်အထိ မရယ်မောခဲ့ဘဲ တကယ်တမ်းရယ်မောမိချိန်တွင် ကျွန်တော့်အနားတွင် သူမ မရှိတော့ပါ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ ဝေးကွာသွားခဲ့သောအချိန်တို့မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ရယ်စရာဟာသတစ်ခုခုကို ရှုတ်တရက် ရင်ဆိုင်မိချိန်တိုင်းမှာ ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံတွေက ပူနွေးနေဆဲဖြစ်သည်။

နွေဥတုတို့မှာ ပူနွေးနေဆဲ။

နေရောင်ခြည်သည် ပူနွေးနေဆဲ။

ဆုံးဖြတ်ရန် ခက်ခဲသော ကျွန်တော့်ခံစားမှုတို့က ပူနွေးနေဆဲ။

ဘဝ၏ ပျင်းရိစရာ အချိန်တို့သည် ရယ်စရာကောင်းသော အခြေအနေများမှပင် တိုးတွေလာခဲ့ကြဟန်တူသည်။ စိတ်ပျက်ဖို့ မလိုသော်လည်း ရယ်စရာအချစ်ဆိုသည်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ခေါင်းယမ်းခဲ့ဖူး၏။

“မောင်... တို့တွေ ဘယ်တော့လက်ထပ်ကြမလဲဟင်”

သူမ၏ ထိုမေးခွန်းကို ကျွန်တော်က နှစ်ကာလ ကြာမြင့်ခဲ့သည့်တိုင် အဖြေမပေးခဲ့ပေ။ တစ်ခုသော ညနေခင်းတွင် သူမက ကျွန်တော့်ကုပ်ပိုးတို့ ရှိုက်နမ်းရင်း ရုပ်ရှင်လိုက်ပြဖို့ ပူဆာခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်က လိုက်လျောသဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြသောအခါ သူမ ခန္ဓာကိုယ်သည် သာမန်မဟုတ်သော ခံစားမှုတွေကို ကိုယ်စားပြုထားကြောင်း ကျွန်တော် သတိပြုမိ၏။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ကြုံရာရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံတွင် ကြုံရာရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားကို ဝင်ကြည့်ဖြစ်ကြသည်။

ကံဆိုးသည်မှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဝင်ကြည့်ခဲ့သော ရုပ်ရှင်ကားသည် ရယ်စရာဟာသကားတစ်ကား ဖြစ်နေသည်။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲရှိ အခြားသော ရုပ်ရှင်ကြည့်သူများက တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့် ရယ်နေကြသော ရုပ်ရှင်ကားကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က တစ်ချက်ကလေးမှ မပြုံးရယ်ဘဲ ရုပ်ရှင်ပြီးသည်အထိ ခပ်တည်တည် ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်တို့၏ ဟာသနှင့် ထိုသူများ၏ ဟာသမှာ ကွဲပြားခြားနားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့က ရုပ်ရှင်ရုံမှအပြန်တွင် သူမ မျက်ရည်ကျခဲ့၏။ ထိုနေ့က ခုဇွဲ၅ ခုနှစ်၏ ဆောင်းရာသီအစိုးအဖျားတစ်ရက် ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုနေ့က ကျွန်တော် အသည်းကွဲခဲ့၏။ ထိုနေ့က မြန်မာဘောလုံးအသင်း၏ ကွင်းထယ်ကစားသမား ကြည်လွင်က လာအိုအသင်းသို့ ပယ်နှယ်တီတစ်ဖိုး တန်သွင်းခဲ့၏။ ထိုနေ့က တစ်ရှူးထုပ်ကလေးများကို သူမ အားရပင်ရ

ဆုတ်ဖြုတ်ပစ်ခဲ့၏။ ထိုနေ့က မောင်ချောနွယ်၏ ရထားကဗျာစာအုပ်ကို ကျွန်တော် ဝယ်ခဲ့၏။

ထိုနေ့က ရယ်စရာတွေတော့ မရှိခဲ့ပေ။

အလွမ်းအဆွေးသိချင်းများသည်လည်းကောင်း၊ အမှတ်တရ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများသည်လည်းကောင်း၊ မှတ်မိစရာ မကောင်းသော သူမ၏ အနမ်းများသည်လည်းကောင်း၊ နာကျင်ဖွယ်ခံစားမှုများသည်လည်းကောင်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ရှိမနေခဲ့ပါ။ အကယ်၍ မတော်တဆ ထိုကိစ္စတွေ ရှိနေခဲ့လျှင်ပင် သူမက ရယ်စရာလုပ်ပစ်ဦးမှာ သေချာပါသည်။

အခုတော့ ကျွန်တော့်ဘေးနားတွင် သူမကိုယ်စား ရယ်စရာဟာသစာအုပ်တွေသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အချိန်တွေအကြာကြီး ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားခဲ့တော့၏။

ဖယောင်းတိုင်မီးသည် အခန်းထဲတွင် မှိန်မှိန်ကလေး လင်းလဲ့နေ၏။ သူမ၏ အရိပ်သည် ဖယောင်းတိုင်အရိပ်များနှင့် ရောထွေးသွားသည်။ ကျွန်တော်က ဘာအကြောင်းပြချက်မှမရှိဘဲ တာဝန်အရ ရယ်မောနေမိသည်။ အိပ်မက်...။

ထိုရယ်သံတွေကြားထဲမှ ကျွန်တော် လန့်နိုးလာခဲ့သည်။

သူမ၏ မာကျောခက်ထန်သောအသံကို ရုတ်တရက် ကြားရ၏။

“မောင်... ဘယ်တော့မှ ရယ်လို့မရတော့ဘူး၊ အဲဒါ တို့ ဒဏ်ခတ်ထားတာ... မောင်က တို့အပြင် တခြားကောင်မလေးတွေကိုလည်း

ရည်းစားပြိုင်တူထားတယ်၊ အဲဒီအပြစ်ကို ပြန်ပေးဆပ်ရမယ်”

ကျွန်တော်က မခံချင်စိတ်နှင့် အားရပါးရ ရယ်မောဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အသံတို့က ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိတော့...။

ကျွန်တော် ထပ်ကြိုးစားကြည့်မိ၏။ လုံးဝရယ်လို့မရပါ။ ပုံမှန်စကား ပြောခြင်းမှလွဲ၍ တကယ်ပင် ကျွန်တော် ရယ်မော၍မရတော့ချေ။

ဘုရား၊ ဘုရား... ငါဟာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မရယ်မောတတ်သူ ခင်ပွန်းမယောက်အဖြစ် ဘယ်လိုဆက်လက်ရှင်သန်ရမှာပါလိမ့်။

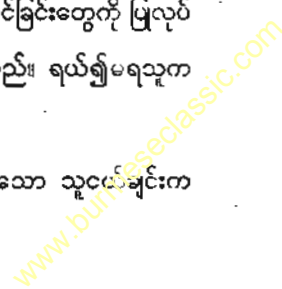
ကျွန်တော် သွေးပျက်စွာ တွေးနေမိဆဲ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ချစ်ခေါ်၏။

“ဟေ့ကောင်... ငါတို့ ဒီမှာ ဟာသခွေသစ်ငှားလာတယ်၊ သိပ်ဆယ်ရတာပဲဆိုပြီး နာမည်ကြီးနေတဲ့ခွေပေါ့၊ လာလေကွာ... ကြည့်ရအောင်”

“အေး... ကြည့်တာပေါ့ကွာ”

ခဏကြာတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထိုဟာသကားသစ်ကို ကြည့်ကြည့်ကြသည်။ သူတို့သည် ရယ်မောဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်းတွေကို ပြုလုပ်ခဲ့၏။ ထို့နောက် သူတို့သည် ဝါးခဲရယ်ကြပြန်သည်။ ရယ်၍မရသူက ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော့်အပြစ်ကို ပထမဦးဆုံး သတိပြုမိသော သူငယ်ချင်းက ဆက်ပါအတိုင်း မှတ်ချက်ချ၏။

“ဒီကောင်ကြီး အတော်ရင့်ကျက်သွားတယ်၊ မျက်နှာထားက တည်နေတာပဲ၊ အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူး”

စိတ်ထဲတွင် ကျွန်တော် ရယ်ချင်သွားသော်လည်း မျက်နှာပေါ်၌ အရေပြားဆိုင်ရာ နာ(ပ်)ကြောတွေက သေဆုံးကုန်ပြီ ထင်ပါသည်။ သို့သော် သူမကို ချစ်သည့် ကျွန်တော့်အချစ်စိတ်တွေကတော့ ရယ်မောစရာ အချိန်များနှင့်အတူ ရှင်သန်နေဆဲဖြစ်သည်။

မျှော်လင့်မိသည်မှာ ကျွန်တော် ပြန်လည်ရယ်မောနိုင်မည့်နေ့ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ဆိုင်ဆိုင်၊ မဆိုင်ဆိုင် အကုန်လျှောက် ရယ်ပစ်လိုက်မည်။

သူမ၏ အချစ်ကရော...။

ဒါကိုလည်း ရယ်ပစ်ရလိမ့်မည်။ သို့သော် ဘယ်သူမှ မသိစေရ။ အချစ်၏ ရယ်စရာကောင်းသော နေ့ရက်များတွင် ကျွန်တော့်ဘဝကို မြှုပ်နှံထားပါသည်။ မာရ်နတ်၏ လက်များဖြင့် မတူးဖော်ရပါ။ ဝံပုလွေ စိတ်ဓာတ်များနှင့် မတူးဖော်ရပါ။ အမုန်းတရားကို နှလုံးသွင်းထားသူများ မတူးဖော်ရပါ။

အေးစက်စွာ ပြားယောင်းတတ်သော သူမမျက်ဝန်းများမှ လွဲ၍ ကျွန်တော်၏ရယ်စရာအချစ်ကို ဘယ်သူမှမမြင်အောင် ကြိုးစားပမ်းစား ကျွန်တော် ဖုံးကွယ်ထားရပါဦးမည်။

အချစ် (သို့မဟုတ်) ကျွန်တော်၏ ကျွမ်းကျင်စွာ ပြုလုပ်ထားသော ရယ်စရာများ။

ရိုမီယို၊ သစ်တော်သီး၊ ပါပါရာဇီ၊ အေဂျေခရိုနှင့်၊ ဂျွန်လင်နွန်၊ ထူးအိမ်သင်၊ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ အနုပညာသစ်ကြေညာစာတမ်း၊ ဇော်ဇော်အောင်၏ ခင်မေရီ၊ ဆော်ဒီသန်းကြွယ်သူဌေး အကြမ်းဖက်သမား အိုစမာဆင်လာဇင်၊ မြန်မာ့လက်ရွေးစင်ဘောလုံးအသင်း၊ ချာလီချက်ပလင်၊ ဘယ်သူတွေ၊ ဘယ်အရာတွေက ရယ်စရာ ဖြစ်ခဲ့သနည်း။

ကျွန်တော် ပြန်ရယ်မောနိုင်သောနေ့တွင် အောက်ပါလိပ်စာအတိုင်း ရယ်စရာပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို ရေးပို့ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အမှတ် (၆၉၀)

တရုတ်တန်းလမ်း

ပြည်မြို့။

လူ့ဘဝဆိုသည်မှာ ရယ်မောစရာများဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားသော ဆက်စွဲတစ်စုံမျှသာဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ။

(ခက်ရှင် မဂ္ဂဇင်း)

(ဩဂုတ်၊ ၂၀၀၀)

ရှင်လူးထူးတဲ့ တအုပ်

ဝေပျံ့သွင်

ရင်လျားထားတဲ့စာအုပ်

သတ်မှတ်ချက်တစ်ခုပေါ်မှာ ဒွိဟဖြစ်နေရတာမျိုးကို သင်တို့
 ဘောတုမည်ဆိုပါက ကျွန်တော် မကန့်ကွက်လိုပါ။ အိပ်မက်ထဲက
 ဘယ်ကြိုးတန်းတို့မှာ စာအုပ်ထဲက မျဉ်းကြောင်းများနှင့် တူလှ၏။
 နှုတ်တော်က ဘဝဆိုတာကို အမြင့်ခုန်ပြိုင်ပွဲတစ်ခုမှ စံချိန်တစ်ခုလို တိုင်း
 ပြောဆိုပြချင်ပေမယ့် ဘယ်သူကမျှ လိုလိုလားလား နားထောင်ချင်ဟန်
 မရှိတော့။ နှမ်းကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်တဲ့ ဝေဏ်ရာတွေကို အသစ်တစ်ခုလို ပြန်
 ဖြစ်စားဖတ်ရှုရန် ဒိုင်ယာရီအဟောင်းတစ်အုပ်လောက်တော့ ကျွန်တော်
 နှစ်ဝါသေးသည်။ အားလုံး၏ ပဲ့တင်သံနှင့် အတ္တပြင်းပြင်းကို မှောင်ဝဲ
 ခွင့်ယုံနေကြ။ ဒီလိုနဲ့ ပိရောမီဉာနေခွက်တွေလည်း တစ်ခွက်ပြီး တစ်
 ခွက် ကျန်ကြရတာ...။

ထိုစဉ်တုန်းက မြားချက်များကို ကာကွယ်ရန် ကျွန်တော်မှာ သံချပ်
ကာအင်္ကျီတစ်ထည် မရှိသေးပါ။ ယခုမူ သံချပ်ကာအင်္ကျီတစ်ထည်သာ
မက ခိုင်းတစ်လက်ပါ ကျွန်တော့်၌ ရှိနေပါပြီ။ ဂမ္ဘီရိဒြလွှာများ၊ စာအုပ်တို့
၏ အစွန်းထွက်ထောင့်များ၊ ဝီရိယသောလေညင်း၊ အချိုးအစားပျက် ကိုယ်
ထည်တစ်ခု၊ ထိုင်လျက်အိပ်ပျော်နေကြ လမ်းလျှောက်နေဆဲ အနောင်
တောင်မုတ်သုံ၊ အားလုံးထိုနေရာ၌၊ ထိုကာလ၌၊ ရှိလျက်၊ ဖြစ်လျက် နေကြ
သည်။

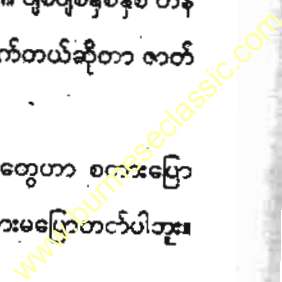
ရောက်တတ်ရာရာ အပြုံးတွေကို မှီဆေးလိုက်တဲ့ညက ကျွန်တော်
မိတ်ဆွေများအားလုံးသည် မျက်မှန် (သို့) နှုတ်ခမ်းမွေးပါကြသူတွေချည်း
သာ ဖြစ်သည်။ (ဥပမာ-မောင်မောင်ဇေယျ၊ မင်းခိုက်စိုးစန်) ဖျတ်ဆီ
မှောင်ကျသွား၊ ဟုတ်ပြီ။ ဒါ၊ . . . အသွားသွေးခြင်းကိစ္စပဲ။ ထုပ်နိုးနေ
တိမ်သားစိုင်တွေထဲမှာ သူမ လွင့်ပျော့ပျော်ပါးနေခိုက် ကျွန်တော်က မြင်
တွေ့ရသည့်အဖြစ်။ ဘဝင်လှုပ်ရှားမှု ပြင်းထန်လွန်းခြင်းနှင့် ချွန်မြလှသော
မြားချက်များကို ကျွန်တော် မကာကွယ်နိုင်ခဲ့။ ထိုဖိအားများအားလုံး
စိတ်ဓာတ်အင်အားဖြင့် ကျွန်တော် မကာကွယ်နိုင်ခဲ့။ ထိုဖိအားများအားလုံး
ကို စိတ်ဓာတ်အင်အားဖြင့် ကျွန်တော် ကြံ့ကြံ့ခံခဲ့၏။ ကျွန်တော်ထင်သည်
စိတ်ဓာတ်အင်အားများ၏ အခြေခံမှာ အလှပေဒသက်သက်မဟုတ်နိုင်။
တလက်လက် ခုန်ပေါက်နေကြသော ရာသီစာကွင်းပြင်များ။ ကျွန်တော်
မသိစိတ်ကို ဖဲ့ငင်၍ သွားကြပြီ။

လူတွေရဲ့ဘဝမှာ ဒေသမနောက်က ကိန်းဂဏန်းတစ်ခုသာသာမျှ
လှုပ်လှုပ်စရာတွေရှိပါရဲ့. . . ။

ဈေးဝယ်ထွက်သွားကြတဲ့ အိပ်မက်တို့၏ ပျော်ရွှင်မှုသည် တကယ်
ထိုစစ်မှန်သော ပျော်ရွှင်မှုမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ စဉ်းစားကြစေလိုသည်။ မဟုတ်
လွှဲရာ အနောက်တိုင်းသူတစ်ယောက်၏ မေတ္တာတရားကို ကျွန်တော်က
စစ်စစ်ခါခါ ယုံကြည်ပစ်လိုက်ချင်ပြီ။ လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် အထား
အသို လွဲမှားနေသော လူတစ်ယောက်ကို စိတ်နှံ့ပညာရှင်ဖဇ္ဈိကက ဘယ်
အိုသုံးသပ်ပြနိုင်မည်နည်း။ ကျွန်တော် ထိုကိစ္စကို တလေးတစားဖြင့် နား
ဆောင်လို၏။ ဘဝမှာ ရိုက်ချက်ပျော့ပျောင်းမှုများကြောင့် ကျွန်တော် ညံ့
နင်းခဲ့ပါကြောင်း အမြဲလိုလို ဝန်ခံခဲ့ဖူးပါသည်။ ဒါဟာ ရိုးသားမှုလား!
အိပ်မဟုတ် ညံ့ဖျင်းမှုကို သိပ်မပေါ်လွင်စေတဲ့ ကာကွယ်မှုတစ်ခုလား!
အခွဲစရာမလိုတဲ့ ဝေခွဲမှုတစ်ခုလား! ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် တန်
ကြော့ရှိခြင်းဟု ဆိုလိုက်ရုံဖြင့် နားလည်သဘောပေါက်တယ်ဆိုတာ ဇာတ်
အပြီး မျက်ရည်မထွက်တာတစ်မျိုး။

ဟိုမှာ ကြည့်ကြည့်၊ အကယ်ဒမီရတဲ့အလွမ်းတွေဟာ စကားပြော
နေပါလား။ အမှန်တော့ အလွမ်းစစ်စစ်ဆိုတာ စကားမပြောတတ်ပါဘူး။

ဒါကိုလည်း အကယ်ဒမီရုပ်ကြီးက မသိပါဘူး။ ကြားဖူးလား။ မနက်ဖြန် နေမင်းထွက်လာရင် လေးခွဲခွဲချောင်းပြီး ထုမယ်ဆိုတဲ့အသံ။ ဘုန်းကြီးဆို တုန်းက စားခဲ့ရတဲ့ ဝက်သားဟင်းတွေများ အလွန်ကောင်းဟု နွားကျောင်း သားက ပြောသည်။

သူ့ကို နွားကူကျောင်းပေးတဲ့ ကဗျာဆရာကိုလည်း ကျွေးချင်လို့တင် တာတဲ့။ CNN က မလွင့်ခဲ့ပေမယ့် ထိုစကားကို ကျွန်တော် အပ်ချမယ်လို့ ယုံကြည်ပါသည်။ အတိုအထွာကို ဘဝင်မြင့်တတ်ကြခြင်းကိစ္စအား နေ့နွေးရအောင်။ ခေါ်ခဲ့။ ခေါ်ခဲ့။ အဂ္ဂါအယ်လင်ပိုးကို ခေါ်ခဲ့။ ဒေးကားကို ခေါ်ခဲ့။ ကာ(လ်)ကရိုလ်ကို ခေါ်ခဲ့။ ကျွန်တော်တို့ဟာ သက်တမ်းတိုဖို့မှာ အစအဆုံး ရဲရင့်နေကြတာ ခင်ဗျားအသိဆုံးပါ။ ဖြစ်ခဲ့တာတွေအားလုံး မှန်ခဲ့ပေမယ့် မှန်ခဲ့တာတွေအားလုံး မဖြစ်သေးဘူး။ ဒီမှာ... ဟေ့တို့ ဇာတ်ရုပ်ပေါ်မှ သရုပ်မှန်တယ်ဆိုတာ သတိရဦး။

* * *

ဘာမှမယုံတော့လို့ ဘာမှမလုပ်ဖြစ်တာလို့ ပြောလိုက်တော့ နှစ်ပတ်ပြန်ကျယ်သွားတဲ့ မျက်နှာပေးလေးကို ကျွန်တော် အလွတ်ကျွတ်မိသည်။

တစ်သမတ်တည်း အချိန်ပြည့်ရှိမှု၊ ဘာစီလိုနာအသင်းရဲ့ ရာဇဝင် အထိမ်းအမှတ်ချစ်ကြည်ရေးပွဲ၊ ကြာတာတော့ကြာပြီ၊ ဝဋ်ဆင်းရဲဆို

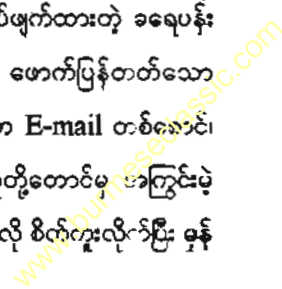
စကားလုံးလှလှလိုခြင်းနဲ့ ပြဇာတ်ဆန်လိုခြင်းတို့ရဲ့အစ။ နမ်းကြ၊ နမ်းကြ၊ သိပ်ကို ပြောင်မြောက်တဲ့ အမှတ်အသားလေးကို...။

* * *

ပွဲတော်တစ်ခုလို အုန်းအုန်းကျက်ကျက် ဖြစ်နေမှမဟုတ်ဘူး။ ထွန်တော် ပြောခဲ့ဖူးတာ ကျွန်တော် မမေ့။ ကဗျာဆိုတာ ဖျော်ဖြေရေး အနုပညာ မဟုတ်ဘူး။ အနုပညာဆိုတာ ပြိုင်ပွဲလုပ်လို့မရဘူး။ အနုပညာမှာ ပုံတူဆိုတာ တန်ဖိုးမရှိဘူး။ ပလေတိုရေး... နေခဲ့။ ကိုယ့်စကားကိုယ် အချိန်မရွေး တာဝန်ယူနိုင်ဖို့တော့ တိတိကျကျပင် လိုအပ်လေသည်။

တိုက်ပုံကောင်းတစ်ထည်ဖြင့် ထမင်းဝနေကြသော အနုပညာရှင် ဆိုသူများခင်ဗျား။ ဇာတ်ညွှန်းများနေတဲ့လုပ်ဇာတ်တစ်ပုဒ် ကြည့်ဖူးကြပါ သလား။ ခန့်ကာ၊ သက်ငယ်မိုး၊ တဲအိုအိုပေမယ့် ဝါကျအကောင်းစားတွေ တော့ အမှန်ပဲ ရှိနေခဲ့သည်။

ကမ္ဘာမြေ၌ သစ္စာတရား ထွန်းကားရေးသည် အဓိက။ ကျွန်တော် တို့ လိပ်ပြာသန့်သန့် ပြုံးပါရစေ။ မီးသတ်ဗိုလ်မိန်းမ ဖွဲ့ပြာသည်ရဲ့ ထမင်း သုတ်တွေ အမြဲတမ်း မြိန်ရေရှက်ရေ ရှိစေဖို့နဲ့ ရုပ်ဖျက်ထားတဲ့ ခရေပန်း ဆူးတစ်ပွင့်ကို ကျွန်တော် မြတ်နိုးနေတဲ့ကိစ္စ။ ဖောက်ပြန်တတ်သော အထွတ်တံခါးပေါက်များ၊ ဥက္ကာပုံကြီးတန်းပေါ်က E-mail တစ်လောင်း၊ အာလင်တံတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အုတ်ခဲတစ်လုံး၊ သူတို့တောင်မှ မကြာငြိမ့် အတ္ထာတော်ကို သဘောတူကြသတဲ့။ ကြုံတွေ့သလို စိတ်ကူးလိင်ပြီး မှန်

ဘီလူးတစ်လက်ကို ပြောင်လက်အောင် ပွတ်သပ်ရင်း ခါးသက်သက် ညနေ ခင်းတွေကို အချီရည်နည်းနည်းလောက် ရောကြည့်လိုက်တော့ ဒုက္ခဆိုတာ အခွန်းရောက်နေတဲ့ အီးမိုင်နာလက်ကွက်လိုပဲ လွယ်ကူနေပါရောလား။

အတွင်းကို ရောက်ဖူး၊ မြင်ဖူးမှ အတွင်းသားဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ အပြင်သားသက်သက်တစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။

လမ်းဘေးတစ်နေရာ၌ တကယ့်ဘဝစစ်စစ်များ ပြောင်ပြောင် မြောက်မြောက် ရှိခဲ့ဖူးကြောင်း မည်သူ့ထံတွင် သက်သေထူရမည်နည်း။ ခေတ်ပညာတတ် မျောက်ဆိုတာကလည်း လူပြောများစပြုနေပြီဖြစ်၍ ကြားဖူးနားဝရှိသူတွေပင် များများစားစား ရှိကုန်ပြီ။ ဟောတစ်ကြောင်း ဟောတစ်ကြောင်းရေးလိုက်တိုင်း ဘယ်ဘက်မှ ညာဘက်သို့ ရောက်အောင် ရေးလိုက်တိုင်း အနုပညာမြောက်တဲ့ စာဖြစ်တယ်လို့များ ထင်နေသရော လား။ နိုက်ကလပ်ကပွဲကြမ်းခင်းပေါ်က အင်းဆက်တစ်ကောင်ကို မိတ်ဆွေ တို့ သတိထားကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ သေချာသည်ကတော့ မရေရာခြင်း နိယာမသာ ဖြစ်၏။

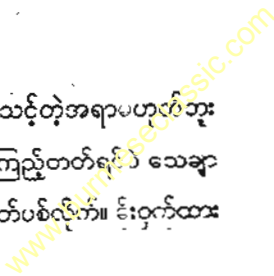
ကဲ... ခုန်လိုက်၊ ခုန်လိုက်၊ ဟိုဘက်ကမ်းကိုရောက်အောင်သာ ခုန်ပစ်လိုက်ပါ။ လူ့ဘဝဆိုတာ မတူညီမှုတွေကို ဝတ်ဆင်တဲ့နေရာမှာ အသေချာဆုံးပါပဲ။ လူဖြစ်ရှုံးခြင်းကိစ္စတချို့တွင် အနုပညာကို ပါးနပ်စွာ မခံစားတတ်ခြင်းမှာ အဓိကအနေဖြင့် ပါဝင်လေသည်။ ကဗျာဆရာရေ-

အဲဒီအထဲကို ယုံယုံကြည်ကြည်သာ ပစ်ဝင်လိုက်ပါတော့။ ငွေဆိုတာ သည်း ခြေကြိုက်ပဲ။ မြေမှာလည်း အဲဒီသည်းခြေပါကြောင်းတော့ ခင်ဗျား သိမှာ သိ။ ငွေတွင်းကို မြေတွင်းနဲ့မှားတာတော့ ညံ့ဖျင်းလွန်းအားကြီးပေရဲ့။

စုန်းမီးတောက်တဲ့ မြောင်းပုပ်ရေများ ဒလဟောစီးဆင်းနေခြင်းကို အာဟာရရှိသော ရုပ်ဟု ဝံ့ဝံ့စားစား မှည့်ခေါ်ပစ်လိုက်ရန် ကျွန်တော် ဝန်မလေးခဲ့ပါ။ နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေးအောက်က အမုန်းဆိုတာ တကယ် တော့ ဖြစ်နိုင်ချေအများဆုံးကိစ္စထဲက တစ်ခုဖြစ်သွားတာပဲဟု သဘောရ ပါသည်။ မိတ်ဆွေတို့ရော ဘယ်လိုမြင်လဲ။

ဘဝတစ်ခု၏ အဆုံးစွန်ဆုံး ရူးသွပ်မှုဆီတွင် လမ်းဘေးဝယ်လိုအား တို့ တိမ်တောက်လျက် ရှိကြသည်။ မမျှော်လင့်သော်လည်း မျှော်လင့်သကဲ့ သို့ဖြစ်မိသောကိစ္စများမှာလည်း နောက်ဆုံးတွင် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်၏။ အချိန်မလပ် Hello ဟု နှုတ်ဆက်သံများ။ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြုံးရွှင် ဆတ်ဖို့ဟုဆိုရာ၌ စကားလုံးအထားအသိုတချို့ကို လှီးလွှဲထားနိုင်လျှင် အကောင်းဆုံး၊ မိမိ၏ ဘာသာဗေဒ၌ အထက်မြက်ဆုံးသော ရင်ခုန်သံတို့ တို့ မျက်မှန်လေးတစ်လက်ဆီတွင် ကျွန်တော်က ကျဆုံးစေခဲ့သည်။

စကားနည်းရန်စဲတဲ့။ စကားဆိုတာ များသင့်တဲ့အရာမဟုတ်ဘူး လား။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ရိုးရိုးတန်းတန်း ကြည့်တတ်ရင် သေချာ ခဲ့သည်။ သာယာမှုအတုနဲ့ ရင်ကိုတစ်ဆုံး ဆန့်ထုတ်ပစ်လိုက်။ ငီးငှက်ထား

တဲ့ စက္ကန့်တိုလေးမှာ လှုပ်ခနဲပြီးသွားခဲ့ပေါင်း မနည်းပြီ။ ဝိုလ်ဝင်ခံဖို့ စကားလုံး ရွေးချယ်ထားကြ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဖေးဘရိတ်များ မဟုတ်ကြပါ။ ကော်ကောင်လည်း မဟုတ်ကြပါ။ အိမ်ဖြည့်သက်သက်လည်း မဟုတ်ကြပါ။ ကဲ... သိကြရဲ့မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဖျက်မြင်းစစ်စစ်တွေ ဆိုတာ...။

ခင်ဗျားတို့ အဝလွန်ဝက်တစ်ကောင်ရဲ့ 'ဖိမ်ညည်းညည်းသံကိုတော့ ကြားဖူးသင့်သည်။ ရှုတ်ချလှောင်ပြောင်လိုတာက အရာရာမှာ အခါခါ အောင်မြင်ပါစေဆိုတဲ့ ဝါကျမျိုး...။ ဒီအရွယ် အင်မတန် သွေးကြွတတ်တဲ့ အရွယ်...။ နားလည်သဘောပေါက်တာတွေ သိပ်များသွားရင် ထူဟာ ထုံထုံထိုင်းထိုင်း၊ နံနံအအ ပြန်ဖြစ်သွားရောတဲ့။ အသိပညာအရာ၌ ညံ့ဖျင်းနိမ့်ကျသူများတွင် လစ်ပိုသောက်သည့်ခလေ့ရှိကြောင်း ကျွန်တော် သိရသောအခါ ဝမ်းဒါးပေါင်မုန့်တစ်လုံးကို ကြော်ငြာမင်းသမီးလေးကြောင့် ဝယ်စားဖြစ်ခဲ့သည်။

ဟုတ်သည်ဟု တွေးသည့်တိုင်အောင် မဟုတ်သေးသည့်ကိစ္စတစ်ခုကို ကျွန်တော် ရယ်သွမ်းသွေးလိုပါသည်။

မြစ်၌ ရေချိုးပါ။ ငါးဖမ်းပါ။ သိုသိုသိပ်သိပ်တော့ ပြီးပါစေ။ မေမေရေ... အနုပညာပြီးရင် သားဘဝဟာ တံငါသည်လောက်ပဲရှိတာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါးဖမ်းကိရိယာ တစ်စုံတစ်ရာမှမရှိတဲ့။ ငါးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဖမ်းတဲ့ တံငါသည်မျိုးသာဖြစ်၏။ ပြောချင်သလောက် ပြောကြစမ်း။ ကျွန်တော်မှာ စကားလုံး ဆင်ဖိုနီတွေ အများကြီး။

* * *

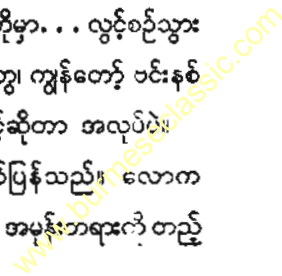
လူတစ်ယောက်၏ ဖြစ်မှု၊ မဖြစ်မှုသည် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အသိုင်းအဝိုင်းကြားတွင် ရေပန်းစားသော စကားလုံးတစ်လုံး ဖြစ်သင့်ပါသလား။ ကျွန်တော်က ထိုကိစ္စကို ရေရေရာရာ သိလိုပါသည်။ ဆွဲငင်နိုင်စွမ်းတဲ့။ နိကာလေးရယ်...။ လှောင်ပြောင်လိုက်တာမျိုးဖြစ်သွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါ။ အမြဲတစေ ဖွင့်ဖတ်နေသင့်သော စိတ္တဇဗေဒမှာ အုပ်တစ်အုပ်တော့ ကျွန်တော့်၌ ကျန်ပါသေးလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားမိချိန်တွင် အဝါရောင်စတိုခန်းသည် 'ပြီးပြီ' ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသွားလေသည်။

* * *

ချောင်းဆိုးခြင်း၊ သွားကိုက်ခြင်းကို လူတို့ဖွင့်ဆိုချက် လွဲသော ညနေ နံနက်များကို သင်တို့ သတိထားမိပါသလား။ စိုစိုစွတ်စွတ် ရှိသော လေပြည်များကို ဝမ်းတွင်းရူးတစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်ထားကြောင်း သိရသဖြင့် ရိုးတံချီစွာ လွင့်ကြေကုန်သည်။ . . . ဆိုတာ၊ . . . မျိုးကွ !

ဒါသည်ကပင်အသံလား။ ဝါသနာတို့ကို မန္တလေးဝတ္ထုတို ဆရာကြီးက လေလံတင်မည်ဟု ကြေညာလိုက်သည်။ ကိန်းဂဏန်းတို့မှာ အောက်ဟုတ်ချင်း ခုန်ပေါက်ဆော့မြူးကုန်ကြ၏။ ဟိုမှာ... လွင့်စဉ်သွား ကျွန်တော့်ဖြစ်စင်တွေ၊ ကျွန်တော့်သွားသီးတွေ၊ ကျွန်တော့် ဝင်းနှစ်တွေမှတ်ထားကြ...။ အမြဲတမ်း အနိုင်ရခွင့်ဆိုတာ အလုပ်ပဲ။

ကျွန်တော် အသေတွေဖြင့် ထွန်းညှိလိုက်ပြန်သည်။ လောကအသိုသော စကားလုံးကို တွေ့ဆုံခွင့်တောင်း၏။ အမှန်းဘုရားကို တည့်

တည့်ပင် စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ အမေရိကန်လုပ် ဣင်းဘောင်းဘီတစ်
ထည်၏ ချုပ်ရိုးများမှာ တညီတညာတည်း။ အော်သံတစ်ခု၏ ချစ်ခြင်း
တရား၌ ဖန်စိမ့်ကြိုက်သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိနေနိုင်သည်။
မိလန်မြို့သားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလျက် ဘောလုံးပွဲဆိုရင် သိပ်မုန်းသော
သူတစ်ယောက်က သူ့လျှာကို သူ့ပြန်ဖြတ်၍ သတ်သေသွား၏။ အကြောင်း
ရင်းကား ဘောလုံးပွဲ ရှုံး၍ဖြစ်သည်။ ဒါဟာ ဆေးဂွင် (မင်းခိုက်စိုးစန်၏
အလိုအရ) အားလုံးမှာ ပြတ်ပြတ်ပြုန်းကြ၊ ကျွန်တော့် မွေးမြူရေးများမှာ
လည်း အောင်မြင်စပြုနေပြီ။ မိုရေးဗီးယား၏ ရောမက မိန်းမပျက်၏
ကျွန်တော် ချစ်နေမိပြီထင်သည်။ လမ်းမရှိသူတစ်ယောက်နယ်၊ လေတာ
နယ်ထဲပျံ့နေကြ၊ ကိစ္စအတုတွေကို ကောင်းကင်ဆီသွင့်ထုတ်လိုက်ကြ။
ကျွန်တော်၊ ဖရုံသီး၊ ကဗျာ၊ လေဆာရောင်ခြည်၊ သိပ္ပံမောင်ဝ၊ မွဲတန်ဖိုး
မျှတတစ်ကောင် . . . နှင့် ရယ်စရာကောင်းသော လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲမှုမှ
ခင်ဗျားတို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖတ်ကြည့်လိုက်ကြပါ။

ထို့နောက်တွင်တော့ ကျွန်တော် ပြေပြေပြစ်ပြစ် သေဆုံးသွား
သည်။ ။

(ချယ်ရီ မဂ္ဂဇင်း)

(ဇူလိုင်၊ ၁၉၉၀)

အာရုံပူပင်သောဘဝ၏ပုဒ်စု

ဝေပျိုးသွင်

www.burmeseclassic.com

ဘာရန်မှမပါသောဘဝ၏မှတ်စု

ညသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေပြီး ကြယ်ရောင်ခပ်မှိန် နှိပ်စက် လမ်းမပေါ်သို့ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ပြာကျလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော့် မိတ်ကူးတို့က ဘာရယ်လို့မဟုတ်ဘဲ ခြောက်သွေ့စေးကပ်နေသည်။

လေက နွေ၏ သစ်ရွက်ခြောက်များကို ညထဲ၌ လွင့်စဲသွားစေ၏။ ကျွန်တော်က လမ်းအတိုင်း ခပ်မှန်မှန် ဝင်လာခဲ့သည်။ ခေါင်းထဲတွင် နည်းငယ် ရီဝေဝေဖြစ်နေသည်မှအပ ကျန်အခြေအနေများအားလုံး ညည် ပုံမှန်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ငြိမ်သက်နေသော နီရောင်မှတ်စုစာအုပ်တစ်အုပ်အား သစ်ရွက်ခြောက်များကြားတွင် တွေ့ ချိတ်ရသည်။

နေ့ညသည် ကျွန်တော်၏ တွေ့ရှိမှုကို အသိအမှတ်ပြုဟန်ဖြင့် ဘာသံမှ မကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ကျွန်တော်က ထိုမှတ်စုစာအုပ်အနီရောင်လေးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်အိမ်သည် ဒီကနေ အနည်းငယ်သွားရဦးမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်က ထိုအနည်းငယ်မျှသောခရီးကိုပင် စိတ်ပျက်လှပြီး

ဘဝသည် ခရီးတိုတွေ၊ ခရီးလတ်တွေ၊ ခရီးရှည်တွေဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ဘယ်တော့မှ မဆုံးနိုင်သည့် သံသရာခရီးတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်ပင် မြို့မငြိမ်းသည်လည်းကောင်း၊ ကတ်ကိုပိန်းသည်လည်းကောင်း၊ အဲလ်ဘတ်ကမူးသည်လည်းကောင်း လူ့ဘဝကို ငြီးငွေ့ခဲ့ကြဟန်တူပါသည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်အတွေးများသည် ပျင်းရိနေဖို့ကို ဆန့်ကျင်လိုက်ပြီး အိမ်ကို အမြန်ပြန်ရောက်ရန် ဆန္ဒပြုလိုက်၏။ အကြောင်းမှာ အခုကောက်ရထားသော အနီရောင်မှတ်စုစာအုပ်လေးကို ဖတ်ကြည့်ချင်၍ဖြစ်သည်။

မြို့အစွန်ရှိ နာရီစင်မှ ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးသံက ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာ၏။ ညသည် လကွယ်လုနီးနီး မှောင်နေသည့်တိုင် ကြယ်ရောင်များနှင့် လခြမ်းကွေးသေးသေးလေးကြောင့် မှိန်ပျံ့ ထွန်းလင်းလျက် ရှိသည်။ ထိုစဉ် နာရီစင်မှ နာရီထိုးသံက ဆယ့်နှစ်ချက်တိတိ ပြည့်သွားပြီး တိခနဲ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။ ဖြစ်သင့်သည်မှာ ဒီလိုအချိန်၌ ခွေးတစ်ကောင် တစ်လောက် ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သင့်သည်။

ဒါမှ အလယ်ခေတ်ဝတ္ထုများထဲမှ ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခန်းနှင့် တူပေမိမ့်မည်။ လကွယ်ခါနီး ညတစ်ည၊ နာရီထိုးသံဆယ့်နှစ်ချက်၊ လူခြေတိတ်အစိတ်သည့်လမ်းတစ်လမ်း၊ ပြီးတော့ ခွေးတစ်ကောင်၏ ဆွဲဆွဲငင်ငင်အူသံ... ဒီလိုသာ ပြည့်စုံလိုက်လျှင် ကျွန်တော် စွဲလမ်းသည့် ဝတ္ထုဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခန်းနှင့် အလွန်ဆင်တူပေလိမ့်မည်။

ဘယ်ခွေးကမှ အူဖို့ မသေချာသောအခါ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အောက်လှည့်ချက်ကို ပြန်ပြီး သရော်လိုက်မိသည်။

လူ့ဘဝ၌ ကိုယ့်မျှော်လင့်ချက်ကို ကိုယ်ပြန်ပြီး သရော်တတ်ဖို့ စီအပ်ကြောင်း ကျွန်တော်က အခိုင်အမာ ပြောပြချင်ပါသည်။

ကျွန်တော့်လက်ထဲက အနီရောင်မှတ်စုစာအုပ်လေးကို ကျွန်တော်က ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး အိမ်ရောက်မှ ဖတ်ကြည့်ဖို့တွေးကာ ကျေနပ်မိသွား၏။ ခြောက်သွေ့သော နေ့ညထဲမှ ကျွန်တော့်ခြေသံတွေသည် စည်းချက်မညီဘဲ ပရမ်းပတာ ဖြစ်နေသည်။ ခြေသံဆိုသည်မှာ လူ၏စိတ်ကို အစ်နည်းအားဖြင့် ဖော်ပြနေသည်မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော့်စိတ်တွေသည် ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မရှိဘဲ ပရမ်းပတာ ဖြစ်နေလေသည်။

ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော် လှန်လိုက်လိုသည့် စာမျက်နှာသည် နှုတ်ခမ်းနီအချို့ စွန်းပေနေသည်မှအပ စာတစ်လုံးမှ ရေးမထားသည့် စာမျက်နှာအလွတ်တစ်ရွက်သာဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ရွက်တွင်တော့ 'မကျေနပ်ဘူး' ဆိုသည့်စကား တစ်ခွန်းတည်းကို လက်ရေးမျိုးစုံဖြင့် အထင်ထပ် ရေးထားတာ တွေ့ရ၏။

နောက်ထပ်တစ်ရွက်တွင်တော့ လူနာမည်အချို့နှင့် ကိန်းဂဏန်းများအား ယှဉ်တွဲကာ ရေးထားသည်။ ကြည့်ရတာ အကြွေးစာရင်း မှတ်ထားတာဖြစ်နိုင်သည်။ နောက်ထပ်လှန်မိသော စာမျက်နှာများတွင် ဂဏန်းအချို့ကို ပေါင်းထားတာမြင်ရ၏။ ကျန်စာအုပ်တစ်အုပ်လုံးကတော့ စာမျက်နှာအလွတ်တွေဖြစ်၏။ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရ။

သို့သော် နောက်ဆုံးစာမျက်နှာတွင်တော့ 'လတ်လတ်စိုး' ဆိုသည့် နာမည်တစ်ခုနှင့် အောက်ကလိပ်စာတစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။ လိပ်စာသည် ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်နှင့် အတန်လှမ်းသောရပ်ကွက်တစ်ခုထဲ လိပ်စာဖြစ်နေသည်။

ဒီအနီရောင်မှတ်စုစာအုပ်ကလေးတွင် မည်သည့်ထူးခြားမှုမှ မတွေ့သော်လည်း ပိုင်ရှင်သည် ဒီအရေးမကြီးသည့် စာအုပ်ကလေးကို ပြန်လိုချင်ရှာမှာပဲဟု တွေးလိုက်မိ၏။ ဒါပေမဲ့ ပိုင်ရှင် ဘယ်သူလဲဆိုတာကို ကျွန်တော် မသိ...။

လတ်လတ်စိုး ဆိုသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ လိပ်စာထိ

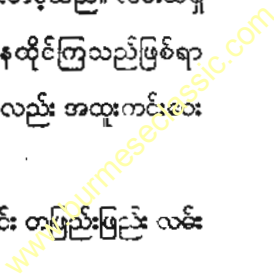
နောက်တစ်နေ့တွင် သွားရောက်စုံစမ်းရန် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

ဒီမြို့တွင် အနေကြာလာခဲ့ပြီဖြစ်သော ကျွန်တော့်အဖို့ ဒီရပ်ကွက်နီးလည်း မကြာမကြာ ရောက်ရမည်။ သို့သော် ဒီလမ်းကိုတော့ ဖာရစ်ခါ မရောက်ဖူးချေ။ ကျွန်တော်သည် ပထမဦးစွာ လမ်းထဲကို မဝင်မီ လမ်းထိပ်က ခြံနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်၏။ ခြံနံပါတ်မှာ ရှစ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အိမ်ထဲရှိ လိပ်စာကို ရောက်ဖို့ တော်တော်ဧည့်မဟုတ်ပါလား။ အိမ်ထဲက ခြံနံပါတ်သည် သုံးဆယ့်တစ် ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဒီလမ်းထဲ ခြံနံနံ ဆက်ဝင်သွားရဦးမည်ပေါ့။

ခြံဝင်းကျယ်ကြီးများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ထိုလမ်းသည် ခြံနံပါတ်ဆယ့်တစ်ကို ရောက်ရန် မနည်းသွားရဦးမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က လမ်းထဲသို့ ခပ်မှန်မှန်အနေအထားဖြင့် ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ လမ်းထဲရှိ အများသည် ကိုယ့်ခြံ၊ ကိုယ့်ဝင်းနှင့် သီးသန့်နေထိုင်ကြသည်ဖြစ်ရာ အတွက်ဆန်သော အနေအထိုင်၊ အပြောအဆိုများလည်း အထူးကင်းလေးသည်ရှိ၏။

ကျွန်တော်သည် ခြံနံပါတ်များကို ရေတွက်ရင်း တဖြည်းဖြည်း လမ်း

ဆုံးပိုင်းသို့ ရောက်လာပြီ။ အခုထိ ခြံနံပါတ်နှစ်ဆယ်ကျော်ရုံသာ ရှိသေး
၏။ ခြံကျယ်ကြီးများကလည်း တစ်ခြံနှင့်တစ်ခြံ လှမ်းလွန်းလှသည်။

နွေရာသီသည် မနက်ဆယ်နာရီကျော်လာသောအခါ အထော်
ပူအိုက်လာတော့သည်။ လမ်းလျှောက်ရသောအချိန်ကြောင့် ကျွန်တော်
မျက်နှာတစ်ဝိုက်သည် ချွေးစက်ပေါက်များဖြင့် စိုရွှေနေ၏။ ခြံနံပါတ် ထော်
တော်များကိုလည်း ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးပြီ။

ရုတ်တရက် လမ်းသည် အကွေ့ခပ်ကြီးကြီးတစ်ခုတွင် ဆုံးသွား၏။
ကျွန်တော်သည် ထိုလမ်းအကွေ့ကြီးကို ပတ်လျှောက်ရပြန်သည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ ဒီနေ့တစ်မနက်လုံး ကျွန်တော် မျှော်လင့်
သည့် ခြံနံပါတ် သုံးဆယ့်တစ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ခြံဝင်းတံခါးဝတွင်
ကြီးမားလေးလံသည့် သော့အကြီးကြီးတစ်လုံးကို ခတ်ထား၏။ ထိုခြံဝင်း
တံခါးနှင့် အနည်းငယ် လှမ်းသောနေရာတွင် ရှေးခေတ်ပုံစံနှင့် ဖိတ်ကြီး
တစ်လုံးရှိသည်။

ခြံဝင်းထဲ၌ သက်ရှိဆို၍ ဘာကိုမှ ကျွန်တော် မတွေ့ရ...။ အ
ကြီးထဲတွင်လည်း လူသူအရိပ်အယောင်မျှပင် မမြင်ရ။ သို့သော် အိမ်
တွင်တော့ လူရှိကောင်းရှိနိုင်သည်ဆိုသောအတွေးဖြင့် ခြံဝင်းတံခါးတစ်ခု
တွင် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းများ ရှိမလားဟု ကျွန်တော် ရှာကြည့်မိသေး
သည်။ တွေ့တော့မတွေ့။

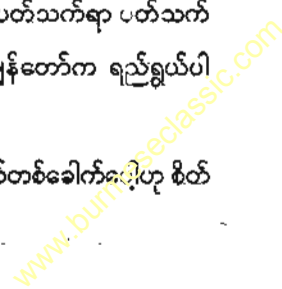
ကြည့်ရတာ ဒီအိမ်ကြီးသည် လူမနေတော့လောက်အောင် တော
နွမ်းတိုက်ဆိတ်နေတာမျိုးလည်းမဟုတ်။ ဒါဖြင့် ဒီအိမ်က လူတွေ ခရီးထွက်

သွားကြတာများလား။ အလုပ်သွားနေကြတာလား။ အလုပ်သွားတာဆိုရင်
တော့ ဒီအိမ်တွင် လူစောင့်အဖြစ် တစ်ယောက်တလေလောက် ကျန်ရစ်
ခဲ့ဖူးကောင်းသည်။

နာရီဝက်ခန့် ကျွန်တော်သည် ခြံဝင်းကြီးကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီး
သောအခါ ဒီခြံထဲတွင် လူရှိမနေကြောင်း သေချာသွားသည်။ ထိုအခါ
ခြံနံနားချင်းများကို ဒီအိမ်အကြောင်း မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ဖို့ စဉ်းစားမိ
သော်လည်း သီးသန့်နေထိုင်ကြသည့် ဒီရပ်ကွက်စရိုက်ကြောင့် ကျွန်တော်
ထတ်လျှော့လိုက်ပါသည်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း လာလမ်းအတိုင်း
ဖင် လှည့်ပြန်လာခဲ့သည်။ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် လတ်လတ်စိုး
ဆိုသည့် ကောင်မလေး၏ အနီရောင်မှတ်စုစာအုပ်ကို ကျွန်တော်က
သစ်ပေခန့်မြှောက်လိုက်၊ ပြန်ဖမ်းလိုက်နှင့် ဆော့ကစားရင်း ပြန်လာခဲ့၏။

ထိုအနီရောင်မှတ်စုစာအုပ်သည် လတ်လတ်စိုး ဆိုသော ကောင်
မလေး၏ လိပ်စာပါသောကြောင့်သာ ကျွန်တော်က လတ်လတ်စိုး၏
စာအုပ်ဟု သုံးနှုန်းလိုက်ရသော်လည်း တကယ်တမ်းတွင် သူ့စာအုပ် ဟုတ်
နှင့်မှလည်း ဟုတ်ပေလိမ့်မည်။ ဟုတ်နေရင်လည်း ဟုတ်နေပါလိမ့်မည်။
အရေးမကြီးပါ။ ကျွန်တော့်ဆီမှ ဒီစာအုပ်လေးကို ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်
ကြောင်းမှတစ်ဆင့် ပိုင်ရှင်ထံ ရောက်သွားဖို့ပဲ ကျွန်တော်က ရည်ရွယ်ပါ
သည်။

ဒီတစ်ခေါက် ဘယ်သူမှမတွေ့လည်း နောက်တစ်ခေါက်ပေါ့ဟု စိတ်
ထဲတ တွေးလိုက်မိ၏။

တကယ့်ဘဝများသည် ဒီမှတ်စုစာအုပ်လေးကဲ့သို့ ဘာမှအရေးမကြီး လှသည့်တိုင် နောက်တစ်ခါပေါင်းများစွာကို လက်ခံရင်ဆိုင်နေရတတ်ပါ သည်။

နောက်တစ်ပတ်တိတိကြာပြီးနောက် ကျွန်တော် ထိုလမ်းသို့ ဒုတိယ အကြိမ် ရောက်နေပြန်သည်။ လမ်းထဲကို ဝင်လာလာချင်း ဘာကြောင့်မှန်း မသိ ကျွန်တော့်မှာ မောဟိုက်နေမိ၏။ ဒီတစ်ခါတော့ အိမ်သားတွေ တစ် ယောက်ယောက်တော့ ရှိနေမှာပဲဟုလည်း အတွေးရောက်မိသေးသည်။ ထိုမျှော်လင့်ချက်ကြောင့်ပင် ခရီးသည် ပို၍ ဝေးကွာနေသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။

လမ်းသည် ပထမတစ်ခါတုန်းကထက် ပိုမိုရှည်လျားလာသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ၌ ခံစားလာရသည်။ ခြေလှမ်းကို ကျွန်တော် ဒီထင် ပိုမြန်အောင် အရှိန်မြှင့်တင်ကာ လှမ်းလျှောက်လိုက်၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လမ်းအဆုံးရှိ အကွေ့ကြီးဆီ ရောက်လာပြီ။

ကျွန်တော် မျှော်လင့်တကြီးနှင့် ခြံဝင်းထဲရှိ အိမ်ကြီးကို လှမ်းကြည့် လိုက်မိ၏။ ပထမအကြိမ်အတိုင်း တစ်ရွေးသားမှ မပြောင်းသောပုံစံဖြင့် သာ မြင်ကွင်းက ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြိုနေလေသည်။ ခြံဝင်းတံခါးတွင် ခတ်ထားသည့် သော့ကြီးကလည်း ယခင်အကြိမ်တုန်းကအတိုင်း... ကျွန်တော် စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းယမ်းလိုက်မိသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ယခင် အကြိမ်တုန်းကထက် ပိုမိုစွာ ကျွန်တော်က ဒီအိမ်ကြီးကို လေ့လာကြည့်

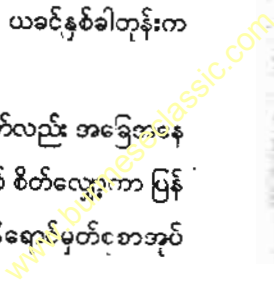
တော့၏။ ကျွန်တော်က ပိုမိုလေ့လာသည်မှာ မှန်သော်လည်း ကံဆိုးသည် က ကျွန်တော်သည် ပထမအကြိမ်ကထက် ဘာမှထူးထူးခြားခြား ပိုသိခြင်း မရှိချေ။

ဒီလိုနှင့်ပင် ကျွန်တော်၏ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ခရီးသည်လည်း နှစ်သက်ခဲ့ရပြန်သည်။ စိတ်ထဲတွင်တော့ သိပ်မကျေနပ်။ ထိုမကျေနပ် စိတ်ကပင် ဒီလမ်းကို တတိယအကြိမ် ထပ်သွားဖို့ တွန်းအားတစ်ခု ဖြစ် လေသည်။

တတိယအကြိမ်မြောက်ခရီးတွင်တော့ ကျွန်တော့်အတွက် ထူးခြား သည့် အချက်အလက်အသစ်နှစ်ခု တွေ့ရှိခဲ့ပါ၏။ ထူးခြားသည့် ပထမ ချက်က ဒီလမ်းကြီးသည် ပထမနှစ်ကြိမ်ကထက် ပိုမိုရှည်လျားလာသည့် ချက်ပင်ဖြစ်သည်။

ဒုတိယအကြိမ် ကျွန်တော် ဒီလမ်းကို ဖြတ်သန်းတော့ ထိုအချက်မှာ နှစ်ထပ်လိုဟု တွေးခဲ့သော်လည်း ဒီတစ်ကြိမ်တွင်တော့ တော်တော် ချာသည့်အချက်အဖြစ် ကျွန်တော်က ယုံကြည်ထား၏။ ထူးခြားသည့် ဒီလမ်းအချက်ကတော့ ခြံဝင်းထဲရှိ ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးတွင် အပေါ်ထပ် ကြမ်းပေါက်တစ်ခု ပွင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခင်နှစ်ခါတုန်းက မြင်ရသည့် လူသူအရိပ်အယောင်ကိုတော့ မတွေ့ရ။

တစ်နာရီကျော်မျှ ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်ခဲ့သော်လည်း အခြေအနေ ဘာမှထူးခြားလာခြင်းမရှိသည့်အတွက် ကျွန်တော် စိတ်လျော့ကာ ပြန် ပြန်ပြန်သည်။ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော အနီရောင်မှတ်စုစာအုပ်

လေးသည် ဘာမှမဟုတ်သော်လည်း လူဆိုသည်မှာ ဘာမှမဟုတ်သည့် အခြေအနေမှာပင် စိတ်ထဲရှိတာ လုပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ရှိနေတယ်လေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ဒီလမ်းကို ထပ်သွားခဲ့ ဆုံးဖြတ်ကာ ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် စိတ်ထဲတွင် ဒီတစ်ခါတော့ နောက်ဆုံးပါပဲဟု တွေးလိုက်မိသေး၏။

စတုတ္ထအကြိမ် ထိုခရီးကိုသွားဖို့ လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်ခန့်ကတည်းက ကျွန်တော်သည် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည်။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်းကတော့ ဘာမှထူးထူးခြားခြားမဟုတ်။ ခါတိုင်းထက် ပိုမိုစောစီးစွာ ထိုအကြီးကိုရောက်ရန် စောစောနိုးအောင် လေ့ကျင့်ခြင်းဖြစ်သည်။

(မှတ်ချက်။ ။ ကျွန်တော်က အအိပ်ကြီးတတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး နေ့စဉ် နံနက် (၈) နာရီခွဲခန့်မှ အိပ်ရာထတတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။)

ဒီလိုလူတစ်ယောက်အနေဖြင့် နံနက် လေးနာရီအိပ်ရာမှ နိုးရက်ခန့် နှစ်ရက်ခန့် လေ့ကျင့်ရပါသည်။ နာရီနိုးစက်ဖြင့် ထလျှင်ရသော်လည်း ထိုအခါတွင် ကျွန်တော် ခေါင်းတွေ့မူးမိုက်နေမှာ သေချာလေသည်။ ကျွန်တော်က အလိုအလျောက် နိုးတာမဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ရာသော

သောကြောင့် နိုးလာရလျှင် ခေါင်းတွေ့မူးပြီး တစ်နေကုန် ဘာမှမလုပ်ချင် မေ့ရင်ချင် ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။

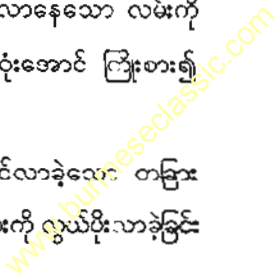
ကျွန်တော်၏ စတုတ္ထအကြိမ်ခရီးသည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ယုံကြည်နေမိသည်။ လောကီ စိတ်တွေပြင်းထန်နေခြင်းမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ဒါနောက်ဆုံးပဲဟု သတ်မှတ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများကြားက ကျွန်တော်သည် ထိုခရီးကို သွားခဲ့မိပြန်သည်။ နံနက် လေးနာရီဆိုသည့်အချိန်သည် နေ့တစ်နေ့တာထဲတွင် (ကျွန်တော့်အထင်) အလှပဆုံးဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုအချက်ကို ကျွန်တော်က အခုမှပင် သိခွင့်ရခဲ့၏။ ရောင်နီသည် တဖြည်းဖြည်း ခုံညားရန်ကြွလာသည်။ ကျွန်တော်သည် အလင်းရောင်ရှိလာပုံကို အံ့သြဇေးဇေးအရင်းနှင့် လမ်းထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် ဝင်လာခဲ့သည်။

အချိန်တို့မှာ တလွင့်လွင့် ကုန်ဆုံးလာ၏။ လမ်းသည် မဆုံးသေးချေ။

ဒီတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ယခင်အကြိမ်များတုန်းကနည်းတူ ကျွန်တော် ခုံညားမိသည်မှာ တစ်ခါထက်တစ်ခါ ပိုမိုရှည်လျားလာနေသော လမ်းကို ဖြစ်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဒီလမ်းကိုဆုံးအောင် ကြိုးစား၍ လျှောက်သည်။

အရင်အကြိမ်များနှင့် မတူအောင် ပြင်ဆင်လာခဲ့သော တခြားအချက်တစ်ခုမှာ ကျွန်တော်က ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးကို လွယ်ပိုးလာခဲ့ခြင်း

ဖြစ်သည်။ ထိုကျောပိုးအိတ်ထဲတွင် နံနက်စာ ဘီစကွတ်မုန့်၊ ကော်ဖီဘူးနှင့် သောက်ရေဘူးတို့ ပါရှိသည်။ ပြီးတော့ အနီရောင်မှတ်စုစာအုပ်လေးလည်းပါသည်။

လမ်းလျှောက်နေရင်းနှင့် မောလာသောအခါ ကျွန်တော်က စင်ဘီးယူလာခဲ့ရင် ကောင်းသားပဲလို့ တွေးမိသွားသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်ချင်း ကျွန်တော် သတိရလိုက်မိသည်မှာ လမ်းကြီးပို၍ ရှည်ထွက်လာသည့်အရသာဖြစ်ပါသည်။ စက်ဘီးယူလာတဲ့အခါ ဒီလမ်းကြီး ပိုရှည်ထွက်လာတာကို သတိမထားမိသလို ဖြစ်သွားမှာ ကျွန်တော် မလိုလားပါ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော်သည် ကိုယ်လုပ်ဆောင်နေသည့်အလုပ်၏ အရသာက အဓိကလား။ ပြီးမြောက်မှုက အဓိကလားဆိုတာကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝေခွဲမရဘဲဖြစ်နေတော့သည်။ ထိုအခါ ဘဝသည် ခံစားမှု၊ အတွေးအခေါ်၊ အရေးပါအရာရောက်ခြင်း၊ သိပ်သည်းလွန်းသောစိတ်၏ ထွက်ပေါက်၊ ဆင်ခြင်တုံတရား၊ အပျင်းပြေ (စသည်ဖြင့်) ရောထွေးပြွင်းထိလာ၏။

နေ၏အလင်းသည် ယခုအခါတွင် မြေပြင်ပေါ် လှပပျော့ပျောင်းစွာ ရောက်ရှိလာပြီ။ ကျွန်တော် ကြိုးစား၍ လျှောက်လာသောခရီးမှာလည်း ဆုံးလုပြီ။ ခြံနံပါတ် သုံးဆယ့်တစ်သည် ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော့်ကို ကြိုဆိုနေအေးစက်သောလက်တံနှင့်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားခဲ့သော လှေလင့်ချက်လည်း ပြည့်ဝခဲ့ပါသည်။

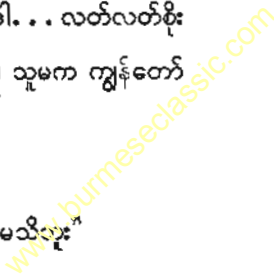
ကျွန်တော်က ထိုခြံရှေ့ကို ရောက်ရောက်ချင်း ဘယ်သူမှ မတွေ့ရသေးသော်လည်း ဒီခြံထဲမှ လူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရတော့မည်ဆိုတာ စိတ်ထဲမှာ သိလိုက်ရ၏။

ထိုစဉ် အိမ်ကြီးပေါ်မှ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုက ပွင့်သွားပြီး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံ ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော့်အသံသည် ထိုခဏ၌ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ထိုအမျိုးသမီးကို လတ်လတ်စိုးစိုးသည့် ကောင်မလေးပဲဟု ချက်ချင်းတွေးလိုက်မိ၏။ “အိမ်ရှင်တို့... အိမ်ရှင်တို့...” ဆိုသော ကျွန်တော့်အသံကြောင့် အမျိုးသမီးသည် ကျွန်တော်ရှိရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်ကို ကာပြပါသည်။ အစောင့်ဦးဆိုသည့်သဘော...။ ကျွန်တော်က ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြုစဉ်ပြီး ခြံရှေ့မှာပဲ ရပ်စောင့်နေမိ၏။

နောက်ထပ် ငါးမိနစ်ခန့်ကြာတော့ စောစောတုန်းက အမျိုးသမီးသည် အိမ်ကြီးဆီမှ ခြံတံခါးပေါက်သို့ လျှောက်လာတာ မြင်ရလေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် အသက်သုံးဆယ်လောက်ပဲရှိဦးမည်။ သူမ၏အသံမှာသည် ရင့်ကျက်ပြည့်စုံသော ဣန္ဒြေနှင့်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က သူမ၏ တည်ငြိမ်မှုကို ရုတ်တရက် ရင်ခုန်သွား၏။ ဒါ... လတ်လတ်စိုးစိတ်ထဲတွင် ထပ်မံအတည်ပြုပေးလိုက်မိသည်။ သူမက ကျွန်တော်၏ ချက်နှာချင်းဆိုင်တွင် လာရပ်ပါသည်။

“ဘာကိစ္စများရှိပါသလဲရှင်”

“ဟဲ့... ခင်ဗျားနာမည် လတ်လတ်စိုးလား မသိသူး”

ကျွန်တော်၏ တုံ့ပြန်မေးခွန်းကြောင့် သူမမျက်နှာက ရုတ်တရက် ပျက်ယွင်းသွားပြီး အထိတ်တလန့်နှင့် ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်က လတ်လတ်စိုးလဲ၊ ဒီအိမ်မှာ လတ်လတ်စိုး ဆိုတာ မရှိပါဘူး၊ ရှင် တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ”

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ညင်သာစွာ ပြုံးပြလိုက်ပြီး ကျွန်တော် ကျောပိုးလွယ်အိတ်ထဲမှ အနီရောင်မှတ်စုစာအုပ်လေးကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ သူမက ထိုအနီရောင်မှတ်စုလေးကို ချက်ချင်းမှတ်မိသွားသလို အရိပ်တချို့က သူမ မျက်နှာပေါ် ဖြတ်ပြေးသွား၏။

ကျွန်တော်နှင့် သူမ၏ကြားတွင် ခြံဝင်းတံခါးမှ သံတိုင်များရှိသော သော်လည်း သူမက ကျွန်တော့်ဆီကို တိုးကပ်လာသည်။ ကျွန်တော်ထံ ထိုမှတ်စုစာအုပ်လေးကို သူမ မြင်သာအောင် ထောင်ပြလိုက်၏။

“ဒါ... မင်းစာအုပ်မဟုတ်လား?”

ရုတ်တရက်တော့ ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် သူမက ခေါင်းညိတ်တော့မလိုဖြစ်ပြီးမှ ချက်ချင်းသတိဝင်လာကာ...

“မဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်မ ဥစ္စာမဟုတ်ပါဘူး”

သူမ၏ ငြင်းခုံမှုသည် ဘာမှမဟုတ်သည့် အနီရောင်မှတ်စုစာအုပ်လေးအတွက် အထိတ်တလန့် နိုင်လွန်းသည်။ ခဏအတွင်း သူမ၏ စကားသံတို့က ဆက်တိုက်ထွက်လာပြန်၏။

“ရှင်... ဒီကိုလာရခြင်းရဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ”

“ကျွန်တော်က ဒီမှတ်စုစာအုပ်လေးကို ပိုင်ရှင်ဆီ ပြန်ပေးရုံသက်သာတယ်။ ဒါ့အပြင် သီးခြားရည်ရွယ်ချက်တွေ မရှိပါဘူး”

“ဒါဆိုရင်တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်၊ ဒီအိမ်မှာ လတ်လတ်စိုးဆိုတာလည်း မရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ ရှင်လာပေးတဲ့မှတ်စုစာအုပ်လေးကိုလည်း ဘာဘာလည်း မယုံလူလည်းမရှိဘူး... ရှင် ပြန်နိုင်ပါပြီ”

ပြောပြီးပြီးချင်း သူမသည် အိမ်ဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။ ကျွန်တော် ဘာများဆက်ပြောဖို့ တတ်နိုင်ဦးတော့မည်နည်း။

သူမသည် လတ်လတ်စိုး အသေအချာဖြစ်ကြောင်း သူမ၏ မှတ်စုစာအုပ်ပေါ် ကြည့်သောမျက်လုံးများက ထင်ရှားစေ၏။ သို့သော် သူမ ငြင်းခုံပြီ။ ကျွန်တော် တကူးတက လာခဲ့ရသော ခရီးများသည် ဘာကြောင့် မျှော်လင့်ထားခဲ့သနည်း။

လာလမ်းအတိုင်း ကျွန်တော် လှည့်ပြန်လာခဲ့၏။

အပြန်လမ်းသည် မူလ ပထမဦးဆုံးလာစဉ်တုန်းကအတိုင်း ပုံမှန်ဖြစ်နေလေသည်။

အမှူးမြူတေမဂ္ဂဇင်း၊ စတိုင်သစ်မဂ္ဂဇင်း) (ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၀၀)

အုပ်စုအတွေးသိချင်

ဝေမျှသွင်

အရှုပ်အထွေးသီချင်း

အခန်း (၁)

နောက်ဆုံးတစ်ဖွားကို ရှုရိုက်လိုက်ပြီး ဖင်စီခံနားကို မီးရောက်လာ
 သည့်အတွက် ကျွန်တော်က စီးကရက်ကို လက်ခလယ်နှင့် တောက်ထုတ်
 ညီတံသည်။ မိုးရေစက်များ ဖွဲဖွဲကျလာနိုင်သည်ဟု တွေးလိုက်မိပြီး ရင်ခုန်
 မိသွား၏။ ရန်ကုန်သည် သူ့ တစ်ခုခုကို နာကြည်းရမည်ဆိုရင် ဘာကို
 ခြေချယ်နာကြည်းမလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်နေသည်။ လွန်ခဲ့သော
 နှစ်ကာလ အတန်ကြာခန့် ကျွန်တော် သဘောကျခဲ့ဖူးသော ကောင်မလေး
 တစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော် မကြိုက်သော တည်းခိုသီးကို ကြိုက်နှစ်
 သတ်တုန်းပင်။ သဘာဝတရားဟာ အချက်အလက် မခိုင်လုံး မပြည့်စုံဘဲ
 နှင့် သွေပည်တတ်တာလည်း ကျွန်တော့်အသိ။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း

မသိသေး၊ မတတ်သေးသောကိစ္စများကို ဘာအားထုတ်မှုမှ မရှိဘဲ သိခင် တတ်ချင်ပြန်၏။

ချော(၆)ဖလော်ဆော်ဖာလို့ တင်စားခံရတဲ့ တော့ဒိုင်လင်တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ မသိအောင် လုပ်သွားတဲ့ကိစ္စတွေ ဘယ်လောက်များများ ရှိနိုင်မလဲ။

ကျပ်ကျပ်ညှပ်ညှပ်နဲ့ ဒီဦးခေါင်းခွံထဲမှာ ကြီးထွားလာနေတဲ့ဦးနှောက် ကြီးကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မသိပါ။ ဂူတင်ဘတ် စတင်ခဲ့တဲ့ ပုံနှိပ်ခြင်းအတတ်နဲ့ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုလေးတွေ နေသားကျလာတော့မှ ကျွန်တော် နည်းနည်းအသက်ရှူချောင်လာ၏။ (ဘဝင်လည်း မြင့်တင် လာတယ်ပေါ့။) ကျွန်တော့်တောင်တန်းတွေဟာလည်း ဒီလိုနဲ့ တဖြည်း ဖြည်း ပြာမှိုင်းနေတတ်ပြီ။ ဗိုက်ရွံ့ရွံ့ အသားမည်းမည်း ကိုကုလားကို သင် ရမိသည်။

ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့မှာပင် တဖြည်းဖြည်း လှလာသော ဇင်စာ ဆိုသည့် သူငယ်ချင်းကောင်မလေးကို ကျွန်တော်က ဖြူစင်မြဲ ဖြူစင်နေ အောင် ကြိုးစားနေရသည်။ ဆိုင်ကယ်မစီးနိုင်လို့ မကြိုက်ဘူးဟု ပေါ်တင် ပြောခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အပြစ်တင်ဖို့ ကျွန်တော် ဦးစိတ် မကူးမိ။ ဒါ... သူ့လွတ်လပ်ခွင့် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်လည်း များနာပျက်မိတာပေါ့။ ဖြေဆေးလိမ်းကျံထားတဲ့ အတ္တအရွတ်ကြီးဟာ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကင်းစပြုနေပါပြီ။ ရယ်သွမ်းလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမိတိုင်း ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ ငိုချင်းတွေနဲ့ စည်ဝနေတတ်သည်။ သိဖူး

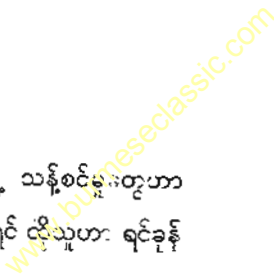
ဆို လောင်းကြေးထပ်မှ ယှဉ်ပြိုင်ခွင့်ရတဲ့ ပြိုင်ပွဲတော်တော်များများမှာ ကျွန်တော်သည် အစွမ်းထက်နေလေ့ရှိ၏။

ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အာဟာရဓာတ်တွေ တစ်နေ့တခြား နည်းလာနေ သမယ့် ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ကတော့ ဆန့်ကျင်စွာပဲ ဝေါဟာရတွေ များ မြားလာခဲ့သည်။ စိတ်ကူးတည့်သလို အကြောင်းအရာ၊ အဖြစ်သနစ်တွေ နဲ့ လွှမ်းနေတတ်တဲ့ ကျွန်တော့်အနာဂတ်ဟာ ကျွန်တော်ရေးပြီး ကျွန်တော် မကြိုက်ဖြစ်နေတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်လိုဖြစ်သည်။ အားလုံး လိုအပ်ချက်တွေ၊ အနည်းမှုတွေ အပြည့်နဲ့၊ ဓာတ်ဆားနဲ့ အိုင်အိုစင်းဆား ဘယ်ဟာ ပိုငန် သလဲလို့ မေးတဲ့လူတစ်ယောက်ကတော့ ပါရာဒိုကားကို စီးလျက် ထွက်ခွာ သွား၏။ ရုတ်တရက် ရင်ထဲက အကောင်အထည် မေးခွန်းတစ်ခုကို လှမ်း မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် လုပ်နေပြီး ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ဒိုင်ယာရီကို နိုးဖတ်ရတာလဲ”

အခန်း (၂)

မင်း သိပါသလား၊ မိုးရွာပြီးစ အချိန်လေးရဲ့ သန့်စင်မှု... တွဟာ ဘယ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲ စွဲစွဲထင်ထင် ကျန်ရစ်ခဲ့ရင် လိုသူဟာ ရင်ခွန်

မှုကို ပြီးမြောက်စေတာပေါ့။ ပေါင်မုန့်တစ်လုံးအတွက်နဲ့ မိတ်ဆွေအရင်း အချာတစ်ယောက်ကို သစ္စာဖောက်ဖို့ ကျွန်တော် ကြံစည်ခဲ့ဖူး၏။ ကြံစည် မှုဟာ အထမမြောက်ခဲ့ပေမယ့် အခွင့်အခါသင့်တိုင်း ကျွန်တော် အဲဒီဖြစ် ရပ်ကို လိပ်ပြာမသန်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အတွေးယူနစ်ကို ချဲ့ထွင်တတ်ဖို့လိုအပ်ကြောင်း ဘယ်သူက စဉ်းစား တာလဲ။ ယုတ္တိဗေဒတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်သော ဝါကျတစ်ထောင်လောက်ထိ မိတ်ဆွေလက်တန်းရွတ်ပြနိုင်မယ်ဆို ကျွန်တော်နားထောင်ချင်ပါသည်။ ရင်ဘတ်ကြီးနဲ့ ထွန်ယက်ခဲ့ရတာဆိုပြီး ဘာမှမဆိုတဲ့ ငွေကိုးဆယ်လီ လာအန္တရာယ်ပြုတာတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။

စကားတတ်အိုးလေးကို ခေါင်းပေါ်ရွက်၍ ပညာလူ့အဖွဲ့အစည်း ကို ကျွန်တော် အရောက်လာနေချင်သည်။ ယူကလစ်ပင်အောက်ထိုင်ရင်း လူတွေမေ့နေလောက်ပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်အဘိုးကို သတိရလာ၏။ ငြိ မောင်းကိုသွားတုန်းက အဘိုးသည် မြို့ရိုးတွေကို အသေအချာပင် ထိုး တွယ်ဖူးစမ်းနေပုံ မြင်ယောင်လာမိတော့ ရင်ထဲ၌ လှမ်းမိ၏။ သိပ္ပံခေတ် ကြီးထဲမှာ မြို့ရိုးတွေဟာ အသုံးဝင်မှု နည်းပါးလှပေမယ့် ယဉ်ကျေးမှုတွေ အမျိုးသားရေးတွေ တွင်တွင်ကြီးပြောတတ်တဲ့ ကျွန်တော့်အဘိုးအတွက် တော့ ရတနာတွေပေါ့။

အချိန်ဟာ အကောင်းဆုံးဆေးပဲလို့ ပြောပြနေသော လူဝဲကြီးတစ် ယောက်က ပြောနေရင်းမှာပဲ ဘာစားစရာရှိလဲဟု ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖူးထူး နေပြန်သည်။ အီဖယ်မော်စင်အောက်မှာ ဘိန်းမုန့်သွားရောင်းရင် တစ်ခေ

သယ်လောက် ဝင်ငွေရှိနိုင်မလဲဆိုတာ ကျွန်တော် စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အမြဲလိုလို ဟန်ကျပ်ကျ ချိမနေခဲ့ပါ။ ရက်ရက်ရောရော နဲ့ တော့ရွှင်ခြင်းတွေ ဘဝမှာ ရှားပါးလွန်းခဲ့တာကြောင့် ထိုကိစ္စသည် အထူး ဆန်းတစ်ခုလိုပင် ဖြစ်နေပါပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ ရိုး(လ်)ရွိုက်ကားကြီးစီးပြီး ဆိုင်ထွားထွားနဲ့ မောက်မာခွင့်ရမယ်ဆိုရင် မကောင်းဘူးလား။ ဟုတ်တိ သ်တိ ဟန်ချောပြပြီး ပယ်နယ်တီလွဲခဲ့တဲ့ တောလုံးသမားပုံစံကို စိတ်ထဲမှာ ချိတ်ပြီးသဘောကျမိသည်။

ရန်သူများလွန်းလို့ အန္တရာယ်ကင်းနေရ၏။ ကြေးခေတ်က ဆေးဆိုး နှိပ်မလေးတွေ ရေခဲမှတ်တစ်ခုမှာ အိပ်တန်းတက်ကုန်ကြသည်။ နေရာပုံ(စ်)ပြုတ်ဆီကို စာရိတ္တကျိန်စာသင့်နေသူတွေအား ပို့သင့်သည်ဟု သိ သူကမှ ပြောမည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်လည်း မပြောပါ။ မပြောခြင်း ပြောခြင်းသည်လည်း သိပ်ကွဲကွဲပြားပြားရှိသည် မဟုတ်။ အရေထူတဲ့ နှုတ်တွေအတွက် ကမ္ဘာပေါ်မှာ နေရာတွေအများကြီးရှိပေမယ့် အရေ ခါးရှိတဲ့ ဦးနှောက်တွေခများတော့ နေရာပျောက်နေရပြီ။ ဒီလိုဆိုတော့ နည်း လောကကြီးမှာ ထူတူနေတတ်ဖို့ လိုလာပြန်ရော။ လူတိုင်းမှာ နှုတ်ကိုယ်စီရှိကြ၏။ မိမိဥယျာဉ်ရဲ့ သစ်ပင်၊ ပန်းပင်များ ရှင်သန်လန်း နန်းခွင့်အတွက် မိမိတွင် တာဝန်ရှိသည်ဟု သင်တို့ခံယူထားပါသလား။ ဒီလိုဆိုတော့ စပိန်အသည်းကွဲသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တတိယအကြိမ်မြောက် ကျွန်တော် သီဆိုဖြစ်တော့မည်ထင်သည်။

အခန်း (၃)

အိပ်မက်ထဲမှာ ကိုယ်ငိုနေတုန်းက ချော့မော့ခဲ့သူဟာ ဒုက္ခသူတွေလေး ဗင်းဆင့်ဗန်ဂိုး ဆိုရင် အပြင်မှာတော့ မင်းပဲဖြစ်သင့်တာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ညက အိပ်မက်ထဲမှာ လူပူဆာလို့နေတဲ့ ကျွန်တော့်ဆီကို ဂျစ်တိုက်တတ်တဲ့ နတ်သမီးလေးတစ်ပါး ရောက်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ မသိကိန်းတွေကို မှောင်စင်တစ်ခု ဆောက်လို့ရအောင် အများအပြား ထားရစ်ခဲ့ပြီး ပြန်သွားတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော့်အနာဂတ် မီးအိမ်လေးထွန်းပလာတော့သည် အရင်တုန်းက သိက္ခာဆိုတာ ဝယ်ယူလို့ရမှန်း ကျွန်တော် မသိခဲ့ဘူး။

ဤပီပီယမ်တွေနဲ့ ခရီးဆန်လိုက်ကြပါ။ လူ့ဘဝဆိုတာ ထောင်နဲ့ကြီးကြီး၊ သေးသေး ပီပြင်ဖို့ လိုအပ်ကြောင်း သိသာစေပါသည်။ ဟော... ဟိုမှာ ပါရုန်ကဗျာဆရာကြီး အိုမာခရစ်တစ်ယောက် မြင်းပွဲလောင်းနေဆဲ ရော့လား။ အီတလီနိုင်ငံလုပ် သားရေထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး နေခဲ့တဲ့ ကို တစ်လုံးတည်းလားလို့ မေးတာတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဇင်မာရယ်။ ဘဝမှာ ဂျော်ဒန်နီးနီးဝတ်ပြီး ကော်ဖီမစ်သောအခါ ရတာလောက် ဘယ်စမတ်ကျနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော်က လူတတ်ကြီးလို့ ပြီး ဒဏ်ရာတွေတန်ဖိုးဖြတ်ပြသောအခါ ထိုနေ့က မိုးများရွာပါသည်။

အင်းပေါ့လေ... ရှိပါတေတော့။ မဟာပထဝီမြေကြီးမှာ ကျွန်တော်တတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စဆိုတာ ခပ်နည်းနည်းပဲရှိတာမဟုတ်လား။ ပြက်လုံးဆိုတာသက်ကို ချက်ချင်းခွဲခြားနိုင်တဲ့သူ ဘယ်သူလဲ။ ကျွန်တော် သိချင်တယ်။

ဆိုတာရောသေချာပါ့မလား။ အရာအားလုံးဟာ သံသယရှိနိုင်စရာ အချက်အလက်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေပေရဲ့။ နစ်ရှေးလည်း ဒီလေတွေနဲ့ အသက်ရှူထားပဲဟု တွေးမိ၏။ နာမည်နှစ်လုံးနဲ့ အဖျားပျောက်ဆေးကို သောက်ပြီး ကျွန်တော် ကျန်းမာရေးမှာ အနေချောင်ခဲ့ရသည်။

"ကဲ... ထပ်ပြောမယ်၊ အပ်တစ်ချောင်းတည်းနဲ့ သစ်လုံးကို လှေဖြစ်အောင် ထွင်းနိုင်ရမယ်"

အခန်း (၄)

ခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ အိပ်ရာနီးခါစ အလုပ်တွေဟာ ဘာတွေဖြစ်နိုင်သလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သေချာစဉ်းစားနေမိသည်။ ဆိုပါတော့... ကိုယ့်အိမ်နဲ့ ပေါ့ပါးသွားအောင် တစ်ကိုယ်လုံး ခါချင်ခါလိမ့်မည်။ တိုးနှောင်နီး အရက်မူးပြီး လွင့်ပစ်တဲ့ အမဲရိုးတစ်ချောင်းကို လွမ်းချင်လွမ်းမည်။ ခင်ခင်ဆွေ ဆိုတဲ့ ချာတိတ်မ ပါထားတဲ့ ချီးပုံလေးကို သတိရချင်ရမည်။ အခွန်တရားကို နှစ်ကာလနည်းနည်းစောပြီးသိထားရသောအခါ ကျွန်တော် ဇင်မာကို မေ့ပစ်ခဲ့၏။ ခွန်အားတွေ လျော့ခဲ့၏။ ဝါပေမဲ့ ကြုံရည်တစ်ခွက်ဆို ကာကွယ်ဖို့ ကျွန်တော့်မှာ အသိရှိသေးသည် ထင်ပါသည်။

ဇင်မာရယ်... နင် ဝတ်ထားတဲ့ အဖေးရောင် (အပြာ) အတို

လေးကို ငါ သတိရလိုက်တာ။ ကျွန်တော်ရဲ့ သီးသန့်တိုင်းပြည်လေးမှာ ကိုယ်ပိုင်အလံလွှင့်ထူခွင့်ရတဲ့ တစ်နေ့မှာ အဲဒီအစားရောင်နဲ့ အလံကို ခြယ်မှုန်းချင်သည်။ ကျွန်တော်က အဲဒီအလံလေး ဝံ့ဝံ့ထည်ထည်ဖြစ်အောင် လေပြည်တွေကို အမိန့်ပေးမည်။ အဲဒီအခါကျရင် မသိခြင်းတွေကို ကျွန်တော်မျှော်စင်ဆောက်မည်။

အခုတော့ မြေစိုင်းခဲတွေကို တူးဆွဲပြီး မြက်စိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ (သူတို့အပြောအရ) အရူးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ဟာ တစ်ခါတုန်းက အစားအသောက်ခန်းထဲမှာ အစားရောင်ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ အစားအသောက် စုပ်ရင်း အစားအသောက်ဆေးစကားပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ယုံချင်စရာ မကောင်းပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ယုံဖြစ်အောင် ယုံသင့်သည်။

အခန်း (၅)

ဇင်မာရေ . . .

ငါတို့ သတင်းမှာရော နှင်းဆီရနံ့တွေ မွှေးရဲ့လား။ နင်တို့စတိုးဆိုင်မှာရော အခုထိ အရုပ်တွေရောင်းတုန်းပဲလား။ စက္ကူမြားတွေကိုရော နင် သတိရရဲ့လား။

ပွေးရင်းနှင့် ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းလာသည်။ တစ်ခါတုန်းက အချစ်အကြောင်းများကို ကျွန်တော်တို့ ငြင်းခုံကြစဉ်က ဇင်မာသည် အနိုင်ရသူ ဖြစ်ပါသည်။ ။

(ခန်းသတင်းဂျာနယ်)

(မတ်၊ ၁၉၉၅)

ဆုတောင်းတံဆိပ် "ဝ" လုံးတစ်လုံး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ

ဝေမျိုးသွင်

သုညနှင့်တူသည့် “ဝ” လုံးတစ်လုံး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ

ကျွန်တော်သည် ပြီးပြီလား၊ မပြီးသေးဘူးလားဟု စဉ်းစားနေဆဲ
 နေပြတ်သွား၏။ အမှောင်ကို ရတော့ ပိုမိုပျော်ရွှင်သွားသလိုရှိသည်။ ဦး
 ယောင်ယောင်မျက်ဝန်းတစ်စုံကို ကျွန်တော် အသာဖတ်နေလိုက်၏။
 အဝသည်မရ...၊ အာဟာရသည် မရ...၊ သစ်ပင်သည်မရ...၊ သူ့
 နှီးတို့သည်လည်းမရ...၊ ကဗျာဆရာတွေလည်းမရ...၊ ဇာတ်(သို့)
 တို့တောတော့ရသည်။

၅။... ဘာကြောင့်နည်း။ ကျွန်တော်လည်းမရ...။

*

ရိုးရိုးပြောရင်တောင် လွယ်မည်မထင်ဟု တွေးမိသည်။
 အဟုတ်ပဲဆိုတာ အမှားတွေရဲ့ ကိုယ်စားအသံ။
 ကိတ်မုန့်သည်။
 တစ်နေ့တခြား ဘာသာစကားတွေ အချိုးပျက်ကုန်ပြီ။
 ခွန်အားတွေဝယ်ရဦးမည်။
 ဒါပါပဲ ကလေးရယ်...။
 ရှယ်တစ်ခွက်လောက်ဟေ့ !

ငါတို့ကခေတ်ကို ဦးဆောင်နေတဲ့ ကဗျာဆရာတွေကွ၊ မင်းတို့လို ကွန်ဆာဗေးတစ်တွေမဟုတ်ဘူး။ တစ်ညလုံး ငှက်ဆိုးတွေ တေးသီနေကြ သည်။ အရာရာမှာ မသမာမှုတွေလုံးလွှမ်းနေ၏။ ကြားလား... ကိုကျော်စိုး အဓိပ္ပာယ်မရှိခြင်းများ လက်ညှိုးထောင်ပါ။ အိုကေနော်... ညီမခင်မာ တချို့က ကိုယ်တို့လို မယဉ်ကျေးဘူး။

အလကားမျက်နှာရူးကောင်။ ဟာသရုပ်ရှင်ကြည့်။ သူငယ်တော် များကို ရေမှန်မှန်ချိုးဖို့ ပြောပါဦး။ အကီထူထူဝတ်ပါ။ လေကို ၀,၀ ရှုပ်။ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်တော့ နှင်းတွေရှိတာကို ခံစားရသည်။ ကျွန်တော် ကံကော်ပွင့်လေးပေါ့။ နှလုံးသားအတုနဲ့ အိမ်ခေါင်မိုးလို့...။ တစ်ရောင်း လမ်းမတွေကို ထလျှောက်...။ အာရုံဖျားကို ငွဲကြည့်...။ သွေးသားမှာ စနစ်တကျ တပ်ဆင်...။ အိပ်မက်တွေကို နမ်းပစ်ရမှာ ကြမ်းလှ၏။ သင် နားမလည်ဘူးမဟုတ်လား။ ထားလိုက်ပေါ့။

ကျွန်တော် အချိန်တော်တော်များမှာ လူပြိုန်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

အားပေးစက်တပ်အခန်းထဲတွင် ထုံထိုင်းညံ့ဖျင်းခဲ့တာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ် သည်။ ရာသီတစ်ပတ်နှစ်လေးတွေ နောက်ပြန်လည်တုန်း ဘိုဘိုဟန် သီချင်းတွေ ကြိုက်တတ်ခဲ့၏။

အင်း... ပြောတာပါပဲ။ မဟုတ်ဖို့က ရာခိုင်နှုန်း ခပ်များများရယ် ချီတဲ့အသံမျိုး။ သဘာဝကို ရယ်သွမ်းနေပြန်ပြီ။ တစ်လုံးကောင်းတွေလို သာ တကယ်ပဲ။

ဘာပဲပြောပြော သူငယ်ချင်းတို့ရေ... မီးညှို့လိုက်ပါ။ ခေတ်ကို နှိညှို့လိုက်ပါ။ ဝေလီဝေလင်းတွေ နေရာမရှိတော့ဘူး။ ဘာတွေလဲ... နှစ်စမ်း။ ဩ... ဂွာရာနီကာကွီး။ ကမ်းခြေတွေမှာ လူကျနေပြီ။ နေ့တာ နှစ်ခြင်း။ တိုခြင်းသည်လည်းကိစ္စဖြစ်၏။ ပွဲတက်ဝတ်စုံတွေ ဈေးကျနေ ကြောင်း သတင်းကြားရသည်။

ဆောင်းကြိုမြက်များ နာဖျားနေ၍ ပင်လယ်သည် ပို့စကတ် အရောင်းဆိုင်ရှေ့တွင် လူလည်လုပ်နည်းပညာပို့ချနေ၏။ ကောက်ကွေးမ လေးတစ်ယောက် နှင်းဆီတွေကို ဆွဲဖွင့်နေတာ ဘယ်သူမှမတားကြဘူး သား။ မျက်ဝန်းညိုညိုတွေနဲ့ များယူခဲ့သော် ကာလတရားထဲတွင် မိုးလေး ထစ်လက် အခွမ်းပြနေပြီ။

မှော်ကြောင့်ဖြစ်သော မှော်တို့သည် ရံဖန်ရံခါ၌ လက်ပူပူ သာ ဆန်

နေတတ်သည်။ ဒီအရပ်မှာ စေတနာရောင်းဝယ်ရေးက မကိုက်ဘူးဗျ။ ငါ
လိုက်စမ်း ! တကယ်တော့ အနုပညာသစ်ဆိုတာ တမင်လုပ်ယူဖန်တီးတာ
တစ်ဝက်ပါတယ်ဆိုပဲ။

ကဲ . . ရော့။ ယုံကြည်မှုတွေ . . .။

မနက်ဖြန်များစွာကို ယေးကွက်ထဲမှာ ချဆွဲရင်း အကြာကြီး လူကြီး
စေဖို့ အားထုတ်မိ၏။ မရိုးသားဘူးဆိုရင်လည်း ပြောတဲ့အတိုင်း ရှိစေတော့
ရိုးသားတယ်ဆိုရင်လည်း ဂုဏ်ယူဖို့ ကျွန်တော် ပျင်းခဲ့ပါပြီ။ လောကမာယာ
ကို အနိုင်ရဖို့ ပြင်းအားနည်းနည်းတော့ လိုလိမ့်မည်။ ဗိုဗ်အားများမှာ
စဉ်းစားကြ၊ စင်ဒရဲလားရဲ့ဆံပင်တွေကို ခိုးဝှက်ထား၊ အချစ်စစ်ဟာ ရတနာ
ခြင်း၊ နေညိုသွားရင် ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ ရဲတိုက်၊ မီးဟုန်းဟုန်းတောက် ငေး
ပြည်ညင်းတစ်ခွက်။

ဝါးဟားဟား ရေခဲမှန်စွေးကြီး၏။ အဓိက က စေတနာမှန်ဖို့ပဲ
သူလည်းမသိ၊ ကိုယ်လည်းမသိ၊ သွားစမ်းပါ။ အစစ်တရားတချို့ကို အထူး
လုပ်လို့ရကြောင်း သတင်းရသည်။

အရာရာမှာ ဗဟိုချက်မဲ့နေလေသည်။

“ချစ်ရင် ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့” လို့ ကောင်မလေးက ပြောနေကျ၊ ရန်သူ
များက ရန်သူလိုနေ၏။ မိတ်ဆွေများက မိတ်ဆွေလိုမနေ။ ဘယ်သူက
လေးစားဖို့ကောင်းလဲ။ အဓိပ္ပာယ်သတ်မှတ်ဆိုတာကရော၊ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါ
ဦးမလား။ နာမ်ကို လေးနဲ့ဆေးမယ့် ကိုဆွေသတင်း ကြားပြီးပြီပေါ့။ ဘယ်
လောက်တောင် ရူးကြောင်ကြောင်နိုင်သလဲ။

ဒါမှ ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်ကို ခေါ်တာ။

အလဲလဲ အပြုပြုတွေ သိပ်များ။

သူ မသိသေးပါဘူး။

ရိုးရိုးပဲကျင့်၊ မြင့်မြင့်မကြံနဲ့၊ ပြဿနာတက်နိုင်သည်။

ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ဖြည်းဖြည်းပဲ စတင်မယ်ဆိုတော့
ရယ်ဟဟလုပ်နေတဲ့ကောင်၊ အခု ဘယ်ပျောက်သွားပါလိမ့်။ နေထွက်ရာ
ကို ကျောခိုင်းရမည်။ (တချို့သော သိက္ခာများအတွက်)။ ဒီမှာ . . . ဘယ်
သူက ဆေးဖက်ဝင်ကဗျာဆရာလဲ။ မဟုတ်က၊ ဟုတ်ကတွေ . . .။ သိပ်
တာဝန်ကြီးတဲ့စကားနော်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်စကားလုံး ကိုယ်တာဝန်ယူနိုင်ရင်
ပြီးတာပါပဲ။

တစ်

နှစ်

သုံး

လေး

ငါး

ကျွန်တော် ပြောတာ ရှင်းရဲ့လား။

တချို့သောကိစ္စတွေဟာ အမှားနဲ့ နေသားကျသွားပြီလို့ မိတ်ဆွေ ယုံကြည်ရင် အဲဒီညနေခင်းမှာ ပုဒ်မကြီးကြီးတစ်ခု ချလိုက်ပါ။ ယုံကြည် သလိုနေပါစေ။ ခေတ်ကိုက ဘောင်ရွေ့တဲ့ခေတ်...။ ဒီတော့ ခင်ဗျား မလွန်ပါဘူး။

အမှတ်စဉ် ရေတွက်ပြီး ဘဝကို ဖြတ်သန်းမယ်ဆိုရင်တော့ အစဉ် အလာတွေကို မေ့မစ်။ ကျော်ပြီး ရေတွက်တတ်ဖို့ပြင်ထား။ ဘယ်တော့ မဆို အနှုံးမရှိကြောင်း အနှုံးခံပြီး သက်သေပြ။ ဒါမှ လူ့အထင်ကြီးမှာ မရယ်နဲ့လေ... ခက်လိုက်တာ... မျက်နှာကို နည်းနည်းမဲ့ထားလိုက်။

စနစ်ဆိုတာ တော်တော်အရေးပါကြောင်း ဒီလောက်ဆို သင်သိဖို့ ကောင်းပါပြီ။ ခင်ဗျား ညံ့တာက ဂိုဏ်းထောင်ဖို့ ကြိုးစားတာပဲ။ နှစ်ယောက် တည်းရှိရင် ရန်ဖြစ်တတ်တဲ့ လူမျိုးရဲ့ သဘာဝကို မသိဘူးလား။ ဒါလေး များ... သွားစမ်းပါ။ တောအလှူတစ်ခုမှာ ပြောရမယ့်စကားတွေ။ တစ် လျှောက်လုံး သွေးထွက်သံယိုကိစ္စတွေကို ရင်းနှီးခဲ့တာ အခုဆိုရင် နှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်လာပြီ။ လက်တွေက ဒီအချိန်အထိ သွေးမြင်ရင် တုန်တုန် ယင်ယင်ရှိတုန်း။

ခင်ဗျားက မှန်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူကအမှားလဲ။ ကျွန်တော်လား။

တို့ကျော်စိုးလား။ ငါ့မရလို့ ရေချိုးပြန်တဲ့ ကောင်မလေးလား။ ဆံရှည်ယုန် အစ်ကောင်လား။

သေသေချာချာပြော...။

မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားမလွယ်ဘူး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ။

ကေန္တမိုးဦးအကျစောလို့ထင်တယ်။

ထိုင်ဦး။

ဆိုပါစို့။

အရာရာသည် အခါခါရယ်စရာ...။

ဇူးမနေနဲ့။ ဒီရေကျချိန်ကို စောင့်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားရူးလို့ပြောတာ။ အယ်မှာ လူညံတို့ရဲ့ညစာ။ မေးခွန်းမရှိ... (သို့မဟုတ်) တကယ်တမ်းတွင် ဇလီ။ တို့မှာ နှင်းဆီတစ်ပွင့်...။ ကျွန်တော် ချစ်ပစ်လိုက်ရမလား။ မဖြစ် သင့်...။ သို့သော် သူ့ရန်ကိုတော့ ကျွန်တော် ခုံမင်ခဲ့တာ သေချာပါ သည်။ အခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ဟင်းလင်းပြင်ကို ကျွန်တော် တရားစွဲမည်။ ဆုံပေပေရှိသော ရင်ခွင်ကို ဇာတ်နာအောင် ဓားနဲ့ခွဲမည်။

ဩဂုတ် (. . .)ရက်တွင် သူငယ်ချင်းမလေးတစ်ယောက်၏ မွေး နေ့၌ ကြံရှည်ရှည်တစ်ချောင်း လက်ဆောင်ပေးဖို့ ကျွန်တော် ဒိတ်ကူးမိ

သည်။ အချိန်တွေအကြာကြီး မှောင်ကျခဲ့စဉ်က တစ်ခုတည်းသော လင်း
လက်မှုမှာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မပြနိုင်သော ဒဏ်ရာများသာဖြစ်၏။
တကယ်တော့ ရိုးရိုးပဲ ကိုယ်ကရူးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာသာစကားလည်း
မခြားပါဘဲ သူတို့အဖို့ ဘာကြောင့်သိပ်ခက်နေရတာလဲ။

ကိုကျော်စိုးရေး... ရယ်စရာတွေပါသေးလား။

လူတို့တွင်ရှိသော ကိုယ်စိတ်အိပ်မက်တို့ကို ပေါကြောင်ကြောင်နိုင်လွန်း
သည့်တိုင် ပြက်ရယ်မပြုသင့်။ အကာအကွယ်ဆိုတာ ပိုတယ်မရှိပေမယ့်
တချို့ကျတော့ သိပ်သောက်မြင်ကတ်စရာကောင်းပေရဲ့။ အကျိုးပေးနဲ့နဲ့
သော လူမှုရေးပညာရှင်တွေ ဗေဒင်မေးဦးမလား။

ကျွန်တော့်အလေးချိန်က (၁၂၇) ပေါင်။

ကဗျာဆရာ ပိုင်စိုးဝေ၏ တစ်ချိန်တုန်းက အယူအဆဖြစ်သော
“အသုံးမကျသည့် အယ်ဒီတာများထံသို့ ကဗျာကောင်း၊ စာကောင်းတွေ
ရေးပို့နေခြင်းဖြင့် ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာ ဆိုသူများသည် မိမိတို့၏
မိုက်မဲမှုကို ဖော်ပြနေကြသည်” ဆိုတဲ့ စကားအား ကျွန်တော် အခုအချိန်
အထိ ယုံကြည်လက်ခံဆဲ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုမိုက်မဲမှုတွေကို
ဖော်ပြနေဆဲ။

ရုပ်ရှင်က ပြီးပြီ။

အိပ်မက်တွေမညီ။

ဒုက္ခတွေလင်းပွင့်စေ။

သွားနှင့်တော့။

နဖားကြိုးနဲ့ ဖလော်ဆော်ဖာကြီး။

အိမ်မှာကြက်ဖ၊ အပြင်မှာကြက်မ။

မွန်ဒရေရီယန်၏ သော့တွေကို တယ်သူဖွင့်နိုင်လဲ။ လာကြ၊ ဘူးဆို
အသီးဘူးဆိုတဲ့ ကောင်တွေနေခဲ့။ ဒီဇာတ်က မီးစင်ကြည့်ကရမှာ။

လေပြည်တွေ တသုန်သုန်တိုက်၏။ ဘဝမှန်ကို ထိုသူတို့အား မပြော
...။ ဖြည်းဖြည်းချင်းတော့ ဖြစ်သွားမှာပဲ။ ပြီးတော့ လက်တင်အမေ
ရိကမှာ (၂) လလောက်ပဲ လူဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ ကောင်တစ်ကောင်က
... နှစ်သလက် သိပ်ကြိုက်တဲ့အကြောင်း။ ဟိုလိုလို... ဒီလိုလို လျှောက်
... မနေနဲ့။ စာမူခကိုပေးမယ့်နေ့ပဲ သေသေချာချာပြော။ Alternative,
Techno, Under Ground, Rock, Rap, Pop, Punk, ... (စသဖြင့်)
... တွေအများကြီး။ သင်ကရော တယ်ပုံစံလဲ။ ခံစားမှုအဆင့်မြင့်နေနဲ့နဲ့
... ပေါ့။

လပြည့်ညကို ညာစားဖို့မသင့်ကြောင်း သင့်ကို ကျွန်တော်က ပြော

လိုပါသည်။ ဣန္ဒြေရှိရှိ အိပ်စက်လိုက်ပါ။ ကမ္ဘာမြေ ပိုမိုပူနွေးလာခြင်း
အကြောင်းဟာလည်း လူတွေရဲ့ စာရိတ္တနဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းတော့ ထင်
သက်နေမှာပဲ။ အချိန်တန်သည့်တိုင် ရုပ်တုကိုးကွယ်မှုက ပျောက်မသွား
သဘောက ဉာဏ်ကိစ္စအရာမှာ ချို့ယွင်းဆဲ။ ကျွန်တော်တို့က တစ်ဆင့်
လုံး ထမ်းပိုးနေရတာ... ခင်ဗျားက နည်းနည်းလေးမှ မသနားဘူး။

အချစ်ရေး... ရောက်ရာအရပ်က ပြေးမြင်ကြည့်လိုက်ပါ။

အာဟာရနည်းနည်း၊

သိက္ခာနည်းနည်း၊

အပူချိန်များများ၊

အကြွေးများများ... ရှိတဲ့ ကိုယ့်ကို... ။

ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီး အကြားတွင် ရှိသော ဝိရောဓိလေညင်
ကို ကျွန်တော် အကြာကြီး စောင့်စားခဲ့သည်။ တိမ်တစ်ဆုပ်သည် အ
ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ မျောသွား၏။ အိပ်မက်ကမ်းပါးထဲတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်
သော စာအုပ်စင်ကြီးရှိသည်။ သော့ခတ်ထားခြင်းမရှိသော်လည်း ထ
တံခါးများဖွင့်မရ။ သင်ရော ဒါကိုသိပါစ။ ကျွန်တော့်စာကြည့်စားပွဲ၌
ရေးပျက်သော ပျက်ခွဲအစုံကို မြင်နိုင်သည်။

ကိုကျော်စိုးရေး...

လေဟာနယ်ထဲမှာနေခဲ့တော့...

စံသွေထားသော စကားလုံးများကို အာဟာရရှိအောင် ထမင်းမှန်
ဖုန်ကျွေးပါ။ အလုပ်မဟုတ်တာရယ်၊ အလုပ်မဖြစ်တာရယ်ကရော အတူတူ
ပဲလား။ မသိ... မသိ... မသိ။ ကျွန်တော် အခုချိန်ထိ အရွယ်အစားကိစ္စ
တွေကို မခန့်မှန်းနိုင်သေးဘူး။ ကင်းခြေတစ်ကောင်နှင့် စကားပြောခွင့်ရ
လျှင် သင် ဘာတွေကိုပြောမှာလဲ။

အလေးမှန်မှန်မ... ဒါမှ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာမှာ လူခန့်ငြားမှာ... ။
အငြိမ့်မင်းသမီး သီတာဝင်းသည် အဘယ်ကြောင့် ဝလွန်းသွားသနည်း။
စာဗျာဆရာ မောင်ချောနွယ်ကရော လိုတာထက် ပိုပြောတဲ့ခနရာမှာ
အဘယ်ကြောင့် ပိုမိုထူးချွန်လာရသနည်း။ ကျွန်တော်ကရော ကောင်မ
လေးတစ်ယောက်၏ ပါးပြင်ပေါ်မှ အနာရွတ်သေးသေးလေးကို အရမ်းလှ
သည် ထင်နေရသနည်း။

မိုးရွာတုန်းရေးခုံဆိုသည့် စကားကို ကျွန်တော်က (၁၀) ရာခိုင်နှုန်း
ထိတိ သဘောတူလိုက်ပါပြီ။ ကျွန်တော့်ထက် ရာခိုင်နှုန်း ပိုများသူများကို

လူညံ့ဟုလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်ထက် ရာခိုင်နှုန်းနည်းသူများကို လူပေါဟု
လည်းကောင်း ကျွန်တော်က နာမည်ပေးလိုပါသည်။

သို့သော်...

ကျွန်တော်နှင့် ရာခိုင်နှုန်း အတူတူရှိသူများကိုတော့ **အဖွားများဟု**
ကျွန်တော်က ခေါ်ဆိုချင်ပါသည်။

စိတ်၏စီးကြောင်းသည် မလိုအပ်ဘဲ **မြန်ဆန်စွာ** ခုန်ပေါက်နေခြင်း
အကြောင်း ဖရိုက်က ရှင်းပြနိုင်ပါမလား။ နဂါးငွေ့တန်းဂလက်ဆီတွင်
ကမ္ဘာ့ဗြဟ္မာ့အပ ဆန်နှင့် ဂျုံကို အဓိကအဖြစ် စားသုံးသောဗြဟ္မာ့ဂျုံပါသေး
သလား။ မေးခွန်းတိုင်းသည် ဖြေဖို့မလို...။ အဖြေတိုင်းသည် မေးခွန်း
မရှိ...။ လုပ်ဆောင်ချက်ဆိုတာကတော့ ရံဖန်ရံခါ စိတ်ကူးယဉ် သိပ္ပံ
ဇာတ်ကားဆန်ဆန်ပဲ။ အစားထိုးခံစားချက်ဟုဆိုရာတွင် ကျွန်တော် ကိုနေ
ဝင်း၏ သီချင်းများကို ကြိုက်ခြင်းအား ထိုအဓိပ္ပာယ်နှင့် နီးစပ်သည်စ
ဆိုပါစို့။ ဒါသည်ကပင် သိပ်မနီးစပ်သေးတာဖြစ်၏။ တချို့မြစ်များတွင်
တော့ ရေနှစ်ခါချိုး၍ ရလေသည်။

ဘယ်သူမဆို ငတ်မရှက်ပဲတဲ့။

ကြာသပတေးသားတစ်ယောက်က အချစ်ရူး။

ကျွန်တော်၏ မွေးမြူရေးများကလည်း အသံသစ်ကို ယုံကြည်သူ
တွေ။

ဒီနေ့တော့ ကြယ်ကြွေမယ်ဟေ့...!

အိမ်စာလုပ်ဖို့ သင်မပျင်းဘူးမဟုတ်လား။ **ကျွန်တော်ကတော့ စာ**
အိမ်ဖတ်နေရတာကိုပဲ အကြိုက်တွေ့နေ၏။

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် လူတစ်ဦးက ရာဘာဖိနပ်စီး၍ လမ်း
သွားလာနေဆဲ။ အိပ်မက် အတိုအစများက တဖြည်းဖြည်း ငါ့ဆက်
ဆက်မိလာသလိုရှိသည်။ ရိုးတိုးရိပ်တိပ် ဖြတ်သန်းသွားသော အငွေ့
ဆက်တွေကို ကျွန်တော် သေချင်လောက်အောင် ကိုင်တွယ်ကြည့်လို၏။
ဘယ်က **အယူအဆ**ဆိုကတည်းက ခိုင်မာသေချာဖို့လိုပြီပေါ့။ သင်ရော
တစ်ဦးမလား၊ ဒါဆို... သရဲကားထိုင်ကြည့်နေဦး၊ အရိပ်ဆိုတာ ကိုယ်
မမြင်နိုင်ဘဲ၊ ရောက်ချင်ရာရောက်ဆိုပြီး လျှောက်သွားတာ ကိုကျော်စိုးနဲ့
အတူတူပဲ။

အမှန်တော့ ပြီးပြည့်စုံခြင်းဆိုရာ၌ အနုပညာတစ်ပါးသာ ခွဲညား
မည်ဝါစွာ ကျွန်တော် မြင်ရလေသည်။ အနီးဝန်းကျင်ရှိ လေညင်းများကို
ညီသူဘေးခတ်သွားသည်မသိ...။ ငန်ကျိကျိ အရသာရှိ၏။

ကျွန်တော်မုန်းသော အမည်၊ အကြောင်းများစာရင်းမှာ-
၁။ တညင်းသီးမီးဖုတ်
၂။ ခြင်

- ၃။ ဒိုင်ယာနာမင်းသမီး၏ဆံပင်ကေ
- ၄။ နှုတ်ခမ်းနီအရမ်းရဲနေသော မိန်းမများ၏ နှုတ်ခမ်း
- ၅။ ဂျာနယ်ထဲမှ အတင်းအဖျင်းသတင်းများ
- ၆။ လူပြိုန်းအတွေး
- ၇။ အနုပညာသူဦး
- ၈။ ဝမ်းတွင်းရူး
- ၉။ အမြဲတမ်းအရေးကြီးဟန်ဖြင့် လူတချို့
- ၁၀။ ကဗျာဆရာအတူတို့ဖြစ်သည်။
- ကျွန်တော်ချစ်သောအမည်၊ အကြောင်းများစာရင်းမှာ-
- ၁။ သွယ်သွယ်ပါးပါးပုံစံရှိသောမီးခြစ်
- ၂။ မွဲစိုစိုလေးများ
- ၃။ မာဘိုလိုစီးကရက်
- ၄။ သော့
- ၅။ ဂျက်ဆင်ပူးလော့၏ပန်းချီကား
- ၆။ ဦးနှောက်ဖွံ့ဖြိုးရေးသင်တန်း
- ၇။ နိုင်သင်းကြည်ကြော်ငြာသည့် ရာမစုဖဲထီး
- ၈။ ကပ်ဖဲကာစာအုပ်
- ၉။ ဆံပင်တိုတို၊ နှုတ်ခမ်းစိုစို၊ တီရှပ်ပွပွကောင်မလေး
- ၁၀။ အဆန်အားကောင်းသော လေပြည်တို့ဖြစ်သည်။

ဘဝဆိုသည်မှာ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းကိစ္စများက ဦးဆောင်သောကိစ္စ
ထဲမှတစ်ခုဟုတ်မှန်း ကျွန်တော် ပြောချင်ပါသည်။

အချို့သောလူမှုရေးဆန်ဆန် အသိတရားများသည် ဟာသအတူကို
ဖြစ်စေပါသည်။ လူတစ်ယောက်၏ အနည်းဆုံးအခွင့်အရေးမှာ အသက်ရှူ
ငြိမ်းပုံမှန်ရှိစေဖို့ဟု ကျွန်တော်ကပြောလျှင် သင် ကန့်ကွက်လိမ့်မည်မထင်

ရှိခြင်းနှင့် မရှိခြင်းသည် အတူတူဖြစ်ကြောင်း ဂျပန်စာရေးဆရာ
တစ်ဦးကပြောပြလိုပါသည်။ အဲဒီလမ်းက သိပ်ကြမ်းပါသလား။ ဒီကို
မှန်မှန်သောက်...။ ကဗျာဆရာစစ်စစ်ဆိုသူများ အရက်သောက်
သည့်အခါ ရေချောခြင်းသည် ပြဿနာတစ်ရပ်မဟုတ်။ ဒိုင်ယာရီမှန်မှန်
ရေးဖြစ်တော့သဖြင့် ကျွန်တော် ပေါက်ကရက်စွာမှန်သမျှ လျှောက်လုပ်
ဖြစ်သည်။

သုညဒင်္ဂစိစင်တီဂိတ်တွင် မခဲသောရေများ၏ ကျန်းမာရေးညံ့ဖျင်း
ဆွန်းမနေဘူးလား။ ဘာသာတရား၏ ဝေါဟာရပေါများကြွယ်ဝပုံတ
ဆောင်ပြင်က သဲများနယ်...။ ဟုတ်ပြီ၊ နွေးထွေးသောထွက်သက်ပူပူ
လေးများ ရုတ်တရက် လမ်းလျှောက်ထွက်သွားကြ၏။ အိပ်မက်ကို မယုံ
ဩဇာ...။ မေတ္တာတော့ငတ်၏။

၁၄၀ ဝေမျိုးသွင်

ကောင်းပေစွ။ အာဟာရတွေလိုသည်။ နည်းနည်းလျှော့...။
 လို ကျားကျားလျားလျားရှိခြင်းများ ကြွေကျသွား။ အဓိပ္ပာယ်အတူတူ...။
 အချိန်ပြည့်လူလိမ်ကြီး...။ အီးတီကြိုက်တဲ့ အိုဗာတင်းခွက်...။
 ခမ်းနီစွန်းပေနေသော တစ်ရှူးစများ...။ အပိုင်းပိုင်း ကျိုးပြတ်နေ...
 မရှိမဲ့၊ ရှိမဲ့ ဒဏ်ရာတွေကို ဂုဏ်ယူစရာလို့ ထင်နေသရောလား။ ရာသီ...
 များ ရှက်လန့်တကြား ညိုမည်းသွားသည်။ အပြင်ဘက်တွင် တိမ်...
 လင်းပွင့်၍ ခရီးဆက်နေကြသည်။ အယောင်ဆောင် လုံခြုံမှုတို့က...
 သွမ်းနေ၏။ ကျွန်တော် အောက်ခြေသို့ဝင်ကြည့်မိသွား၏။

ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူတို့ အရေးတကြီး ဆောင်ရွက်နေသောကိစ္စ...
 အဆုံး၌ ဘာမှမရှိကြောင်း ဒီလောက်ဆို သင်သိဖို့ကောင်းပါပြီ။

(Heart မဂ္ဂဇင်း)

(ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၁၉၉၅)

အစမ်းရောင်သတ္တုပျော့များနှင့်...

ဝေမျိုးသွင်

အစိမ်းရောင်သတ္တုပျော့များနှင့်...

“မေကြည်ဦးရယ်...”

ဖြတ်သန်းသွားတဲ့ ဇလနုအေးတွေထဲမှာ အဲဒီနာမည်လေးက ဖူးပွင့်
အွင့်မျောသွားပါရဲ့။ တကယ်ဆို ရင်ခုန်သံတစ်ခုကို အလွယ်တကူ ပြုပြင်
ဆထေးဖို့ ငါမတတ်နိုင်တာ အမှန်ပါ။ နင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်း
အချက်တစ်ခုခုကို ပြန်တွေးမိတိုင်း ငါ့ရင်တွေဟာ လှိုက်မောပြိုစီးနေတတ်
တယ်။ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ကြေကွဲဖို့ပဲ ငါ အခါခါ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် မအောင်
မြင်ခဲ့ရပါဘူး။ နင်က ဆူညံပေါက်ကွဲနေတဲ့ ငါ့ရဲ့ မီးတောင်လေးတစ်ခု
တောက်လား...။

တာပဲဖြစ်ဖြစ် မေကြည်ဦးရယ်... နင့်ဆန္ဒအမှန်ကို ရှိနေဖွင့်စွာ

ပြောပြတဲ့အတွက်ရော၊ နင့်အသံ စူးစူးလေးတွေနဲ့ တောင်းပန်တဲ့အတွက် ရော... မလိုအပ်ပေမယ့် နင့်ကို ငါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ငါတို့နှစ်ယောက် ကြားမှာရှိတဲ့ သူငယ်ချင်းနံ့ကြီးကို အခါအားလျော်စွာ ငါက ကျော်မြတ် လွန်မြောက်နေချင်ခဲ့မိတာ...။ ကဗျာလေးတွေကို ချစ်တတ်ပေမယ့် ကဗျာရေးတဲ့ကောင်ကို ချစ်ဖို့ နှင်မကြိုးစားနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဆေးရုံနဲ့ မနှစ်သက် မုန်းတီးပေမယ့် ဆေးကျောင်းသားဆိုတဲ့ကောင်ကို ချစ်ဖို့တော့ နှင်က ကြိုးစားခဲ့တယ်။

ရပါတယ် မေကြည်ဦး...။ “ငါမှားသွားလို့ပါဟယ်” ဆိုတဲ့ နင့် စကားသံစူးစူးလေးကိုပဲ ငါက တမက်တမော မျှော်လင့်ခဲ့ရတာပါ။ နင့်ဘေး နားမှာ ဝိုင်းပြီး နင့်ကိုချစ်တယ်...။ ချစ်တယ်လို့ တတွတ်တွတ် လိုက်ပြော နေတဲ့ကောင်တွေကို ငါအရမ်းရယ်ချင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကို ငါကိုယ် ချင်းစာပါတယ်။ နင်ရဲ့အလှကို ပုံဖော်ပေးတဲ့ ဟီးလ်မြင့်မြင့်ကြီးတွေ၊ နှုတ် ခမ်းနီလီမွှောင်ရောင်လေးတွေ၊ အသားပျော့ပျော့နဲ့ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီရောင်နီ တွေကို သူတို့လည်း ရင်ခုန်မိကြမှာပေါ့။

သူတို့အားလုံး နင့်ကို ငါထက် ပိုချစ်ပြန်ကြတယ်ဆိုတာ ဟုတ် ကောင်းဟုတ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါလိုတော့ မြတ်နိုးစွာ ချစ်တတ်လိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်မိဘူး။

ငါက... နင့်ကို မြတ်နိုးစွာ ချစ်ခဲ့ရတဲ့ကောင်ပါ မေကြည်ဦး။

ထိုနေ့သည် ဒီဇင်ဘာနှင့်ပွင့်တို့ သိပ်ခရီးမတွင်သောဆောင်းတစ် နေ့ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော့်နာရီတွင် စက္ကန့်လေးများ ခုတ်မောင်းလျက် နှိမ့်။ လေပြည်တို့က အအေးခတ်နှင့် ကျွတ်တော့ဆံပင်တိုလေးများကို ထွင့်ဝဲစေပြီး လွန်စွာအချိုးအစားကျနေ၏။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်(ပင်မ) ရှိ မြကွန်းသာဆိုင်လေးမှာ ဒီနေ့မှ ပို၍ သူပနေသည်ဟု ကျွန်တော်က ထင်မိသွားသည်။ ခဏနေရင် မေကြည်ဦးတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု လာကြလိမ့်မည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့အုပ်စု ဝင်လာ သွင် ဆိုင်သည် ပိုမိုစည်ကားသွားတတ်စပြု...။ မျိုးဦး၏ မပီတပီ စကား သံစိုင်းလိတ်၏ ရှမ်းသံဝဲဝဲလေးများ၊ ခက်ခက်၏ ခပ်ဩဩယောက်ျားသံ တချို့ ပြီးတော့ မေကြည်ဦး၏ အသံစူးစူးလေးတွေ...။ ကျွန်တော်က ကြိုတင်ရင်ခုန်သွားသည်။

မေကြည်ဦး...။ ကျွန်တော်က သူမကိုမြင်လျှင် မျက်နှာပူနေဦး မှာ သေချာသည်။ မေကြည်ဦးကို ကျွန်တော်က ကဗျာလိုလို၊ စာလိုလို နေထားသော ရည်းစားစာတစ်စောင်ပေးထားသည်။ အဲဒီစာကို မေကြည်ဦး ဖတ်သည့်အခါ သူမမျက်နှာပေါ်တွင် မည်သို့ရှိမည်လဲဆိုတာကို ကျွန်တော် သိချင်၏။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းပင် ကျွန်တော်က မသိချင်ပြန်။

ကျွန်တော့်စာကို ဖတ်ပြီး မေကြည်ဦးက ကြည်ကြည်သာသာ၊ ရှက် နှုတ်ခုန်နေလျှင် အကြောင်းမဟုတ်ပေမယ့် စာကိုဖတ်ပြီး စိတ်ဆိုးဒေါသ သွတ်၍ စုတ်ပြုပစ်လိုက်ပါက သွားပြီ။ ကျွန်တော် မခံစားရဲ...။ မခံစား နိုင်မှာ သေချာသည်။ ပြီးတော့ သူမက ကျွန်တော့်ကို အခွင့်အာဇာနည်ပေး

ဟုလည်း ထင်မြင်သွားနိုင်သေးသည်။ နောက် မေကြည်ဦးက ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့် ခံစားချက်ချင်း အနီးစပ်ဆုံးသူ၊ ကျွန်တော်ရေးသည့် ကဗျာတွေဆိုလျှင် မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ မပို့မီ လက်ရေး စာမူကို ဦးဦးဖျားဖျား တောင်းယူဖတ်ရှုသည့် ကျွန်တော့်၏ပရိသတ်၊ ဖတ်ပြီးသွားရင် အရမ်းကောင်းတာပဲဟု ကျွန်တော် ဘဝင်မြင့်တတ်လာအောင် ဆိုးမွမ်းသည့်သူ...။ အခုလည်း “ကောင်းထက်... နင် ငါ့ကို ကဗျာပေး မဖတ်တာ ကြာပြီနော်၊ နင် နောက်ပိုင်းရေးတဲ့ ကဗျာလေးတွေ ပေးဖတ် စမ်းပါဦး” ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်က မေကြည်ဦးကို ကဗျာပေးဖတ်သလို နဲ့ ရည်းစားစာပေးလိုက်တာ၊ ထိုစာကို မေကြည်ဦးက ကျွန်တော့်ကဗျာပဲ ဟု အောက်မေ့လျက် လက်ခံထားခြင်းဖြစ်သည်။

အနုပညာ သူငယ်ချင်းဆိုသော ဝေါဟာရများကို ကျွန်တော်က ခုတုံးလုပ်လိုက်သည့်ဖြစ်ရပ်၊ သေချာတွေးကြည့်တော့မှ ကျွန်တော်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက်နေမှန်း သတိထားမိ၏။ ခက်ပြီ။ ချစ်ခြင်းတစ်ခု အတွက် ကျွန်တော်ကရဲရင့်နေသင့်ပါလျက် ဘာကြောင့်စိုးရွံ့နေရသနည်း။ ထိုမေးခွန်းသည် အဖြေမရ။

“ဝေါ” ခနဲ ဆူသံများနှင့် မေကြည်ဦးတို့အုပ်စုသည် မြကွန်းသာ ဆိုင်ဆီသို့ ရွေ့လျားလာကြသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေသော မျက်နှာထားကို ပုံမှန်သို့ရောက်အောင် ကျွန်တော် ပြုပြင်လိုက်၏။ မလွယ်...။ ထိုကိစ္စသည် ကျွန်တော်ကို ခက်ခဲစေလျက်ရှိသည်။

မေကြည်ဦးက ခါတိုင်းလိုပင် မကွဲပြားစွာ ကျွန်တော့်နံဘေးတွင်

ထိုင်လိုက်၏။ သူငယ်ချင်းများ၏ မျက်နှာသည် မပြောင်းမလဲ ရိုးစင်းစွာ နောက်ပြောင်နေကြသည်။ သူတို့အားလုံးက မေကြည်ဦးနှင့် ကျွန်တော့် ချီတွဲ၍ စတတ်သည်။ ထိုအထဲတွင် ခက်ခက်က အကဲဆုံး...။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးနှင့် အရင်းနှီးဆုံး...။

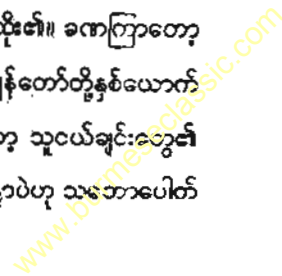
“နင်တို့နှစ်ယောက်နော်... သူငယ်ချင်း... သူငယ်ချင်းဆိုပြီး စာပေးစာယူတွေလုပ်လို့၊ မေးရင်လည်း ဝန်မခံကြဘူး၊ ဘာမှမကျွေးရပါ သူ့ဟဲ့... ဝန်ခံလိုက်ရင်ပြီးရော၊ ဘယ်လိုလဲ ကောင်းထက်... ဝန်ခံလော့”

“ဟံမာ... ငါတို့က ရိုးရိုးပါဟ၊ စာပေးစာယူဆိုတာလည်း မရှိဘူး၊ သူကဗျာလေးတွေကောင်းလို့ ငါက တောင်းဖုတ်တာပဲရှိတယ်”

မေကြည်ဦးက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ။

“ဪ... ပြောလို့ရမလား၊ ကဗျာ... ကဗျာ ဆိုပြီး ငါတို့က ဝီနိုင်တာမှတ်လို့”

ခက်ခက်က မျက်နှာပေးနဲ့ ပြန်ပြောတော့ မျိုးဦးက အားရပါးရ နေသည်။ စိုင်းလိတ်က ပြုံးစိစိနဲ့၊ မျက်နှာတွေက တယ်ဂနာမငြိမ်ချင်ကြ ဘူး။ မေကြည်ဦးက ခက်ခက်ကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုး၏။ ခဏကြာတော့ သူတို့အားလုံးသည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြလျက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ခိုထားကာ ထွက်ခွာသွားကြ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ သူငယ်ချင်းတွေ၏ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ဖြစ်စေချင်သည့်စေတနာပဲဟု သဘောပေါက် မိသည်။

၁၅၆ ဝေမျိုးသွင်

မေကြည်ဦးက ကျွန်တော် အကြံအဖန်လုပ်၍ ရှောင်ခိုင်းလိုက်တာ ဟု ထင်သွားသလား မသိပါ။ မယုံသလို မသင်္ကာသလိုနဲ့ ကျွန်တော့်ဖုတ် လုံးထဲတွင် မနိုးသားမှုများ ရှိ၊ မရှိ ရှာဖွေနေပြန်သည်။ ထိုအပြုအမူကို ကျွန်တော်က ဝမ်းနည်းသွား၏။ မေကြည်ဦး အဲဒီလိုထင်မယ်ဆိုလျှင် ထင်စရာပဲ။ စောစောက ခက်ခက် စနောက်နေတာကိုလည်း ကျွန်တော် က တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောဘူး။ အခု သူတို့ရှောင်ထွက်သွားတဲ့ကိစ္စကိုလည်း မတားမြစ်ဘူး။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မေကြည်ဦးကို ရည်းစားစာပေးထား သေးတယ်လေ။ နှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ ဝိုင်းလေးရဲ့ တိတ်ဆိတ်မှုကို မေကြည်ဦးက ဖြိုခွဲလိုက်သည်။

“ကောင်းထက်... နင့်သူငယ်ချင်းတွေက အရမ်းအားကိုးရတာ နော်” တဲ့။ ကျွန်တော့်ကို ခန့်သလိုပြောသည်။ ကျွန်တော်လည်း မထူးဘဲ ဟု တွေးမိပြီး ချော်လဲရောထိုင်လုပ်လိုက်၏။

“ဒါပေါ့... မေကြည်ဦးရဲ့... သူငယ်ချင်းကောင်းဆိုတာ” မေကြည်ဦး၏ နှုတ်ခမ်းများသည် လှပစွာပင် မဲ့ကွေးသွားသည် ပြီးတော့ ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ဟုတ်မှာပေါ့ဟု ပြန်ပြော၏။ သူမ၏ ထိုအပြုအမူနဲ့ ထိုစကားသံကို ကျွန်တော်က ကြေကွဲလို့မဆုံး... ကျွန်တော်ပြောလိုက်တာ မှားများသွားပြီလား။ မဟုတ်ဘူး မေကြည်ဦး... မဟုတ်ဘူး။ တစ်ဆိတ် သူငယ်ချင်းတွေကိုတော့ နင် အထင်မလွဲလိုက်ဘဲ သူတို့ စေတနာတွေက ဖြူစင်ပါတယ် မေကြည်ဦးရယ်...။ ရုတ်တရက် မေကြည်ဦးအသံစူးစူးလေးသည် ကျွန်တော့်နားစည်ကို ရိုက်ခတ်သွား၏။

“ကောင်းထက်... နင် ဒီတစ်ခါ ငါ့ကိုပေးဖတ်တာ ကဗျာလား၊ ရည်းစားစာလား”

“နင်ထင်ချင်သလို ထင်ပေါ့ဟာ”

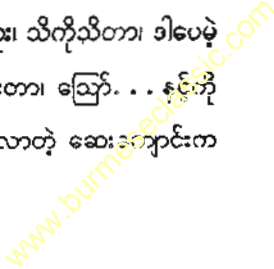
“ငါကတော့ ရည်းစားစာလို့ပဲထင်တယ်... ဟုတ်လား၊ မဟုတ်ဘူး သား... ဟုတ်တယ်ဆိုရင်လည်း သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်နဲ့ ငါက စဉ်းစား ဝေးရဦးမယ်လေ၊ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်လည်း အဲဒီကဗျာလေးက ဖတ်လို့ ကောင်းတယ်လို့ ပြောမလို့ ကဲ... ဟုတ်လား၊ မဟုတ်ဘူးလား... ပြော”

မေကြည်ဦး ပြောလိုက်သော ထိုစကားသည် ကျွန်တော့်ကောင်း ထင်၏ နေမင်းကို ထွန်းပစေလေသည်။ သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်တဲ့လား ... မေကြည်ဦးရယ်...။ နင့်ရင်ထဲမှာ အဲဒီအသံလေးရှိနေတယ်ပေါ့။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွား၏။ လောကကြီးသည် ထင်သလောက်လည်း ဆိုးဝါးဟု တွေးမိသွားသည်။

မေကြည်ဦးက ထိုစကားကိုပြောပြီး ကျွန်တော်ကို စိုက်ကြည့်နေပြန် သည်။ သူမ၏ မျက်ဝန်းစိုနက်နက်များကို ကျွန်တော်က ရဲရင့်စွာ ရင်ဆိုင် မြစ်သွားတော့ ရင်ခွင်သည် တိတ်ဆိတ်အေးစက်နေလျက်...။

“ဟုတ်တယ် မေကြည်ဦး... နင့်ကို ငါ ရည်းစားစာပေးလိုက်တာ”

“ငါထင်သားပဲ၊ အို... ထင်တာမဟုတ်ဘူး၊ သိကိုသိတာ၊ ဒါပေမဲ့ ... နင့်ဆီက တိတ်ကျကျ သိချင်လို့ တမင်မေးတာ၊ ဪ... နင့်ကို ငါ ပြောထားရဦးမယ်၊ ဟိုတစ်ခါ ခက်ခက်နဲ့ ပါလာတဲ့ ဆေးအကျောင်းက မျိုးဖော်ဆိုတဲ့လူကို သိစာမဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က အနည်းငယ်စဉ်းစားနေလိုက်ပြီး သိတယ်ဟု ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“အေး... အဲဒီတစ်ယောက်ပေါ့၊ ငါ့ကို Propose လုပ်သွားတယ် သူက လူအေးပါ။ အဲဒါ... ငါ သူ့ကို စဉ်းစားဦးမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ် အခု နင်ရောဆို နှစ်ယောက်ပေါ့။ နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ငါ သေချာ စဉ်းစားပေးမှာပါ။ နည်းနည်းတော့ စောင့်ပေါ့ဟာ... ငါ့သဘောထားရယ် ငါ့လက်မှတ်ရယ် ပါတဲ့ ဓာကို နင်တို့ဆီကို တစ်လအတွင်း ငါပို့ပေးလိုက်မယ်။ ဟိုတစ်ယောက်ကိုလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ ငါပြောထားတယ်”

သူမစကားသည် ကျွန်တော့်စိတ်ကျေနပ်မှုကို ဖန်တီးပေးနိုင်ပေမယ့် “ဟိုတစ်ယောက်ကိုလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ ငါ ပြောထားတယ်” ဆိုသော နောက်ဆုံးစကားကြောင့် စိတ်သည် မောလှသွားသည်။ မတတ်နိုင်၊ ငါ့ ကြံမ္မာနှင့် အခွင့်အလမ်းသည် မေကြည်ဦး၏ စကားနှင့်အတူ ကျွန်တော့် ကို စိန်ခေါ် သွားခဲ့လေသည်။

မေကြည်ဦးနှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ ရင်းနှီးနှေးနှေးသော ဆက်ဆံရေး၊ သူမ ဖတ်နေကျ ကျွန်တော့်ကဗျာတွေ၊ သူမ ပြောသွားသော သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်၊ သူငယ်ချင်းများ၏ ကျွန်တော့်ဘက်က ဖိအား... စသည်များကို တွေးမိသွားတော့ ကျွန်တော့်ကို မေကြည်ဦး ရွေးမှာပဲဟု ယုံကြည်မိသွားသည်။ ယုံကြည်ခြင်းနှင့်အတူ မျှော်လင့်ခြင်းတို့က ရောပြွမ်းနေလျက် ဝန်းကျင်သည် နေရောင်တို့ဖြင့် ဆွံ့အနေ၏။

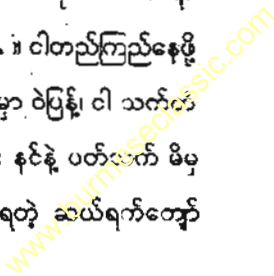

မေကြည်ဦး... နင်နဲ့ ငါ မတွေ့ရတာ ဆယ်ရက်ကျော်သွားပြီ။ ဆယ်ရက်ကို ငါလွမ်းရပါတယ်ဟာ...။

“ကဗျာဆရာဆိုတော့ စကားလုံးပေါတိုင်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ထောင်းထက်၊ နားထောင်ရတဲ့ ကောင်မလေးတွေကတော့ နင့်ကို ကြွေမှာ ဝဲချော်...” ဆိုတဲ့ မေကြည်ဦးစကား၊ ပြန်စဉ်းစားနေရုံနဲ့တောင် ငါ့ရင်ခုန်နှုန်းတို့သည် အတိုင်းအဆမရှိ မြန်ဆန်နေပါရဲ့။

မုန့်ဟင်းခါးစားလျှင် ငရုတ်သီးမှုန့်များများထည့်၍ မစားနိုင်သူများ ချီ ကြုံဖြူဖန်ဖန် အထင်သေးတတ်သည့် မေကြည်ဦး၊ နားကပ်၊ ဆွဲကြိုး။ သစ်ကောက် စသော မိန်းကလေး အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများကို မနှစ်သက်၊ မသုံးစွဲပေမယ့် လက်စွပ်တွေကိုတော့ လက်မနှစ်ခုမှလွဲ၍ ကျန်လက်နှစ်ချောင်းစလုံး အပြည့်ဝတ်ဆင်တတ်သည့် မေကြည်ဦး၊ သူမကို ကြိုက်နှိုက်နေသော ယောက်ျားလေးများကို အကြည့်ချင်းဆုံလျှင် အားနာအိနာ ပြန်၍ ပြုံးရယ်ပြတတ်သော မေကြည်ဦး။ ခြောက်... မေကြည်ဦး... မေကြည်ဦး... နင့်ရဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေက များပြားခမ်းနားလွန်းလှပါလား။

မေကြည်ဦးရယ်... နင် ပြုံးရယ်ပြလိုက်တဲ့အခါတိုင်း ငါ အရာအားလုံးကို သတိလက်လွတ် ငေးမော၊ ငြိမ်သက်...။ ငါတည်ကြည်နေဖို့ အခွင့်မရခဲ့ဘူး။ ထိန်းသိမ်းမှုတစ်ခုဆိုတာ လေဆန်မှာ ဝဲပြန်၊ ငါ သက်တော့လည်း မောက်မှားခဲ့ရပြီ။ အလွမ်းဆိုတာလည်း နင်နဲ့ ပတ်သက် မိမှ ငါ့မှာ ပီပီပြင်ပြင် သိရတဲ့ကိစ္စတစ်ခုပါ။ ဒီမတွေ့ရတဲ့ ဆယ်ရက်ကျော်

ကျော်ဟာ တကယ်ကို ထုဆစ်မှုအားကောင်းတဲ့ ပန်းပုရုပ်တုကြီးတစ်ခုပါပဲ
မေကြည်ဦး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီရုပ်တုကြီးက ကျီးပဲ့နေရဲ့...။

နင့်ကို ငါ အရမ်းတွေ့ချင်နေတယ်။ အခုနေ နင့်ကို မြင်လိုက်ရရင်
Space Cake လေးကို စားသုံးလိုက်ရသလိုပဲနေမှာ...။ ငါ တွေးမိမိ
တယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး လေဟာနယ်ထဲမှာ လွင့်မျောပေါ့ပါးပြီး ပတ်ဝန်းကျင်
ရဲ့ ရနံ့တွေ မွှေးပျံ့နေလိမ့်မယ်ဆိုတာ...။ ဒါတွေ နင်သိမှာတော့မဟုတ်
ဘူး။

နင်က ဘယ်တော့မှ မဆုံးနိုင်တဲ့ ငါ့ရဲ့ ဂီတတစ်မျိုးပါ မေကြည်ဦး
ရယ်...။ ငါက နင်တိုက်ကျွေးတဲ့ အဆိပ်ရည်တွေနဲ့ အာဟာရဖြစ်နေတဲ့
ကောင်ပါ။ အခုတော့ အဲဒီသတ္တရာရင်တွေဟာ ခါးသက်နေရဲ့။ ငါ့ရင်ဘက်
ကို ငါပြန်ထိုးဖွမိတော့ နင်ပြောခဲ့သလိုပဲ။ “မြည့် မြည့်... မြည့် မြည့်”
ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ...။ နင် သိမ်းဆည်းထားတဲ့ ငါ့နက္ခတ်
လေးကို ပြန်ပေးပါ။ နင်မကောင်းဘူး မေကြည်ဦး။ ငါ့ရဲ့ အဆုံးစွန်အဆုံး
ရှုံးသွပ်မှုဆီမှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ တစ်လျှောက်ကြီးဆိုတာ နင်သိရက်နဲ့
မေကြည်ဦးရာ... နင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါကားလေးဟာ ဘက်ဂီယာတစ်ခု
အသုံးပြုခွင့်ရခဲ့တာပါ။ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ထားခဲ့ဖူးတဲ့ နှောင်ကြီးတုတ်
တုတ်ခိုင်ခိုင်ကြီးတွေကိုရော ဘယ်ချောင်ထဲမှာ ထားရစ်ခဲ့ပြီလဲ။

ငါ မေးချင်တယ်။

ဆောင်းညသည် တိတ်ဆိတ်အေးမြစွာ အသက်ဝင်နေ၏။ မြူငွေ
များဖြင့် စိုစွတ်လေတို့သည် ကျွန်တော့်ခန္ဓာပေါ်မှ ဖြတ်တိုက်သွားကြ
သည်။ အပေါ်ယံအရေပြားတို့သည် အေးစိမ့်စိမ့်ရှိပေမယ့် ရင်ထဲ၌ နွေး
ထွေးလျက် စကားလုံးတို့မှာ တန်းစီနေလေ၏။ မနက်က ခက်ခက် ပြော
သွားတဲ့စကား...။ ထိုစကားသည် ကျွန်တော့်စိတ္တဇကို လှုံ့ဆော်လျက်။

“နင်ရယ်... ဟိုတစ်ယောက်ရယ်ဆီကို မေကြည်ဦးက စာပြန်
လိုက်ပြီ၊ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း နင်တို့အိမ်ကို မေကြည်ဦး စာရောက်လာလိမ့်
မယ်”

“ဟာ... တကယ်နော် ခက်ခက်၊ ငါ့စာထဲမှာ ဘယ်လိုရေးထားလဲ
နင်သိလား”

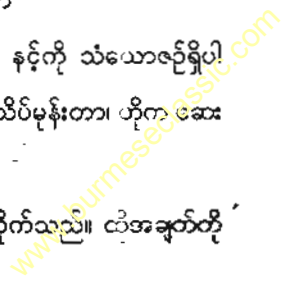
“အဲဒါတော့ ငါမသိဘူးဟာ၊ ငါတောင် မေကြည်ဦးကို မေးကြည့်
သေးတယ်၊ သူက ဘာမှပြန်မပြောဘူး၊ နောက်တော့ သိမှာပေါ့တဲ့”

ထိုစကားကြောင့် ခက်ခက်ကို ဆက်မေးရန် အကြောင်းမရှိတော့
ပေမယ့် ကျွန်တော်က ဆက်မေးဖြစ်သွားတယ်။

“ငါ အခြေအနေ ကောင်းနိုင်ပါတယ်နော်”

“အင်း... ကောင်းနိုင်ပါတယ်ဟာ၊ သူက နင့်ကို သံယောဇဉ်ရှိပါ
တယ်၊ ပြီးတော့ မေကြည်ဦးက ဆေးရုံနဲ့တွေ့ကို သိပ်မုန်းတာ၊ ဟိုက ဆေး
ကျောင်းသားဆိုတော့...”

ခက်ခက်က ဆက်၍မပြောဘဲ ရပ်ထားလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တို

ကျွန်တော်ကမသိ။ ခက်ခက်၏စကားကြောင့် မဖြစ်သင့်ပေမယ့် ကျွန်တော်က ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်သွား၏။

ကျွန်တော် သိပ္ပံကိစ္စသော မေတ္တာတရားသည် အဖြူထည်တစ်ခုသာဖြစ်လေသည်။ ကြယ်စင်တို့၏ ဓမ္မစားခြင်းခံလိုက်ရတဲ့ ကျွန်တော် သိက္ခာ... မြင်သမျှ ပေါက်ကွဲလွင့်စဉ်၍ ကြေးဝါရောင် ဆောင်းည...။ ရောထွေးသိမ်းယူမှုနာမ်စားများနှင့် ကျွန်တော်ချစ်ရပါသော မေကြည်ဦး၏

မေကြည်ဦးနှင့် ကျွန်တော်သည် အခြေအနေမျိုးစုံ ဖြစ်သွားနိုင်မှန်း တွေးမိသွားတော့ မေကြည်ဦး စာရောက်လာမှာကိုပင် ကျွန်တော်က စိုးရိမ်မိသွား၏။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ထိုစာကို စောင့်မျှော်နေပြန်သည်။ ရင်ထဲတွင်ဖြစ်နေသည့် အမျိုးမျိုးသော စိုးရိမ်မှုများမှာ ခက်ခက် ပြောခဲ့တဲ့ စကားများကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်ရုံဖြင့်ပင် အဝေးသို့ လွင့်ထွက်ပျောက်ကွယ်ကုန်ကြ၏။ ထိုနည်းများဖြင့် ကျွန်တော် အားတင်းနေရင်း (၇၂) နာရီတို့ ကျော်လွန်ဖြတ်သန်းခဲ့လေသည်။

“စာ... ဗျို့”

အိမ်ရှေ့မှ ပို့စ်မင်း၏အော်သံသည် ကျွန်တော်ရင်ခွင်ကို ဝန်းရိုင်းကြစေ၏။ ကိုယ်တိုင်လည်း ဝန်းရိုင်းကြလျက် အိမ်ရှေ့ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ကျွန်တော်နာမည်တပ်ထားသော မေကြည်ဦး၏ လက်ရေးစာငါး

စောင်းများကို မြင်တော့ ကျွန်တော်နှလုံးသားသည် တိုးတိတ်စွာ ပေါက်ကွဲသွားတော့သည်။

“ချစ်တယ်၊

မေကြည်ဦး။”

မေကြည်ဦး၏ စာသည် လေးလုံးတည်းဖြင့် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော်က ထိုစာကို ဖတ်၍မပြီးနိုင်ဘဲ ရှိ၏။ ‘ချစ်တယ်’ ဆိုသော စကားလုံးကို ကျွန်တော် ကြိမ်ဖန်များစွာ တွေ့မြင်၊ ဖတ်ရှု ကြားသိခဲ့ပေမယ့် မေကြည်ဦး၏ “ချစ်တယ်” သည် တခြားသော “ချစ်တယ်” များနှင့်မတူဘဲ ခြံ၍လှသည်ဟု ကျွန်တော်က ထင်မိသည်။

ကောင်းကင်သည် ရဲတောက်နေ၍ လောကသည် အလင်းတို့ဖြင့် ခြယ်မှုန်းထားခြင်းခံရ၏။ မေကြည်ဦး ရေးခြစ်ခဲ့သော ကျွန်တော်ရင်ထဲက အမှတ်အသားလေးမှာ နောက်တစ်နေ့တွင် အမှောင်ခွက်ထဲ၌ မီးမြှိုက်ခံရ ခြင်းမည်ဟု အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် ဘယ်လိုတွေးမိပါဦးမည်လဲ။

မေကြည်ဦး၊ မေကြည်ဦး... ငါ့ရဲ့ အာကသက်တံမုန့်လေးရယ်။

ကျွန်တော်ကို မေကြည်ဦးက ချစ်တယ်ဟု အဖြေပေးလိုက်ခြင်းကိစ္စသည် နောက်တစ်နေ့တွင် သူငယ်ချင်းများ၏ စကားပိုင်း၌ အလွန်ရေပန်းအလေ၏။ ကျွန်တော်မှာ မေကြည်ဦး၏ စာအတွက် သူတို့စားသမျှ ရှင်း

နေရသည်မှာ မနည်းပြီ။ မေကြည်ဦးက မရောက်သေး။ နေ့တစ်ဝက် လောက်အထိ မေကြည်ဦး ကျောင်းသို့ ရောက်မလာသောအခါ မေကြည်ဦး တစ်ယောက် အိမ်မှာ ရှက်ရွံ့နေမှာပဲဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိသည်။ သူငယ်ချင်းများကလည်း ထိုသို့ပင် မှတ်ချက်ပေးကြ၏။

ကျွန်တော်တို့ ထိုသို့ရှိနေစဉ်မှာပဲ မေကြည်ဦးသည် အလောတကြီး ဟန်ဖြင့် ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြောစရာရှိတယ်ဟုဆိုကာ တောင်ငူ ဆောင်ဘက်သို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်း နေပြီဟု ကျွန်တော် ခံစားဖြစ်လိုက်သေးသည်။

“ဟဲ့... ကောင်းထက်၊ နင့်ဆီကို ရောက်လာတဲ့စာ ငါ့ကိုပြစမ်း” တဲ့။ လေသံတို့သည် အက်အက်ကွဲကွဲ ရှိ၏။ ကျွန်တော်က လွယ်အိတ်ထဲ မှာရှိတဲ့စာကို အလွယ်တကူပင် ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ မေကြည်ဦးက ကျွန်တော်ပေးလိုက်တဲ့စာကို ချက်ချင်းဖတ်ပြီး မျက်နှာညှိုးလျက် ခေါင်းထိ ယမ်းသည်။

“ဟို... ဟို... ကောင်းထက်ရာ၊ နင့်ကို ငါ အရမ်းအားနာတာပဲ အခု... နင့်ကိုပေးလိုက်တဲ့စာက အမှန်တော့ နင့်စာမဟုတ်ဘူး။ မျိုးခေါ် အတွက် ရေးထားတဲ့စာဟ... ငါက စာအိတ်မှာပြီး ထည့်လိုက်တာ”

“ဘာ... မေကြည်ဦး၊ ဘာ...” ကျွန်တော့်အသံတို့ နည်းနည်း မာထန်သွား၏။

“ငါ မှားသွားလို့ပါတယ်”

ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းသည် လေးလံလွန်းလာ၍ အောက်ဆီသို့ ထိုး

စိုက်ကျသွားသည်။ မေကြည်ဦး၏လက်ဖဝါးသည် ကျွန်တော့်ပခုံးတစ်ချက် ဖုတ်လျက် “ငါတို့ သူငယ်ချင်းလိုပဲ နေကြတာပေါ့ဟာ” ဟု ပြောတော့ “ရပါတယ်” ဟု ကျွန်တော် ပြန်ပြောမိလိုက်သေးသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဦးချစ်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေသောအတွဲတစ်တွဲဆီမှ ရယ်သံလွင်လွင်တစ်ခုသည် ဖတ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများကို မေကြည် ဦးနှင့် ဆန့်ကျင်ရာဆီသို့ လှမ်းလျှောက်လိုက်စေသည်။

မြင်ကွင်းတို့မှာ ဝိုးဝိုးဝါးဝါး ရှိ၏။ လွင့်ထွက်သွားသော တစ်စုံတစ်ရာ တို့ ကျွန်တော် ဖမ်းဆုပ်သော်လည်း မရ။

မေကြည်ဦးရယ်... ငါ့ခြေလှမ်းတွေ နင် လိုက်ကြည့်မနေပါနဲ့ဟာ။ နင် ထွက်သွားတာကိုပဲ ငါက အဲဒီလို ရပ်ကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ချင်တာပါ။ အရာရာမှာ ငြိမ်သက်စွာ အထီးကျန်နေသလို... ဆို့နှင့်စွာ ပေါက်ကွဲ နေသလို...။

တကယ်ဆိုရင် နင့်ရဲ့ မှားယွင်းခွင့်ဟာ ရာခိုင်နှုန်းအားဖြင့် နည်း နည်းပဲ ငါတို့အဖြစ်က အဲဒီနည်းနည်းလေးထဲက တစ်ခုပေါ့။ ငါ ကျေနပ် မိတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကိုယ်တာဝန်ယူရဲတဲ့ နင့်သတ္တိ၊ မှား ယွင်းမှုကို ရဲရင့်စွာ ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ နင့်စွမ်းရည်...။ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ငါ ခိုကျွန်းလိုက်ပါတယ်။ ငါ့ခံစားမှုကို ဘေးဖယ်ထားလို့ပေါ့။

မေကြည်ဦး... အခွင့်ရှိမယ်ဆိုရင် ငါ ခိုးဖြောင့်စွာ မကွပ်ကွာ နိဘဲ စကားလုံးတချို့ကို ပြောပြချင်ပါသေးတယ်။ ။

အနုပညာကဏ္ဍအတွက်

ပေးဆောင်

အနတ်လက္ခဏာဆောင်သောပြတင်း

အကယ်၍ အရူးမလေးတစ်ယောက် နှုတ်ခမ်းနီပျက်နေသောကိစ္စ
 သင် တစ်စုံတစ်ရာ မှတ်ချက်ချရမည်ဆိုပါက မည်သို့မှတ်ချက်ချမည်
 ကျွန်တော် သိလိုပါသည်။ တံခါးပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်ပါ။ ညီမျှခြင်းများ
 ခံတကျ ရှိပါစေ။ ငှက်တချို့ ပျံသန်းသွားကြသည်။ ကိစ္စမရှိသေး၊ အနာ
 နာသည် ရိက္ခာအပြည့်အစုံနှင့် ရှေ့ခရီးသို့ ဆက်ရန်ကြံစည်နေ၏။
 ကျွန်တော် ရယ်မောလိုက်သော်လည်း အသံမထွက်၊ သူတို့ကလည်း လိုက်
 ကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ခြားနားသည်မှာ သူတို့ရယ်တော့ အသံထွက်
 သော်လည်း ဝါသည်ကပင် များစွာသော အမှန်တရားတို့၏ လွှဲချော်မှုများထဲ
 တစ်မျိုး။ လျှောက်လှမ်းနေရာမှ ကျွန်တော် ခြေလှမ်းများကို ရပ်တန့်ပစ်
 သည်။

ဆိုလိုသည်မှာ ခြေထောက်ညောင်းလာ၍ဖြစ်ပါသည်။

အိမ်များနှင့် သင်ကြားဆုံးပါက အကောင်းဆုံး လုပ်ရမည့်အလုပ်တစ်ခုမှာ
အာ တိုင်တက်ခြင်းဖြစ်သင့်ပါသည်။ အမှန်ဆုံးကတော့ နေရာထိုင်ခင်း
အိပ်ပဲ။ နောက်တစ်မျိုးကတော့ ငတုံးများရှိနေသရွေ့ နောက်တစ်မျိုးဆို
အာရှိနေရဦးမှာဖြစ်၏။ အခြေအနေတွေ ဘယ်လိုပဲရှိရှိ လူတော့ကွဲမ
အစေ့။ ဟုတ်လား! ကဲ... သွား... သွား... သွား...။

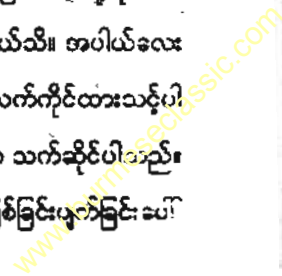

လူဖြစ်ခြင်း၏ တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းပြချက်မှာ အဆင်
နည်း။ အရူးပါးနှင့် အရူး၏ပါး မည်သို့ ကွာခြားကွဲပြားကြသနည်း။ တစ်
ဆပ်ပင်ကောင်းဟူသော စကားရပ်သည် သေသေချာချာ ရှင်းပြမည်ဆိုပါက
အချိန်မည်မျှကြာလျှင် ထိုစကားရပ်၏အနက်ကို ပြည့်စုံစွာ ဖော်ပြနိုင်
မည်နည်း။ လူတစ်ယောက်ထံတွင် အဆိုးဆုံး လွှဲချော်မှုများရှိသော်လည်း
ကတိဆိုသောစကားကို အလွယ်တကူ ပြန်ရယ်ပြုလိုက်ဖို့မသင့်လှကြောင်း
ကျွန်တော်က ပြောပြချင်ပါသည်။

အမြင့်မားဆုံးစွမ်းရည်တစ်ရပ်လောက် ရရင် တော်ပါပြီဆို

(Polo) ပိုလိုပြီးတဲ့ ကြမ်းပိုးတစ်ကောင်ကို သင်မြင်ဖူးပါသလား။
မြင်ဖူးဘူးဟုဆိုလျှင်လည်းကောင်း၊ မြင်ဖူးတယ်ဟုဆိုလျှင်လည်းကောင်း
အိမ်အတွက် ပြဿနာမရှိ။ တခြား လူများအတွက်ရော ပြဿနာမရှိဟု
ဆိုရ ခို၏။ ဒါတွေက ဘာအတွက်လဲ! ရဲရဲဝံ့ဝံ့ အမေးအဖြေလုပ်ကြပါ။
အိတ်ရားနှင့် အသိတရား ထပ်တူကျတဲ့အခါ အမှန်တရားဆိုသို့ ချဉ်း
ဆံ့နိုင်ကြောင်း သင်ကောင်းကောင်းသိမှာပေါ့။

ယုံကြည်လို့ သေချာပြင်ဆင်ထားခဲ့ပါလျှင်မူ အခြားလမ်းတို့ကို လမ်း
မတွေးခေါ်ဘဲ နေကြရမည်။ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိ။ အပါယ်လေး
ဆို ရန်တွေ့ရန် မည်သည့်အကြောင်းပြချက်ကို လက်ကိုင်ထားသင့်ပါ
သေး။ ခိုးရိုးနှင့် ရှယ်သည် နို့ဆီအနည်းအများနှင့်သာ သက်ဆိုင်ပါသည်။
အည်ဆိုသည်ကား ပညတ်သက်သက်သာဖြစ်ပြီး ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်းပေါ်

တွင်လည်း များစွာ နားလည်မှုရှိပေးရန်လိုအပ်၏။ ကျွန်တော် မကြားဆုံးက လက်သံသိပ်ပြောင်တဲ့ ကိုယ်ရည်သွေးတီးလုံးတွေပဲ။

အားလုံးဖြစ်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုပေမယ့် အချို့ဖြစ်ခွင့်တွေဟာ မဖြစ်ဘူး။ စိတ်စီးကြောင်းထဲမှာ မျောပါသွားတာက လှလှပပ ရာသီပန်းတွေ့ရပ်၊ နာမ် အပါအဝင် မတည်မြဲတဲ့ကိစ္စ တော်တော်များများကြောင့် အဖြစ်မှာ တည်မြဲတဲ့တစ်ခုခုကို ကြိုးစားရှာဖွေရမှာပဲ။ ပြောရင်းကြည့်ဟိုမှာ မှန်တိုင်း။

တကယ့်တကယ်က ရွက်လွင့်ချင်ရုံသက်သက်မဟုတ်ဘူး။ ဒီဘယ်သူဟာသင်္ဘောပျက်လဲ။ ဆိုင်းမဆင့်၊ ဗုံမဆင့်ဆိုတာ ကြားဖူးသလား အမှန်တော့ ကြားဖူးရုံမဟုတ်ဘဲ ကြုံပါကြုံဖူးသင့်သည်။ ဒဏ်ရာတို့ကို မရဖူးသည့်ဟန်ဖြင့် မေ့လျော့နေလိုက်ပါ။

ခေတ်ကြီးတစ်ခေတ်လုံးကို ရွေးချယ်မှုတစ်ခုတည်းနဲ့ နေထိုင်ဆိုင်ရင် သင်ရွေးချယ်မှာက ဘာလဲ။ အနံ့အရသာရှိသော လေပြည့်သင်းခနဲ ရောက်လာ၏။ မြောက်မြားစွာသော ကိစ္စအကြောင်းတစ်ခုအနက် အမှန်တရားနှင့် အနီးစပ်ဆုံးက ဗလာနယ်တွေပဲ။ အခြားအရွယ်မရောက်တော့သူနယ်။ သတ္တိရှိရှိ ရှင်သန်ပစ်ဖို့နဲ့ အတွေးအမည်ဟာ သင်ဖို့ ခဲယဉ်းကြောင်း။ မဟုတ်။ မမှန်။ နေမှု၊ ထိုင်မှု အစားဆဲ ဆိုသည်မှာ ညံ့ဖျင်းကြောင်းကို ဖော်ပြသော ကြားခံကိရိယာမဟုတ်ပါ။ လွန်လွန်ကျူးကျူး ရှိခဲ့ဖူးသော မျက်လုံးများအကြောင်း

ကျွန်တော်က ပြောပြတော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းယမ်းသည့်ကိစ္စ တစ်ရပ်ကို ကြုံခဲ့ဖူးသည်။

လောလောဆယ်၌ ဘာသာဗေဒ အခက်အခဲဆိုသည်မှာ လူကြားကောင်းအောင် အသံလွှင့်နေခြင်းသက်သက်သာဖြစ်၏။ ဟုတ်ပြီ။ အငုံ့...။ ညည်း ဘယ်ကိုတုံး... ! အေး... အေး... မဟေသီမဂ္ဂလင်း ရောက်ဦးမလား။ စည်းစိမ်အပြုတ်ပဲ ကိုယ့်လူ။ တကယ်တော့... ဒီလိုပါပဲ ဗျာ။

အဖြစ်သနစ်အချို့သည် အနီရောင်အဆင်အသွေးရှိ၍ အချို့ကတော့ မည်သည့်အရောင်အဆင်းမှမရှိချေ။ ဟုတ်ကြောင်းမှန်ရာ ပြောပါ။ သင်တို့၏ မျှော်လင့်ချက် အတော်များများ၌ အဲ(လ်)ဘတ်ကမူး မပါဘူး မဟုတ်လား။ ကလီးမပါဘူးမဟုတ်လား။ ရထားတစ်စင်းလည်း မပါဘူး မဟုတ်လား။ သိပ္ပံနည်းကျ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်မှုရော မပါဘူးမဟုတ်လား။ ရှိစေတော့... ရောင်နီလာတော့မည်။ ရောင်နီပြီးလျှင် ရောင်ခြည်လာမည်။

ဟေ့လူ့...။ ရာခိုင်နှုန်းအဆင့်မြင့်နေရုံနဲ့ တစ်သမတ်တည်း တွားကလို့မရဘူး။ ဝတ်လစ်စလစ်သစ်ပင်များကို ပြတင်းမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော် မြင်ရ၏။ လမ်းခွဲကြား ခံစားတွေ့ထင်မှု ရှုထောင့်များ၊ တလွဲဘာတော်တွေပြော

ရင်း အခြောက်တိုက် မာနကြီး၊ အချိန်အကြာကြီး တော့က်ရုပ်ဖြစ်ခဲ့။
ကျွန်တော်ကတော့ ဖြစ်မှာပဲဟု တွေးသည်။

* * *

အရက်ကို မျှော်ကြည့်ကြသူများတွင် အနူးညံ့ဆုံး အနာဂတ်တစ်ခုစီ
ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသင့်သည်။ လောက၌ မရှိခြင်း၊ မသိခြင်းတို့နှင့် သက်ဆိုင်
သော ဒြပ်တို့သည် ရှိခြင်း၊ သိခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံနေပေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ
ကို အပြစ်ပြောစရာအဖြစ် သင့်စိတ်ကူးထဲတွင် စကားလုံးတို့ နေရာယူလာ
ပါက သင်ချောင်းဆိုးလိုက်ပါ။ ပြီးလျှင် ရေချိုးလိုက်ပါ။ ပြီးလျှင် ကြံရည်
သောက်ပါ။

တကယ်တော့ ကိစ္စတော်တော်များများသည် ဝေဝေဝါးဝါးဖြစ်ပြီး
ထိုကိစ္စများကို လုပ်ဆောင်နေကြသူများသည်လည်း ဝေဝေဝါးဝါးများကို
မသေမချာ ဟုတ်နိုးနိုးဖြင့် လျှောက်လုပ်နေကြသူတွေချည်းဖြစ်၏။

“မတန်မရာ” ဆိုသည့် ဝေါဟာရကို မြန်မာစာအဘိဓာန်တွင်းသို့
မည်သူက စတင်တင်သွင်းလာမှန်း ကျွန်တော်မသိသော်လည်း ထိုစကား
သည် လူတန်းစားမျိုးစုံတွင် အတော်ပေါက်သော စကားလုံးတစ်လုံး ဖြစ်
နေပေပြီ။

ရမ်းတုတ်၊ ဂျာနယ်လစ်၊ အားရစရာကြီးဝတ္ထု၊ အိမ်ပြေး၊ ဂစ်တာ၊
မရမ်းကုန်းစစ်တမ်း၊ ပိုင်စိုးဝေ၊ ကိုကြီးကျော်၊ လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်၊
ကဗျာအတုနှင့် ကဗျာဆရာပွဲစားများ။

အေး... ရယ်၊ ရယ်... ကောင်းကောင်းရယ်ကြ။

အများကြီးမှားခဲ့ဖူးတယ်ဆိုပေမယ့် သေသေချာချာ ချိန်ရွယ်ပြီးမှ
ကျွန်တော်တို့က မှားကြတာမျိုး။ ရုတ်တရက် သွေးခုန်နှုန်းတွေက တစ်ခိန်း
နည်းဆူညံနေ၍ အရာရာသည် စနေနေ့မနက်ပိုင်းတွင် ပြီးပြည့်စုံခဲ့မှန်း
သိတာပဲပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာရေးဆရာလုပ်သူနှင့် စာရေးဆရာ လုပ်
သူမှာ ကွာခြားခဲ့လေပြီ။

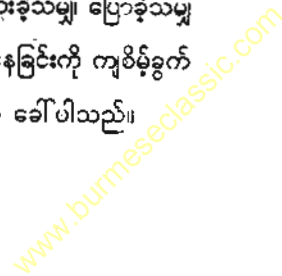
* * *

ကျွန်တော့်တွင် ခင်ဗျားတို့ နားလည်လောက်ရုံ ပြောပြရန် အခွင့်
မရ ရှိခဲ့ပါလျှင်မူ တစ်ရေးနိုးညတစ်ည၏ ညံ့တာရှည်ပုံကို ပြောပြချင်
ပါသည်။ ဟုတ်သလိုလိုရှိသည့်ကိစ္စရပ်တချို့တွင် မဟုတ်မမှန်သောကိစ္စ
များဟု ဟုတ်နေတတ်ကြ၏။

နေထွက်ပြီးသောအခါ ရှေ့ဆက် ဘာဖြစ်ရန် အသင့်တော်ဆုံးပါ
လား။ လူသူတွေ သိပ်များလာတဲ့မြို့ကြီးမှာ နံပြားရှားသွားပြီလား။ လူပြိန်း
လာသော်... ဝါဟာ ဘာအတွက်လဲ။ ရှိခဲ့သမျှ၊ ထားခဲ့သမျှ၊ ပြောခဲ့သမျှ
ပြန်ခဲ့ပြီ။ အနောက်လေညင်းများ ပုံမှန်တိုက်ခတ်နေခြင်းကို ကျစ်မိခွက်
တွေ တွင်ပင် မော့ချဖို့ အခွင့်မသာသောညနေဟု ခေါ်ပါသည်။

ဘယ်လိုလဲ... ဘယ်လိုလဲ...။

* * *

ပိုးမှောင်ကျတော့မယ်ဆိုပြီး အလုအယက် နေရာဦးပူမှောင်
ကျွန်တော်ထိုင်ငေးဖြစ်ခဲ့သည်။ ကိုယ့်သတင်းကိုယ်ရေး။ အဆုံးသတ်
မလှမပ ဖြစ်နေတတ်တဲ့ ပြဇာတ်မျိုးမှာ ဘယ်သူဇာတ်လိုက်လုပ်ချင်မှာ
ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း အချိန်ပိုင်းဇာတ်လိုက်၊ ဟိုလူရော... ကြား
ပြီလား။ ညစာစားခြင်းမှာ အိပ်မက်ထဲတွင် အာဟာရရှိစေရန်ဟု မည်
ရွယ်သည့်တိုင်အောင် တကယ်တမ်းတွင် ထိုသို့ပင် ဖြစ်နေတတ်၏။

အာရုံခံလပြည့်ဝန်း၊ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်ကအချစ်၊ ငရုတ်သီး
နောက်ကြည့်မှန်၊ ဆိုင်းဘုတ်၊ ကော်ဖီမိမိ၊ ဒိုင်ယာရီထဲကမျဉ်းကွေး
တောင်ဆေးပေါ့လိပ်တိုများ... နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း အခြေအ
တွေ ပီပြင်လာသည်။ မေမေရေ... ကိုနေဝင်းကို သီချင်းအသစ်တွေ
ဖို့ ပြောပါဦး။ မကြည်ပြာ၊ ဇော်ဇော်အောင်ရဲ့ မကြည်ပြာ၊ သူ့ကို
သိပ်သဘောမတူပါဘူး။ လက်ရှိကတော့ Close-up သွားတိုက်ဆေး
အနေအထားအတိုင်းပဲ။

ယုန်လိုလို၊ ပူးလိုလို ကဗျာဆရာလေးတစ်ယောက်က ဘွန်ဆိုင်
ကို လူမသိ၊ သူမသိ ကျိန်ဆဲနေရဲ့။

ဒါကရော... ? ? ?
ခင်မောင်ရင်၊ ဗရီအောင်စိုး၊ ပေါ်ဦးသက်၊ စိုးနိုင်၊
မောင်မီ၊ ဖေညွန့်ဝေ၊ ခင်ဝမ်း၊ မုတ်သုံ၊ အေးကို၊ တရိုးမျိုး...။
သွားပြီ။ နောက်တော့ဆုံကြတာပေါ့။
ပန်းချီကောင်းကောင်းရေးကြနော်။

* * *

အမြဲတမ်းလိုအပ်မှုတွေ ဆူညံနေတဲ့ ညနေများတွင် လူ့အဖြစ်သည်
သိသိသာသာ မာန်မာနများ လျော့ကျနေတတ်၏။ အဝေးဆုံးက ကိုယ်တိုင်
ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိများကို စာမျက်နှာမေးလိုက်ပါ။ ကံဆိုတာ တရားတော်
အတိုင်း အလိုရှိသလို ပြင်ဆင်ဖွဲ့စည်းထားတာ...။ ဘယ်မှာလဲ ဝတ်စုံ၊
ဒါမှမဟုတ် ကိတ်မုန့်၊ တစ်သီးစားလယ်ကွက်တွေ မထွန်ယက်ချင်ဘူး။

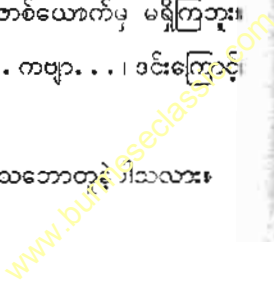
အိပ်မက်အသစ်တွေ ရဲ့တောက်စိုစွတ်နေ၏။ အဖေ့ကို ပြရမည်။
အခန်းတံခါး တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဖွင့်ပြလိုက်ရုံ၊ အဖေ အံ့ဩနေစေရမည်။

မည်မှောင်နေတဲ့ ပဉ္စလက်ကောင်းကင်ဆီ မျှော်လင့်ကြီး ငိုက်မေး
ခဲ့ဖူး၊ အချိန်မတိုင်ခင်ဘဲ တချို့အက်ဆစ်တွေလည်း ချိုခဲ့၊ ငရဲတွေလည်း
ချိုခဲ့၊ အဆိပ်တွေလည်း ချိုခဲ့။ ကျွန်တော် မမှားနိုင်ပါဘူး။ အမေ့အိပ်ရာ
လောက်တော့ နွေးထွေးလုံခြုံမှုမရှိဘူးပေါ့။ အနာဂတ်ဆိုတာကလည်း သဲ
တရုပ်ရှုပ်နဲ့၊ အပြင်းစားတွေ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်ရှိတဲ့ ဝါကျမျိုး
ရွတ်ချင်စမ်းရဲ့။

ကဲကွယ်...။ အဲဒီစာရွက်တွေ မီးရှို့ပစ်လိုက်...။ ဒါပေမဲ့
အဲဒီစာရွက်ပေါ်က ငါ့အနုပညာတွေတော့ မီးမလောင်နိုင်ဘူး။ လောလော
ဆယ်တော့ ချစ်သူရော၊ ချစ်ချင်တဲ့သူရော တစ်ယောက်မှ မရှိကြဘူး။
အလွန်အကျွံအတွက် အားယူကြစမ်း။ ဒါပဲ... ကဗျာ...။ ဒင်းကြောင့်
ဒင်းကြောင့်...။

ကျွန်တော့်စုကွဲတွေကိုရော ကဗျာက သဘောတူခဲ့ပါသလား။

* * *

အိမ်ဆိုတာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အကြင်နာတွေရှိမှ ပြည့်စုံသတဲ့။
ကျွန်တော့်အိမ်ကတော့ ဘာမှကိုမရှိဘဲ ပြည့်စုံနေခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ပင်တိုင်ရှိတာက အနုပညာ။ ပြီးတော့ မကြာ
ခဏ ဆိုသလို မိတ်ဆွေကောင်း သုံးလေးယောက်လောက် လာလည်တတ်
၏။ လောကမှာ လုပ်လေ့လုပ်ထရှိတာက ဖွင့်ပွဲနဲ့ ပိတ်ပွဲ။

အချိန်တွေ အကြာကြီး လေးလေးပင်ပင် ရှိခဲ့တာက မျက်ခွံတွေပဲ။
ကျွန်တော့်တစ်ဦးတည်း၏ အလိုအရဆိုရင်တော့ လူဟာ သတ္တဝါတွေထဲမှာ
အပင်ပန်းဆုံးသတ္တဝါဖြစ်သည်။ ခရီးသွားတိမ်တန်းများသည် ကျန်ခဲ့ပြီ။

တချို့ အချက်အလက်များမှာ ပညာရေးဝန်ဆောင်မှုသီးသန့်။
အမှားတွေသိပ်များ။

ငွေဒင်္ဂါး၏ တစ်ခုတည်းသော ဂုဏ်သတ္တိ။
ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ်။

ညာဖြိုး။
ရုရှားနိုင်ငံလုပ်မျှော်လင့်ချက်။
ဘူဇွာမ။

ကဲ... ကောင်းပြီ။ စိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင်ရှိသော တရုတ်သိုင်းဝတ္ထု
ထဲမှ ကျောက်စိမ်းတုံးများသည် မှီတက်ကုန်၏။ ရုပ်ဖျက်ထားသောဝါကျ
များကို အသံဖြင့် တည်ဆောက်ပါ။ ကြေးမုံသတင်းစာ၏ ကြော်ငြာအချပ်
ပို၍ လှပြစ်နှုံးစေသော ဟိုမုန်းများ အိပ်စက်နေကြသည်။

ခေတ်သစ်တစ်ခုကို စတင်ရာတွင် သင့်၌ ပထမဦးဆုံး စွန့်ခွာရန်

ရှိသည်မှာ ကော်ကပ်သိက္ခာများဖြစ်သည်။ တချို့သော အမှားများကား
နှစ်လိုဖွယ်ကောင်း၏။

ဆိုပါစို့။

အချိန်မီ သေတ္တာ...။ တိတ်တိတ်ပုန်းညနေခင်း...။ သူညာ...။

ထိုအခါက ကျွန်တော် မရှိခြင်းနှင့် ရှိခြင်းသည် လွယ်လွယ်ပင် ကွဲလွဲခဲ့ပါ
သည်။ ။

(Beauty မဂ္ဂဇင်း)

(နိုဝင်ဘာ၊ ၁၉၉၉)

ကျွန်းသစ်သီး

ဝေမျှသွင်

ကမ္ဘာဦးသစ်သီး

အခန်း (၁)

ညစ်ပေဟောင်းနွမ်းပြီး ဝတ်ဖို့လုံးဝမသင့်လျော်တော့တဲ့ ဖျင်အင်္ကျီ အညံ့စားတစ်ထည်နဲ့ ရေအိုးစင်တွေကို အမှီပြုပြီး အရှက်နဲ့ အသက်ကို ထာတွယ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ 'အဆင်ပြေခြင်း' ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို မေ့လျော့စပြုနေပါပြီ။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း အဲ့ဒီလို ဖြစ်နေတာ ထုတ်ပါဘူး။ နောက်တစ်ယောက်လည်း ရှိပါသေးတယ်။ တကယ်တော့ မြန်မာ့စာလုံးပေါင်းသတ်ပုံကျမ်းထဲမှာပါတဲ့ ဥပဒေတွေကိုခိုးဖောက်ပြီး ကျွန်တော် ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ကျွန်တော် ဆိုခဲ့တဲ့ နောက်တစ်ယောက်ဆိုတာ လူမဟုတ်ဘဲ ခွေးဝဲစားကြီးတစ်ကောင်

ဖြစ်နေလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် နောက်တစ်ယောက်လို့ သုံးနှုန်းရလောက်အောင် ချစ်ခင်ဖို့ကောင်းတဲ့ ချစ်ခင်ရဲဘက်ကောင်းတစ်ယောက် ဖို့လို့လေ။ သူ့နာမည်ကို ဆန်ဘီတို့ ဂျက်ကီတို့လို ဘိုဆန်ဆန်နာမည်တွေ မခေါ်ပါဘူး။

ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီကောင်ကို 'ငပိန်' လို့ပဲ လွယ်လွယ်ကူကူ ခေါ်ပါတယ်။ နာမည်ကသာ ငပိန်၊ အကောင်ကြီးက တကယ့်ဟဲဗီးကြီးလို့ လည်း ကျွန်တော်ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲတော့ မမေးပါနဲ့။ ကျွန်တော်က မမေးလည်း ဖြေမှာမို့လို့ပါ။ အဲဒီ ငပိန်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ တကယ်ကို ပိန်သေးသေးလေးပါ။ ကိုယ်ပေါ်မှာလည်း အမွေးဆိုတာ မရှိ သလောက် ပါးလွန်းလှပါတယ်။ (အမွေးထူတယ်ဆိုတာ လူတစ်ယောက် အနေနဲ့ မကောင်းပေမယ့် ခွေးတစ်ကောင်အနေနဲ့တော့ ကောင်းပါတယ်)။ အမွေးမရှိတဲ့ ငပိန်ရဲ့အရေပြားပေါ်မှာတော့ ဝဲတွေဟာ စပေါ်မပေး။ လခ မပေးဘဲ နေထိုင်ကြပါတယ်။

တစ်ခါတလေ သူ့ကျောပေါ်က ဝဲတွေအစွမ်းပြလို့ ယားယံလာတဲ့ အခါ ပလက်ဖောင်းနဲ့ သူ့ရဲ့ကျောကို ပွတ်သပ်နေပုံများ မြင်မကောင်းလှ ပါဘူး။ 'မြင်မကောင်းလှပါဘူး' ဆိုတဲ့ စကားဟာ တကယ်တော့ အားလုံး ရည်ရွယ်ပြီးပြောတာဖြစ်ပေမယ့် မိန်းမလှလှလေးတွေအတွက် ပိုပြီး အထူး ပြုပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငပိန်ရဲ့ အမြင်မတော်ရာကြီးက အနာ ဝရပွနဲ့ ထမင်းစားပျက်ချင်စရာပဲပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ထမင်းမစားခဲ့ တာ ကြာပြီဆိုတော့ ဒီမြင်ကွင်းကို သိပ်ပြီး ရှောင်ရှားမနေပါဘူး။ ပြီးတော့

ကျွန်တော့်ရဲ့ မိတ်ဆွေရင်းချာကြီးလည်း ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ကြီးနဲ့ တွဲသွားတဲ့လာလုပ်ရတာပေါ့ဗျာ။ တစ်နေ့ကျတော့ ဒီလို အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်တို့ တစ်ကောင်နဲ့ တစ်ယောက်ဟာ လျှောက်သွား တာ မောလွန်းလို့ဆိုပြီး ပန်းခြံတစ်ခုထဲမှာ ခဏဝင်ထိုင်ကြပါတယ်။

ပထမတော့ ငပိန်ဟာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲ သစ်ပင်အောက် ထပ်ဆင်းပြီး အနားယူနေတာပေါ့။ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီကောင်ကြီး မှာ ခပ်တည်တည်နဲ့ထိုင်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိ အစာကျွေးထား တယ်။ ပန်းခြံဆိုတော့ ထုံးစံတစ်ခုလို့ပဲ အတွဲတွေ ဟိုဟိုသည်သည် ကာပေါ့လေ။ ကျွန်တော့်အာရုံတွေဟာ ထီးအနီရောင်တစ်လက်ရဲ့နောက် ညွှန်က အတွဲတစ်တွဲဆီကို ရောက်နေတုန်း ငပိန်ဟာ သူ့ကျောပေါ်က သူ့ရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုကို အပြင်းအထန် နှိမ်နင်းတော့တာပဲ။ သစ်ပင်ခြေ ကာ သစ်မြစ်နဲ့ သူ့ကျောကိုသူ ပွတ်တိုက်နေတဲ့ ငပိန်ဟာ အမြင် ကာ မြင်ကွင်းကြီးကို ဖန်တီးထားသလို ဖြစ်နေတာပေါ့။ ကျွန်တော်က ကာ မသိဘူးလေ။ အာရုံတွေက ထီးအနီလေးဆီရောက်နေတာကိုး။

ဒီမှာတင် ကတော်ဖြစ်ဖို့ အလားအလာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးအုပ်စု နဲ့ဟာ ကျွန်တော်တို့ရှေ့က ဖြတ်သွားကြပြီး အရှက်သည်းသွားတဲ့ နာတွေနဲ့ ပွစ်ပွစ် ရေရွတ်ကြပါရော။ ကျွန်တော့်ဆီကိုလည်း မျက် ကင်းလှလှလေးတွေ ရောက်ရောက်လာပါတယ်။ မျက်စောင်းလှလှ တွေ နှာခဏ ပို့လွှတ်ပြီး နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးတွေ ပွစ်ပွစ်ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းကလေး မှာဟာ ကျွန်တော့်အတွက် နည်းနည်းထူးခြားနေတာပေါ့။ ရုတ်တရက်

ကျွန်တော် သတိဝင်လာပါတယ်။ ဒီပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ ဒီနေရာနဲ့ ဒီမိန်းကလေး အုပ်စု...။

ဒါဟာ သာမန်အခြေအနေတစ်ခုပဲမဟုတ်မှန်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ မသက်သက်လို့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားကြည့်တော့ ငပိန်ကို တွေ့တော့တာပဲ။ ငပိန်ရဲ့ အနာပေါ်မှာ ယင်တွေလည်း စာလောင်းလောင်းနဲ့။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော်ဟာ သူမတို့အုပ်စုကို အကြီးအကျယ် အနာသွားပါတယ်။ သူမတို့အုပ်စုလို့ ကျွန်တော် အလွယ်တကူ သုံးလိုက်မယ့် သူမဆိုတာ ဘယ်သူမှန်းတော့ ကျွန်တော်မသိပါဘူး။ အုပ်စုကလေးလေးယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်လုပ်ရမှာက ငပိန်ကို ပုံစံအနေအထားပြန်ရောက်အောင်လုပ်ဖို့ပဲ။ မိတ်ဆွေတို့ စဉ်းစားကြည့်တာများ။ ဆွေးတစ်ကောင် မဖွယ်မရာလုပ်နေတာကို ဘေးမှာရှိတဲ့သခင်က လျှောက်ပြီး ထီးအနီရောင်နောက်က အတွဲကို ခပ်ပြောင်ပြောင်ပဲ ဆွေးကြည့်နေပုံဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ကဗျာမဆန်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဒေါသထွက်ထွက်နဲ့ ငပိန်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းဆောင့်ကန်လိုက်ပါတယ်။ နှစ်ချက်က

“ကဲကွာ... ကဲကွာ” ငပိန်ကလည်း ပြန်အော်ပါတယ်။ ‘ကိန်... ကိန်... ကိန်...’ တဲ့။ ငပိန် အော်သံကိုကြားတော့ တစ်ဖက်ကို မျှော်လှည့်ထားတဲ့ ကောင်မလေးအုပ်စုဟာ လှည့်ကြည့်ကြရပါတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ စစ်နိုင်လိုက်တဲ့ စစ်သူကြီးရဲ့ ပုံကြားကြားလှမ်းတွေကိုသုံးကာ သူမတို့အုပ်စုဆီကို ခပ်တည်တည်နဲ့ လျှောက်သွား

ကောင်မလေး လေးယောက်ကို တစ်ယောက်ချင်းစီ သေချာကြည့်ဖြစ်ခဲ့သေး။ စတုတ္ထမြောက်ကောင်မလေးကိုမြင်ပြီးချိန်မှာတော့ ကျွန်တော့်အကြည့်တွေဟာ သူမဆီမှာ တဝှေ့မျှ ရပ်တန့်သွားပါတယ်။ သူမကလည်း နှုတ်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်နေရဲ့။ မျက်နှာလေးလည်း ကြည်သာလိုက်တာ။ သူမနားသယ်စပ်ကနေ ပါးပေါ်ကို ဝဲကျချတဲ့ ဆံနွယ်လေးငါးခြောက်ပင်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့အဆုပ်လိုက် အဆုပ်ညီတ် ပွင့်နေတဲ့ အသက်ရှူပွင့်တွေကို ပိုပြီးလှပစေပါတယ်။ သူမ အသားအရောင်နဲ့ လိုက်ဖက်မယ်လို့ ထင်စရာရှိတဲ့ ကြွေရောင်ဝတ်စုံလေးကိုလည်း ဆတ်ဆင်ထားပါသေးတယ်။

သေချာပါပြီ၊ အဲဒီကြွေရောင်ဝတ်စုံနဲ့ ကောင်မလေးဟာ ကျွန်တော့် ငပိန်ရုတ်ချဉ်မျှော်လင့်ချက်တွေကို ပြည့်ဆည်းပေးဖို့ရောက်လာတဲ့ ပေါက်စီလေးဆိုတာပါပဲ။ တကယ်ဆို ဖြစ်သင့်တာက ငပိန်ရုတ်ချဉ်တွေနဲ့ ပေါက်စီအပေါ် တို့ပြီး ဆာလောင်နေတဲ့ အစာအိမ်ထဲကို အလျင်စလိုပဲ သွင်းလိုက်နေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ပေါက်စီမလေးရယ်... မင်းကို ငပိန်ရုတ်ချဉ်တွေနဲ့ မတို့ရက်တော့ပါဘူး။ စားဖို့ဆိုတာ ပိုလို့တောင်မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ မင်းလေးခြောက်သွေ့မှာတောင်လာတဲ့ထိတိုင်အောင် ငါ မြတ်နိုးပေးမယ်ကွယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် မင်းဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ကြွေရောင်ဝတ်စုံနဲ့ နှစ်ဆင်ထားတဲ့ ဖျင်ကြမ်းအဟောင်းထည်အင်္ကျီတို့ရဲ့ တန်ဖိုးက အမြားလွန်းလို့ပါ။

ကျွန်တော့်အတ္ထုတွေဟာတော့ တောင်ကုန်းမြင့်မြင့်ပေါ် ရောက်

သွားတဲ့ ပန်းနုရောင်သစ်ပင်တွေ ဖြစ်သွားသလိုပဲ။ ကြွေကျခြင်းနဲ့ ခြေခြင်းကို ကွဲကွဲပြားပြား နားလည်ဖို့တော့ လိုသပေါ့။ လမ်းရွေးမှားစရာ မပါဘူး။ အရက်ဖူးသမားတစ်ယောက်ရဲ့ အမြည်းဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပေါင်းတစ်လုံး မဖြစ်သင့်ဘူးလေ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ငါ့ရဲ့စုန်းပြုံးလေးဟာ သတ္တိကြွနေရေးဒီယမ်တွေတစ်ဖြစ်လဲ အာဟာရပြည့်ဝတဲ့ မြွေခွေးတစ်ကောင် ဖြစ်လာရတယ်။ ကြက်လျှာပေါ်မှာ အစွန်းမထွက်အောင် ငါ နေထိုင်တော့မယ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရပြီ ပေါက်စီမလေးရေ...။ ရုတ်တရက် သူမဆီက စကားခွန်း ထွက်ကျလာပါတယ်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ... အူကြောင်ကြောင်နဲ့”
 “ဟို... ဟိုလေ... တောင်းပန်မလို့ပါ”
 “ဘာတောင်းပန်မှာလဲ၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်”
 “ငဝိနဲ့ကိစ္စကိုပေါ့”

အဲသလိုပြောပြီး ပုံမှန်အနေအထား ပြန်ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ ငါ့ကို ခပ်တည်တည်နဲ့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တော့ သူမတို့လေးယောက် စောစောက ငဝိန်မြင်ကွင်းကို ရုတ်တရက် သတိရလာပြီး ရှုဖွေမြင်မြည့်တွန်တီးတောက်ပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့ကနေ ထွက်ခွာသွားပါရော။ တုန်းက သူမဆိုတာ ဘယ်သူမှန်း ကျွန်တော် မသိခဲ့ပေမယ့် အခု သူမဆိုတာကို ကျွန်တော် သိပါပြီ။ သူမဆိုတာ ကြွေရောင်ဝတ်စုံနဲ့ မလေးပေါ့ဗျာ။ အုပ်စုကတော့ ပြောပြီးသား၊ လေးယောက်ပါ။ သူမ

ရဲ့ မြည့်တွန်တီးတောက်သံတွေထဲမှာ အောက်တန်းစားဆိုတာ ပါတယ်။ သူတောင်းစားဆိုတာပါတယ်။ ကလေးကချေဆိုတာပါတယ်။

ကျွန်တော့်အတွေးတွေထဲမှာတော့ ကြွေရောင်ဝတ်စုံနဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဲသလိုမိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်းတွေ မပါပါဘူး။ အချစ်ဆိုတာပါတယ်။ မေတ္တာဆိုတာပါတယ်။ ဖြူစင်စွာ ဆိုတာပါတယ်။ ဒီလောက်ပါပဲ... ဒါပေမဲ့ ကြွေရောင်ကောင်မလေးရယ်... မင်း နားဆင်ဖို့၊ ဒေါသတကြီး စိတ်ဆိုးရင်ခုန်ဖို့ ‘Love’ နဲ့ တန်ဆာဆင်ထားတဲ့ ဝါကျတစ်ကြောင်းတော့ ဒီကောင့်ပါးစပ်ကနေ ထွက်မလာမှာ သေချာတယ်။ အဲဒါကို မင်း နားလည်တတ်ခဲ့ရင် ငါ့သမိုင်းကို ဗလာစာအုပ်ထဲမှာ ဘောလ်ပင်တစ်ချောင်းနဲ့ ရိုးရိုးလေးပဲ ရေးထားလိုက်ပါတော့မယ်။

အခန်း (၂)

လောကမှာ အရာဝတ္ထုနှစ်ခုကို (အမျိုးတူ) ပေါင်းရင် ကျွန်တော် သဘောကျလေ့ရှိပါတယ်။ ကွဲနေတဲ့ နိုင်ငံ နှစ်နိုင်ငံပေါင်းရင်ဖြစ်ဖြစ် (ဥပမာ-ယီမင်၊ ဂျာမနီ၊ ဗီယက်နမ် စသည်ဖြင့်ပေါ့လေ) ပိုက်ဆံတစ်ကျပ်နဲ့ တစ်ကျပ် ပေါင်းရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့တစ်အုပ် ပေါင်းရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ သဘောကျလေ့ရှိပါတယ်။ အမျိုးမတူ အရာတွေပေါင်းရင်တော့ ကောင်းတဲ့ကိစ္စက ကောင်းသလို မကောင်းတဲ့ကိစ္စက မကောင်းပါဘူး။ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပေါင်းင်ကောင်း

ပေမယ့် အယ်လ်ကိုဟောနဲ့ ပီအိပ်(ချ်)ဆဲလ်ဗင်းပေါင်းရင် ကျွန်တော့် အတွက် မကောင်းပါဘူး။ ဆိုလိုတာက အရက်စစ်ကိုပဲ သောက်လေ့ရှိ တယ်ပေါ့။ ပြီးမှ ရေတစ်ခွက်ကို သောက်ပါတယ်။ ရေနဲ့ အရက်ရောရင် လုံးဝ မသောက်တတ်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အရက်သောက်တိုင်း အမြဲရေရောခဲရပါ တယ်။ အဲဒီအရက်ကို စသောက်ဖြစ်ပုံကလည်း ခပ်ဆန်းဆန်းပါ။ ငယ်ငယ် က ကျောင်းစာထဲမှာ သင်ရပါတယ်။ အရက်သေစာဆိုတာ လူ့စိတ်တွေ သာသောက်တယ်။ ဘာညာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီတုန်းကတော့ လူလိမ္မာဖြစ်ဖို့ ရည် ရွယ်ချက်ရှိတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်မှ အရက်ထို မသောက်ခဲ့ပါဘူး။ ဖြစ်ချင်တော့ ကျွန်တော့်မှာ အလွန်မုန်းစရာကောင်းတဲ့ ဘကြီးတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ ဘကြီးဟာ အလွန်ပဲ စိတ်ရင်းဆိုးပါတယ်။ အိမ်မှာ သူ့အိပ်နေတုန်း ကျွန်တော်က ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီကိစ္စကို ဘကြီးဟာ အမှတ်ထားပြီး ကျွန်တော် စာမေးပွဲနီးချိန်မှာ ကျောင်းစာအုပ်တွေကို ဝှက်ထားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ခမျာ စာမေးပွဲစာ နီး ကျက်စရာစာအုပ်ကမရှိနဲ့ အတော်လေးပဲ ကသိကလင်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ငယ်ချင်းတွေဆီ ဟိုပြေးသည်ပြေးနဲ့ စာမေးပွဲရက်တွေထိ အောင်မြင်စွာ ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

နောက်ပိုင်းမှ သူ့အိပ်ရာအောက်ကနေ ကျွန်တော့်စာအုပ်တွေထိ ပြန်တွေ့ရလို့ ကျွန်တော်ဟာ အလွန်ပဲ အံ့သြရွံရှာသွားပြီး ကိုယ့်သွေးသား ပေါ်တောင် ဘာမှမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးနဲ့ ကောက်ကျစ်တတ်တဲ့အမျိုးမျိုး

အကြောင်းကို နားလည်တတ်ခဲ့ရတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကိုတော့ ဘယ် သူမှ ကျွန်တော် ပြန်မပြောဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ တစ်နေ့ကျတော့ ဘကြီးဟာ သူ့ အရက်ပုလင်းပျောက်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဘိုး၊ အဘွား၊ အဖေ၊ အမေ တွေ ရှေ့မှာ ကျွန်တော့်ကို စွပ်စွဲပါတယ်။ အရက်သောက်တယ်ဆိုတာ မကောင်းကြောင်း ဆုံးမဩဝါဒတွေ ပေးပါသေးတယ်။ ကျွန်တော် ဆိုတဲ့ ထောင်ကလည်း နဂိုတည်းက မုန်းပါတယ်ဆိုမှ အခုလာပြီး ဆုံးမနေတော့ ဒီတစ်အချဉ်ပေါက်ပြီး အရွဲ့တိုက်တဲ့အနေနဲ့ နေ့တိုင်း အရက်သောက်ဖြစ်ခဲ့ ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် အရက်စသောက်ဖြစ်ခြင်းအကြောင်းအရင်းက အဲဒီ ဆိုပါ။

ဒါပေမဲ့ အရက်သောက်တိုင်း ရေရောခဲနေရတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ နောက်ပိုင်းမှာ ဘုံဆိုင်တွေဆီ သွားမသောက်တော့ဘဲ ရေရောလို့မရတဲ့ ဒါကင်ပိတ် အဆင့်မြင့်အရက်တွေချည်း ချတော့တာပေါ့။ ဒီမှာတင် ကျွန်တော်ဟာ အဆင့်မြင့် အရက်သမားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့ပါရော။ ဘကြီး ရှိနေစဉ်မှာ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်မှ အရက်ဖြတ်လေ့မရှိခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဘကြီးမရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်း အရက်အလိုလိုပြတ်သွားပါ တယ်။ မိတ်ဆွေတို့ မအံ့သြလိုက်ကြပါနဲ့ဦး။ 'အလိုလို ပြတ်သွားတယ်' ဆိုတာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လိုလိုလားလား ဖြတ်ပစ်လိုက်လို့ပါ။ ဒီည တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လိုလိုလားလား ပြန်သောက်မှဖြစ်တာမယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဘကြီးကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ဘကြီးလည်း လူ့ဘာသာမှာ

မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း အိမ်မှာမနေတော့တာ တစ်နှစ်ထော်လောက်ရှိပါပြီ။ ပါဆယ်အိပ်မက်တစ်ခုကို ယုံကြည်မိသွားရင်း သစ္စာတရားရဲ့ အနာဂတ်ကို ရှာဖွေဖို့ထွက်လာခဲ့တာပါ။

အခုည အရက်ပြန်သောက်ရခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ ကျွန်တော့်အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေကြီးငဝိန်ဟာ နေ့လယ်တုန်းက ရထားကြိုတံခံရပြီး သေဆုံးသွားလို့ပါ။ နောက်တစ်ခုက ရေသန့်ဘူး ယဉ်ကျေးတဲ့မာရသွန်ပြေးနေတဲ့ ကြွေရောင်ကောင်မလေးကို ဒီနေ့ တွေ့လိုက်လို့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အလွမ်းတွေ့ခဲ့ရော၊ အစိမ်းရောင်ပိုင်တွေထဲက ပြောခွင့်မရှိတဲ့ ဝါကျတွေကိုရော ချိပ်ပိတ်ပြီး မီးရှို့ပြာချပစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါဟာ... ငဝိန်နဲ့ ကြွေရောင်ကောင်မလေးအတွက် လုပ်ဆောင်ပေးဖို့ အသင့်လျော်ဆုံးလုပ်ရပ်ပါ။ ရေရောမထားဘဲ အရက်စစ်တစ်လုံးကိုဝယ်ပြီး ဒီကောင်တဝှတ်တဝှတ်နဲ့ မော့သောက်ပစ်ခဲ့တယ်။

တကယ်ပါကွယ်... ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် ဝမ်းသာခြင်းနှစ်မျိုးစလုံးတစ်ပြိုင်နက် ခံစားခဲ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘာမှမသိအောင် မူးနေခြင်းဖြင့် နေထိုင်တတ်ခဲ့ပြီပဲ။ ငဝိန်ရေ... မင်း အလွန်ကြိုက်တဲ့ အမဲနို့ထဲ ချောင်းကို ငါကိုက်စားရင်း အရက်နဲ့ မြည်းနေမိတယ်ကွာ။ ကြွေရောင်ကောင်မလေးရဲ့ ညစ်ကျယ်ကျယ်ဒေါသတွေကိုလည်း တမ်းတနေမိတယ်။ နှုတ်ခမ်းထူထူကြီးကို ဘွိုင်လာအိုးထဲ ထည့်ပြုတ်ပစ်လိုက်ဖို့ ဝန်မလေးတတ်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အပြင်းစားညှစ်ခါးတွေမှာ နူးညံ့စွာ ရှင်သန်နေထိုင်တတ်ခဲ့ရပြီ။

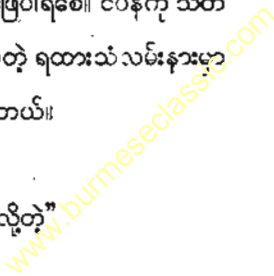
ခြေထောက်တချို့ရဲ့ လမ်းလျှောက်မြန်ခြင်းကိုလည်း ပြေးလိုက်လို့ မမီမှန်း ကျွန်တော် သိခဲ့ပါပြီ။

အခန်း (၃)

“ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့”
“သေသောသူ ကြာရင်မေ့”
အဲဒီစကားပုံနှစ်ခုစလုံး ကျွန်တော့်အတွက် မမှန်ခဲ့ပါဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ကြွေရောင်ကောင်မလေးကိုလည်း ကျွန်တော်ရှာလို့မတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ သေဆုံးသွားတဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကြီး ငဝိန်ကိုလည်း (ကြာခဲ့ပေမယ့်) မေ့မရခဲ့ပါဘူး။ ကြွေရောင်ကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ အဖြေဟာ နဂိုကတည်းက ရှိနေပြီးသားဖြစ်ပေမယ့် သူမကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် တွေ့ရဖို့ ကျွန်တော် အလိုရှိခဲ့ပါတယ်။ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိခဲ့ဘူးဆိုရင် နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ထပ်မံတွေ့ချင်နေတာ ဘာသဘောလဲလို့ မေးစရာ “Question” တစ်ခု ရှိပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ တွေ့ချင်တာမြင်ချင်လို့ပဲလို့ ဖြေပါရစေ။ ငဝိန်ကို သတိရလွန်းတဲ့အခါတွေမှာတော့ ငဝိန် သေဆုံးသွားခဲ့တဲ့ ရထားသံလမ်းနားမှာ ထိုင်ပြီး နာရီဝက်လောက် အလွမ်းဖြေလေ့ရှိပါတယ်။

“ခွေးဝဲစားတစ်ကောင်အတွက်နဲ့ကွာ”
“ကြွေရောင်ကောင်မလေး ပျောက်သွားလို့တဲ့”

ဒါဟာ လူတချို့ရဲ့ မှတ်ချက်တချို့ပါ။ မှတ်ချက်ဆိုပေမယ့် အရိုအတိုင်း ချထားတဲ့ မှတ်ချက်စစ်စစ်တွေမဟုတ်ပါဘူး။ တဖန်တပြန်နဲ့ သရော်ချင်တဲ့ မှတ်ချက်မျိုးတွေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင် အမေ့အိမ်ရှိတဲ့ မြို့လေးကိုပြန်ဖို့ ပိုလို့တောင် ခဲယဉ်းသွားပါပြီ။ နံပါတ်တစ်က ပထမရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်တဲ့ သစ္စာတရားရဲ့ အနာဂတ်ကိုလည်း ရှာလို့မတွေ့သေးပါဘူး။ နံပါတ်နှစ်က ကြွေရောင်ကောင်မလေးကိုလည်း မြင်ချင်ပါသေးတယ်။ နံပါတ်သုံးက ငဝိန် ခေါင်းချသွားတဲ့ ဒီမြို့ကြီးကို စွန့်ခွာဖို့ဆိုတာ ငဝိန်ကို သံယောဇဉ်နည်းရာရောက်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီအချက်တွေကို အခြေခံပြီး ကျွန်တော်ဟာ ဝါးပြီးသား ပီကောတစ်ခုကို ဖန်တစ်ရာထပ်နေအောင် ပြန်ဝါးနေခဲ့တာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ပဲ သွားတွေညောင်းလာပါတယ်။ အာခေါင်တွေခြောက်လာပါတယ်။ ဒီအချိန်ထိတိုင်အောင် ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံတွေဟာ ခေါက်မိုးမကျေသေးပါဘူး။ အဲဒီလိုနဲ့ တွေ့မြင်ချင်တာတွေကို ရှာဖွေခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ မြို့ကြီးရဲ့ အရေပါမူကို သိလာခဲ့ပါတယ်။ ရှာဖွေတာမတွေ့ဘဲ မရှာဖွေဘဲ တွေ့ရှိသိမြင်လာခဲ့တဲ့ လောကဓံနဲ့ ဆက်ဆံမှုပညာမှာ အောင်လက်မှတ်တစ်ခု ကျွန်တော် ရရှိခဲ့ပါတယ်။ မြို့ကြီးမှာ ကျွန်တော့်ကို အာဟာရ ပြတ်မသွားအောင် ကူညီခဲ့ဖူးတဲ့ သိင်္ဂီရလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှင် ကိုသန်းမြင့်ဟာလည်း ရွာကို ပြန်သွားခဲ့ပါတယ်။ သူ ရွာကို မပြန်ခင် တုန်းကတော့ မြို့ကြီးမှာ ကျွန်တော့်နာမည်ကို အများဆုံးတွေ့ရမယ့်နေရာကတော့ သိင်္ဂီရလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရဲ့ အကြွေးစာရင်းမှာပါပဲ။ သူမရှိတဲ့

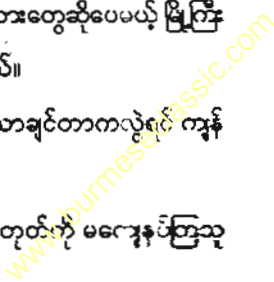
နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူ့နေရာကိုဝင်လာတဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးစေနဲ့ ဝတ်တံဟာ ကျွန်တော့်ကို အကြွေးမပေးတော့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော့် အကြွေးစာရင်းဟာ သိင်္ဂီရလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကနေ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရပါတယ်။ (စာရင်းအဟောင်းကို မတောင်းတော့ဘဲ ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်လို့ပါ)။ ကျေးဇူးကမ္ဘာပဲ ကိုသန်းမြင့်ရေ... ဟိုစေတနာနည်းတဲ့ လူလွန်မသား ဝတ်တံတော့ကိုယ်ကျိုးနည်းပါစေဗျာ။

ခုကွအတိပြီးတဲ့ ရက်စွဲတွေကို လိုလိုချင်ချင်ပဲ ပိုင်ဆိုင်ရခဲ့သော ကျွန်တော်ဟာ ခရေပွင့်လေးတွေရဲ့ ရနံ့ကိုတော့ ရင်ခုန်ယုံကြည်နေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ရင်ထဲကို မာကိုနီရိုက်လိုက်တဲ့ ကြေးနန်းတတစ်စောင်၊ နုစွမ်းရေဖွဲ့ထားတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်၊ ရွမ်းမဲသိမ်းပိုက်ထားတဲ့ ကျွန်းလေးတစ်ကျွန်း၊ ရှိပင်ရှာဖွေထားတဲ့ ဆင်ဖိုနီတစ်ပုဒ်၊ ဂေါ်ဂင် ရေဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ် စသော အရာအားလုံးနဲ့အတူ ရောက်လာတာက ကြွေရောင်ကောင်မလေးရဲ့ အကြွင်းမဲ့မျက်လုံးများပဲဖြစ်တယ်။ တစ်ခါတလေ ယုံကြည်မှုတွေ ပျောက်ဆုံးသွားလို့ ပျော်ရွှင်မှုအတုတွေနဲ့ အစားထိုးခဲ့ရသေးရဲ့။

အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ မြို့လေးမှာနေတုန်းက သိပ်မသိခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေနှစ်ဦး ထပ်တိုးလာခဲ့ပါတယ်။ တစ်မြို့တည်းသားတွေဆိုပေမယ့် မြို့ကြီးရောက်မှ ညီညွတ်ကြရင်း ပိုမိုခင်မင်လာပါတယ်။

နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ပိုက်ဆံအရမ်းချမ်းသာချင်တာကလွဲရင် ကျွန်တော်လေးတွေကတော့ မဆိုးပါဘူး။

သူတို့ဟာလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ သိင်္ဂီရဝတ်တံကို မကျေနပ်ကြသူ

တွေ့ပါ။ အဲဒီမိတ်ဆွေတွေနဲ့ ရှင်သန်နေထိုင်ရင်း ကျွန်တော့်ရက်စွဲတချို့ နတ်ဝှက်ခဲလိုက်ရပါတယ်။ ဝှက်တဲ့နတ်ဟာ ဘယ်နတ်မှန်းမသိခဲ့ပေမယ့် ဘယ်နတ်မှန်းမသိတဲ့ နတ်ကိုပဲ ရမ်းသန်းကျေးဇူးတင်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝစုတ်ချက်တွေဟာ အမည်းရောင်နဲ့တူတဲ့ အနက်ရောင်တွေ ချည်း ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ငပိန်ကို မေ့မရသေးသလို ကြွေရောင်ကောင်မလေး ကိုလည်း ရှာမတွေ့သေးပါဘူး။ နတ်ဝှက်ခဲထားရတဲ့ ကျွန်တော့်ရက်စွဲတွေ ပြန်တွေ့ချိန်မှာ (ငါးနှစ်ခန့် ကြာပြီးတဲ့နောက်မှာ)အစိုးလို့ခေါ်တဲ့ တရုတ် ဘိန်းစားတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော့်ကို ဓာတ်ပုံတစ်ပုံထုတ်ပြပါတယ်။ အဲဒီဓာတ်ပုံဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကြွေရောင်ကောင်မလေးရဲ့ပုံပါပဲ။ တစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးပေမယ့် ဘယ်လိုမှ မေ့မရတဲ့ ကောင်မလေးမို့ မှားစရာလည်း မရှိ ပါဘူး။ သူမကိုမြင်ဖို့ ဆန္ဒရှိတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဝမ်းမြောက်လှတဲ့ လေသံ တွေနဲ့...။

“အစိုး... အဲဒါဘယ်သူလဲဟင်၊ မင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ?”

“ပြောရမှာခက်ပါတယ်ကွာ... မင်း ယုံမှာမဟုတ်ဘူး”

လေသံက ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားမှန်းသိလို့ အိုက်တင်များနေတဲ့

ပုံပါ။

“အေးပါ အစိုးရယ်၊ ငါ့ကိုပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ။ ယုံပါတယ်ကွာ”

“အဲဒါ ငါ့ရည်းစားကွ”

“ဟေ” အစိုးမှာ ရည်းစားရှိတယ်လို့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး။

...လောတာလည်း ကြာပြီလေ။ ဒီဘိန်းစား ဘယ်သူက ကြိုက်မှာလဲနော်။ ဆုတ်ဘူးလား။ ပြီးတော့ ပိုလို့တောင် မဖြစ်နိုင်တာက အစိုးရည်းစား ဘာ ကျွန်တော်ရဲ့ ကြွေရောင်ကောင်မလေးဖြစ်နေလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဖြေ ခံခဲ့ရဖို့ ဟန်ဆောင်နေမှဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

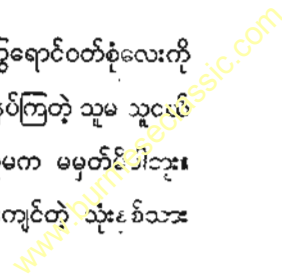
“ဟေ့ကောင်... မင်းရည်းစားက ဘယ်မှာနေလဲဟင်?”

အစိုးက လိပ်စာတစ်ခုရွတ်ပြတယ်။ ပြီးတော့ “အခုတော့ ယောက်ျား ဘာသာပါပြီကွာ၊ ကလေးတောင် သုံးနှစ်လောက်ရှိနေပြီ”

ကဲ... ကျွန်တော့်နေရာကဝင်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ကြပါ။ ဘယ်လို အားလိုက်ရတယ်ဆိုတာ ပြောပြစရာ စကားလုံးတောင် ရှာမတွေ့တော့ပါ ခု (ရတ်တရက် ပြောတာပါ။ နောက်ပိုင်းတော့ စကားလုံးတွေပြောဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘယ်။)

နောက်ဆုံးတော့ အစိုးကိုပဲ ချော့မော့မေးမြန်းပြီး အောင်သက်သက် ကြွေရောင်ကောင်မလေးဆီကို ရောက်သွားခဲ့ရပါတယ်။ ယောက်ျားတစ် ယောက်နဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်နေပြီ။ သူမဆီကို မီးပြင်သမား ခုန်ဆောင်ပြီး ကျွန်တော် ရောက်သွားတဲ့အခါ ကျွန်တော်ရဲ့ ကြွေရောင် ကောင်မလေး အစစ်မှန်း သေချာခဲ့ရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူမဟာ အရင်တစ်ခါတုန်းကလို ကြွေရောင်ဝတ်စုံလေးကို ချစ်မထားပါဘူး။ ဘေးနားမှာလည်း ငပိန်ကို မကျေနပ်ကြတဲ့ သူမ သူငယ် ခုန်တွေလည်း မရှိမိပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သူမက မမှတ်မိပါဘူး။ ... ပြီးတော့ စကားအလွန်များပြီး ဆဲရေးကျွမ်းကျင်တဲ့ သုံးနှစ်သား

၁၉၈ ဝေပျးသွင်

လေးတစ်ယောက်လည်း သူမ ဘေးမှာရှိနေပါသေးတယ်။ သူမ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အရင်လိုပိန်လျလျလေး မဟုတ်တော့ဘဲ အာအိပ်ကောင်း၊ အစားကောင်းတွေကြောင့် အဆီရစ်နေတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ပုံပါ။ ခင်တော့တာပဲ... ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ဟာ သူမအိမ်က မီးကိုပြင်ပေးရမယ့် အစား ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထဲက ကျွမ်းသွားတဲ့ လမင်းကြီးကိုပြန်ပြင်ရင်း တစ်ခေါက်ခဲ့ပါတယ်။ ရှာဖွေဆဲဖြစ်တဲ့ သစ္စာတရားရဲ့ အနာဂတ်ဟာလည်း လွယ်လွယ်နဲ့ မတွေ့နိုင်ကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်ခဲ့ပါပြီ။ ငယ်ကိုတော့ အမြဲအမှတ်ရနေဦးမှာပါ။ ဒီလိုနဲ့ အဲ့ဒီညမှာ ပန်းချီကားတစ်ထောဆွဲမိခဲ့ပါတော့တယ်။

အခန်း (၄)

ပန်းခြံတစ်ခုရဲ့ သစ်ပင်အောက်မှာ ထီးအနီရောင်နောက်က အချို့ကို ချောင်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရယ်။ သူ့ရဲ့ဘေးမှာ မြင်မကောင်းတဲ့အခါနဲ့ ခွေးဝဲစားကြီးတစ်ကောင်ရယ်။ သူ့ရဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မိန်းမလှလှတေဆောင့်အောင်ဖြူစနေပုံရယ် ပါဝင်တဲ့ အဲ့ဒီပန်းချီကားကို ကျွန်တော် နာမည်မပေးတတ်ခဲ့ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့လည်း နာမည်ပေးတတ်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ပန်းချီကားအပြီးမှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေ မရှိတော့လို့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေပါပြီ။

(သဘင်အနုပညာဇာနယ်)

(၄နိ၊ ၁၉၉၆)

ပုဆိုးမိတ်နဲ့ သားကောင်

ဝေပျးသွင်

မုဆိုးစိတ်နဲ့သားကောင်

။ တစ် ။

ကျွန်တော်သည် တစ်စုံတစ်ရာသော စိတ်အဆင်မသင့်ခြင်းအား
 နှစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲရေးလိုက်ပြီးသောအခါ အဝေးသို့ ငေးမောနေမိပါသည်။
 ဤညလင်နေသည့် မိုးသားများသည် ညိုမည်းလာနေသည်။ ကျွန်တော်
 ဘာဖြစ်သွားသည်မသိ... လိုက်ခနဲ ခန္ဓာကိုယ်သည် တုန်လှုပ်သွား၏။
 ညည်လျားစပြုနေပြီဖြစ်သော ဆံပင်တွေကို ကျွန်တော့်လက်ချောင်းများ
 နှိုးထိုးဖွပ်လိုက်သည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို သိသိသာသာပင် ချိမ့်၏။
 ကျွန်တော့်စိတ်ကို ယောက်ယက်ခတ်မနေစေရန် ကျွန်တော် ထိန်းပြန်နေ

ရသည်။ ထိုကိစ္စသည် အမှန်တော့ သိပ်ပင်ပန်းလွန်းသည်မဟုတ်...။ သို့သော် စိတ်ရှည်လက်ရှည်လုပ်ရသည်ကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်စိတ်တို့မှာ တဖြည်းဖြည်း တည်ငြိမ်လာ၏။ ကုန်လွန်သော ရက်စွဲလှလှပပလေးများကို ပြန်သတိရနေအောင်လည်း ကျွန်တော့်မှာ ရက်စွဲလှလှပပလေးများမရှိခဲ့။ အတ္တတို့ ပေကံ့နေလျက်သား ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်ငုံကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် တွေဝေနေမိတော့၏။

ကျွန်တော် ညစာမစားဖြစ်တာ လေးရက်တိတိရှိပြီ။ နောက်တစ်ခုက အိပ်စရာအိပ်ရာ...။ ဒါလည်းမရှိသေး။ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေကလည်း ညစ်ပေပြီး ကြေးညှော်နဲ့တို့ဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် ရွံစရာကောင်းနေပြန်သည်။

စောစောက ညှိမည်းနေသော ကောင်းကင်မှ မိုးသည် ရုတ်တရက် ဝေါခနဲ ရွာချလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ဇူလိုင်လဟု ကြေညာလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အသားများမှာ ချမ်းလွန်းသဖြင့် တဆတ်ဆတ် တုန်လာ၏။ ထိုစဉ်မှာပဲ ဦးနှောက်ထဲသို့ ဝါကျတစ်ကြောင်း ပြိုဆင်းသွားသည်။

“ငါ ဒီအတိုင်းကြာရှည်နေလို့မဖြစ်ဘူး”

ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါအမှန်ပဲ...။ နားခိုဖို့ အနီးတစ်ဝိုက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်စာ လုံခြုံစေမယ့် အမိုးအကာတစ်ခု တလေကိုမှ မတွေ့ရချေ။ နေရာက ပြည်လမ်းမပေါ်မှာ...။ ကျွန်တော် စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းကို တစ်ချက်ယမ်းသည်။ ထိုအနီးအနားတွင် ကုမ္ပဏီအဆောက်အဦများ၊ လူနေသီးသန့်ခြံဝင်းကျယ်ကျယ်ကြီးများ၊ ဂျေ(စ်)စတိုး

ဆိုင်၊ ဂျပန်ရိုးရာ စားသောက်ဆိုင်၊ ရက်စတော့ရင့်များ... (စသဖြင့်)ချည်းသာ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော် ဝင်ရောက်နားခိုရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။

လေပြင်းနှင့်အတူ မိုးစက်မိုးပေါက်များသည် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ခုန်ပေါက်ကျဆင်းလာသည်။ အနီးတစ်ဝိုက်သို့ မျက်လုံးကစားရင်း ခိုအောင်းစရာ နေရာဘယ်မှာရနိုင်မည်လဲဟု ကျွန်တော် အပြေးအလွှားစဉ်းစားနေလိုက်၏။

“ဟာ... ဟုတ်ပြီ”

ခိုနားစရာနေရာတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွား၍ အထက်ပါ အတိုင်း ကျွန်တော် ရေရွတ်မိသွားသည်။ ကျွန်တော့်မှတ်ဉာဏ်သည် ဒီနေရာမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ဆက်လျှောက်လျှင် ရောက်နိုင်မည့် ဘတ်(စ်)တားမှတ်တိုင်ကြီးကို သတိရသွား၍ ဖြစ်သည်။ မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာသွန်းနေပေပြီ။

ဟုတ်ပါရဲ့။ ရှေ့နားမှာ ဇီးကရက် ကုမ္ပဏီတွေ၊ အီလက်ထရောနစ်ကုမ္ပဏီတွေက လျှပ်ခါနီးထားတဲ့ (တစ်နည်းအားဖြင့် ကြော်ငြာထားတဲ့) အမိုးနှစ်လှလှနဲ့ ဘတ်(စ်)တားမှတ်တိုင်များရှိသည်။ ကျွန်တော် ထိုအသိကြောင့် အားတက်သွားပြီး ဘတ်(စ်)တား မှတ်တိုင်များဆီသို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက် သွန်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးသည် မိုးရေစက်တွေဖြင့် နွှဲနစ်နေလျက် ဘတ်(စ်)တားမှတ်တိုင် အမိုးအောက်ကို ရောက်သွားချိန်၌ ကျွန်တော့်ကဲ့သို့ပင် မိုးခိုနေသော ချစ်သူတို့တစ်တွဲကို တွေ့ရသည်။

မိုးက တော်တော်သည်းနေသည်မို့ အမိုးအောက်ရှိ ထိုင်ခုံမှာလည်း မိုး၏ သည်းထန်သောအရှိန်ကြောင့် စိန့်နေလေသည်။

ကျွန်တော့်ထက် အရင်ရောက်နေနှင့်သော ချစ်သူစုံတွဲမှာ အထူးအတန် ချမ်းသာကြွယ်ဝဟန်တူသည်။ အထူးသဖြင့် ကောင်မလေးက ရွှေတွေကို ညွတ်နေအောင်ဝတ်ထား၏။ ကောင်လေးကလည်း သိပ်မဟန်းချိန်းနှင့်၊ ဆွဲကြီးနှင့်...။

နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ကိုယ်အောက်ပိုင်း၌ မိုးရေများရွဲနေပြီး ထိုင်ပေါ်တွင် ပူးပူးကပ်ကပ် ထိုင်နေကြသည်။ မှတ်တိုင်အမိုးအောက်ထဲ ထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်သော်လည်း ထိုစုံတွဲသည် ထီးအနက်ရောင်တစ်ချောင်းကိုလည်း ဆောင်းထားသေးသည်။

မိုးခြိန်းသံတို့မှာ ဆယ်စက္ကန့်မျှ ဆက်တိုက်ဆူညံစွာ အော်မြည်လှ ငြိမ်သက်သွား၏။ ကျွန်တော့်ဆံပင်တို့သည် မိုးရေကြောင့် သေဝပ်စွာ နှင့် တစ်သားတည်းရှိသည်။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသည် စိန့်ပြီး လုံ့ချည်မှာလည်း မိုးရေများကြောင့် ကပ်စေးကပ်စေး ဖြစ်နေသည် ထိုင်ခုံ၏ တစ်ဖက်အစွန်း၌ ကျွန်တော်က ခပ်ကျုံ့ကျုံ့ ဝင်ထိုင်လိုက်။ ချစ်သူစုံတွဲမှာ ကျွန်တော် ဝင်လာခါစက ပြိုင်တူတစ်ချက်သာ ကြည့်နောက်တော့ သူတို့ဘာသာ တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့် စကားတွေပြောနေကြသည်။

အမိုးအောက်တွင် နေရသဖြင့် အနည်းငယ် အချမ်းသက်သာဟု ထင်ခဲ့သော ကျွန်တော့်အထင်မှာ လုံးဝလွဲချော်သွားပြီး ကျွန်တော်

အံသွားရိုက်ခတ်သည်အထိ တုန်လာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ စိန့်နေသော မိုးရေများနှင့် တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ဝေ့လာသော လေပြင်းများ ပေါင်းစပ်သွားကြမှာကို ကျွန်တော်က အစိုးရိမ်ကြီးနေခဲ့သည်။ ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် အရမ်းချမ်းနေလို့ပါ။

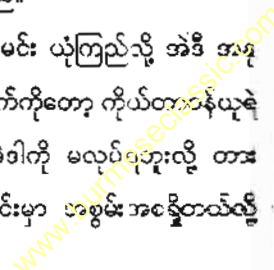
။ နှစ် ။

အိမ်...

အမှတ်မထင် ကျွန်တော် ထိုစကားလုံးကို သတိရသွားသည်။ ဒါ သတိရသင့်တာပေါ့။ အိမ်... အိမ်...၊ ဟုတ်ပါရဲ့။ ကျွန်တော့်မှာ နေရာအိမ်မရှိဘူး။

နေပါဦးကွယ်။ လူတစ်ယောက်မှာ နေရာအိမ်တစ်လုံးတော့ ရှိရမှာပေါ့။ ဒါ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ အဖေစကားသံတွေကို ကျွန်တော် ကြားယောင်လာလေသည်။

“မင်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲကွာ၊ မင်း ယုံကြည်လို့ အဲဒီ အမှုပညာကို လုပ်တာပဲ။ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်ကိုတော့ ကိုယ်တာဝန်ယူရမှာပေါ့။ ငါတို့က မကြိုက်ဘူး။ အဲဒါကို မလုပ်ရဘူးလို့ တားတယ်။ မင်းက နားမထောင်ဘူး။ မင်းမှာ ဘာစွမ်းအင်တွေထဲလို့

မင်း ထင်ရင်လုပ်ပြပါ။ ငါတို့ဆီက ဘာအကူအညီမှ မမျှော်လင့်နဲ့ နော်။ ဒီမှာ မင်းအတွက် ခရီးစရိတ်”

အဖေ့စားပွဲပေါ်က ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ဘာ ပြန်ပြောရမည်ကို သိပါလျက် ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။ နှုတ်ခမ်းကိုသာ တင်းတင်းစေ့ထားလျက် ကျွန်တော် အဖေ့ကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေ ခဲ့သည်။ အဖေစကားသံများ၊ မျက်လုံး၊ နှုတ်ခမ်း စသည်တို့ကို ပြီးအောင် ဖတ်ရှုလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော့်၏ ခံစားမှုတို့မှာ ပို၍ လေးနက်လာ၏။

ဘယ်ဆီက ရောက်လာမှန်းမသိသော ရယ်မောသံတို့က ကျွန်တော့် ရင်ခွင်ကို ခက်ထန်စေသည်။ အသံတစ်ခုသည် ရင်တွင်းမှ လိပ်၍ထွက် လာ၏။

အဖေ... ဘယ်တုန်းကမှ ပြေလည်နွေးထွေးသောဆက်ဆံနေ တစ်ခုကို ကျွန်တော်နဲ့အတူ မတည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သောအဖေ၊ ကျွန်တော် နှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာတိုင်းကို သူ့သဘောဆန္ဒတစ်မျိုး တည်းနှင့် အကောင်အထည်ဖော်ပစ်တတ်သော အဖေ၊ အနုပညာကို အလုပ်ဟု မထင်ခဲ့သောအဖေ၊ တာဝန်ယူမှုဆိုသည့်စကားကို ဘောင်ကျဉ်း ကျဉ်းလေးအတွင်းမှသာမြင်တတ်သည့်အဖေ၊ ရပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ကြိုးစားမှာပါ။

အစီအစဉ်ကုမ္ပဏီသော ကျွန်တော့်အတွေးများသည် စီးကရက် ကြော်ငြာမှတ်တိုင်အောက်ရှိ ဇူလိုင်မိုးစက်များဆီသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ လာသည်။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသည် အေးစက်တုန်ရိနေပြီး

ဆင်များသည်လည်း မိုးဝက်ကြောင့် ရေမွန်းထားသော ကြွက်စုတ်တစ် ဆောင်ကဲ့သို့ ရှိသည်။

အနီးရှိချစ်သူစုံတွဲမှာလည်း သည်းထန်စွာ ရွာနေသောမိုးကို နှစ်လို နှစ်မရှိချေ။ ‘မိုးကလည်း စိတ်ပျက်စရာပဲ’ ဆိုသည့် စကား (သို့) ထိုစကား နှင့် အဓိပ္ပာယ်ချင်း နီးစပ်သည့်စကားမျိုးကို ကောင်မလေးသည် မကြာ သော ရေရွတ်သည်။ မိုးစက်မိုးမှုန်များ အပြည့်ပါသော လေအဝှေ့တွင် နီနီစုံတွဲသည် ပိုမိုပူးကပ်စွာ တိုးဖက်နေကြပြန်သည်။ ပြက်ခနဲလက်တတ် သော လျှပ်စီး၊ မကြာခဏ ထစ်ချုန်းသည့်မိုးခြိမ်းသံ၊ မည်းပြောင်စိမ့်နေ သော ကတ္တရာလမ်းမ၊ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်မောသံ များ ထွက်လာတတ်သည့်စုံတွဲ၊ သောက်မကောင်းသည့် စီးကရက်ကို ဇွတ် ဆောင်း ကြော်ငြာထားသည့် စီးကရက်နာမည်နှင့် ဘတ်(စ်)ကားမှတ်တိုင်၊ နန်း၍တုန်နေသော်လည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်၏ လှုပ်ရှားမှုအရ ငြိမ် သတ်နေသော ကျွန်တော့်ခန္ဓာ...။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရပါမည်လဲ။
တစ်စစီ လွင့်မျောနေသော ကျွန်တော့်အတွေးတို့သည် ဆုံမှတ် တစ်ခု၌ ရဲရင့်နေလိုဟန်ရှိသည်။ ကျွန်တော် သဘောတူလိုက်၏။ လွန်ခဲ့ သော နှစ်နှစ်ကျော်ကျော်က ကျွန်တော် အဖေအိမ်က ဆင်းလာခဲ့သည့် မိမိတုန်ကို ရောက်လာပြီး အဆောင်မှာနေ၏။ ဒုက္ခမျိုးစုံကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရ သည်။ မဆန်း...။ ဘာမှမဆန်း။ ကျွန်တော် ကြိုတင်သိနှင့်ပြီးသားကဲ့သို့

တစ်ခုခု ဆိုချင်သည်။ အဖေ ပေးလိုက်သောပိုက်ဆံလည်း ကုန်သွား
ရှိနေနှင့်သော ဒုက္ခမှာ နှစ်ဆတိုးလာ၏။

မိတ်ဆွေတစ်ချို့က ကျွန်တော့်ပညာအရည်အချင်းနှင့် ထို
သည့်အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းကြပေမယ့် ကျွန်တော်က
ရုံထက် ပိုပြီး ဘာမှမတုံ့ပြန်ခဲ့။

အနုပညာသမားတစ်ယောက်ဟာ အနုပညာကို လုပ်တာ
အလုပ် မဟုတ်ဘူးလား။

ဒါ သူ့အလုပ်လေ... ကိုယ်က ဘာကိုလုပ်ဖို့ ရွေးချယ်ထား
ကိုယ့်အလုပ်က ဘာလဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ယူနိုင်ဖို့လောက်
လိုတာပေါ့။ (၁၈) ရာစုလောက်က အနုပညာသမားတွေလိုမျိုး အနု
လုပ်ရင် စုတ်ပြတ်သတ်နေဖို့ မဆိုလိုဘူးနော်။ ဘာပဲလုပ်လုပ် ဒီခေ
ထဲမှာ အရမ်းဆင်းရဲနေလို့ မရဘူး။

အခုတော့ အဲဒီလိုမဖြစ်ချင်ပေမယ့် အခြေအနေအရ ကျွန်
ဟာ အဲဒီလိုပဲဖြစ်နေပြီ။ ညစာမစားဖြစ်တာတွေလည်း များလွန်း
အဆောင်လခမပေးနိုင်တာ လေးလရှိပြီပို့ ပြီးခဲ့တဲ့ငွန်လအတို
အဆောင်ပိုင်ရှင် အဘိုးကြီး ဦးကျော်မြက နှင်ထုတ်တဲ့အတွက် ကျွန်
မှာ နေစရာလည်းမရှိတော့ပါ။

ကျွန်တော့်အိပ်ရာတွေရော၊ အဝတ်အစားတွေရော၊ နေထ
စာမူတွေရော... အားလုံးကို ကပ်လျက်အခန်းက သူငယ်ချင်းတစ်
ဆီမှာအပ်ပြီး ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားနေခဲ့သည်။

တော့ အခုလို မိုးမိသည်။ ဘာမှ မစားရသေးသဖြင့် ဗိုက်ဆာသည်။
ကျွန်တော် ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။ မေမေသာ ကျွန်တော့်ကို ဒီပုံအတိုင်း
မြင်ရင် ဝမ်းနည်းစွာ ရင်ကျိုးလိမ့်မည်။ မဖြစ်သေးဘူး။ မေမေ့ကို ဒီပုံစံနဲ့
အမြင်မခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်အိမ်ပြန်၍ မဖြစ်သေးကြောင်း ထိုအတွေး
များက သက်သေခံနေသည်။ ဒီလမ်းကို လျှောက်ရတာ ပင်ပန်းလွန်းသည့်
တိုင် ကျွန်တော်က ပြန်မလှည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ရုတ်တရက် အားကောင်းစွာ ရွာနေသောမိုးသည် သိသိသာသာပင်
အားပျောသွား၏။ ကျွန်တော့်ရှေ့ရှိ နိုင်လွန်ကတ္တရာလမ်းမကြီးပေါ်တွင်
ကားများက တဝေါဝေါ ဖြတ်သန်းနေကြသည်။ ဟွန်းသံအတို၊ အရှည်များ
ကိုလည်း ကြားရ၏။ ထာဘီရှည်ရှည် ဝတ်ဆင်ထားကြသော ကောင်မလေး
များသည် ရောင်စုံဖိလေးများကို ဆောင်း၍ ကားလမ်းမတစ်ဖက်ဆီသို့
ကူးရန် ဟန်ပြင်နေကြသည်။ မိုးသားတို့မှာ ကြည်ကြည်လင်လင်ရှိ၍ ဇူလိုင်
မိုးသည်ကား ခပ်ဖွဲဖွဲ ရွာနေဆဲ။

ကျွန်တော်နှင့် အတူရှိနေသော စုံတွဲသည် မှတ်တိုင်ရှေ့တွင် ထိုးရပ်
လာသော (၅၀) ဘတ်(စ်)ကားကြီးပေါ်သို့ တက်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်
က အတွေးတစ်ခုနှင့်အတူ စီးပျောသွားပြန်သည်။

။ သုံး ။

အဖေအကြောင်း တော်တော်များများကို ကျွန်တော် ကျေညက်ပြီး သားပါ။ အဖေစကားတို့သည် ကျွန်တော် တစ်ခုခုကို မခံချင်စိတ်ကြီး ကြိုးစားစေလိုသော သဘောရှိကြောင်း သိသာပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ထို တစ်ခုခု သည် အဖေနှင့် ကျွန်တော်ကို ကွဲလွဲသွားစေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က အဲဒီ တစ်ခုခုကို အနုပညာမှလွဲ၍ တခြားမဖြစ်ချင်။ အဖေက အနုပညာမဟုတ် သော တခြားတစ်ခုခု ဖြစ်စေဖို့ ဆန္ဒရှိ၏။ ဥပမာ-အင်ဂျင်နီယာ ပညာရပ် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း (စသဖြင့်)။ ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ ဝမ်းနည်းစွာ ထိုကွဲလွဲမှုကို လက်ခံခဲ့သည်။

အနုပညာကို တစိုက်မတ်မတ်လုပ်၏။ အဖေက ဝါသနာထိုက် အပျော်သဘောဖြင့်သာ လုပ်စေချင်သည်။ ကျွန်တော်က အဲဒီအယူအဆ ကို အပြင်းအထန် ဆန့်ကျင်၏။ “အပျော်သဘော” ဆိုတာကို လုံးဝလက် မခံခဲ့။ ဒါ... ဇော်ကားတာပဲ။ အဲဒီလိုပဲ ကျွန်တော် ခံယူခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ခံယူထားသော ယုံကြည်မှုသည် တစ်ချိန်ချိန်တွင် တည် ငြိမ်စွာ ခြေစွမ်းပြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ သို့အတွက် အရာ များစွာကို ကျွန်တော့်တက်က စွန့်လွှတ်ရန်အသင့်ရှိရမည်။ ရှိစေတော့ ယခုလည်း အဖေ့ရဲ့ စွန့်လွှတ်မှုကို ကျွန်တော် ကျေနပ်စွာ ထွေးပွေ့လိုက် ပါပြီ။ စောဒကတက်ရန် မရှိပါ။ ထိုကိစ္စသည် ကျွန်တော် တည်ဆောက်ရ

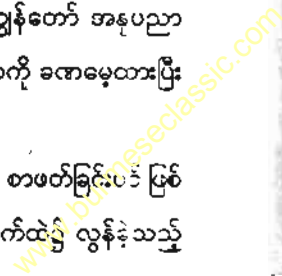
အနုပညာဖြစ်တည်မှုအားလုံးကို တွန်းအားပေးခဲ့သည့် တစ်ခုတည်း သော အကြောင်းအရင်းလည်းဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်၏ အပြင်းအထန်အားထုတ်မှု မှန်သမျှတို့သည် နာကျင် စွာတစ်ခု၌ သန္ဓေတည်ခဲ့လေပြီ။ နက္ခတ်တွေ ကြမ်းနေပေမယ့်လည်း ကျွန်တော် နည်းနည်းကလေးမှ မတွန့်ဆုတ်ခဲ့ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေချာ ဩတဲ့သူများ၏ ထုံးစံအတိုင်း လုပ်ဆောင်သင့်တာတွေကို ကျွန်တော် မတွေ ဆဲခဲ့ချေ။ အားလုံး ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ရှိခဲ့၏။

တော်ရုံတန်ရုံ လူတစ်ယောက်က အနုပညာအပေါ် ပြင်းထန်တယ် ဆို ဆိုလာရင် ကျွန်တော်က ရယ်ချင်ပါသည်။ ထိုသူကို ဇော်ကားလိုစိတ် သစ်စုံတစ်ရာ မရှိပေမယ့် ကျွန်တော် ရယ်ချင်တာကတော့ အမှန်ပဲ။ နောက်တစ်ခုက ကျွန်တော်သည် သွေးအမျိုးအစား ညံ့ဖျင်းသည့် အနု ပညာသမားဆိုသူများကို ရွံတတ်သေး၏။ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို အတို ဆုံးနှင့် လွယ်လွယ်ဆိုရလျှင် ကျွန်တော်သည် အတော်များများ၌ အံဝင် ခွင်ကျမရှိသူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်လေသည်။

အခုလို ဒုက္ခရောက်နေချိန်များ၌ မိတ်ဆွေဆိုသူများကလည်း အုတ်တိပတ်တိ မကူညီနိုင်ကြ။ နေစရာမရှိသဖြင့် ကျွန်တော် အနုပညာ ဆိုလည်း မဖန်တီးနိုင်တော့ပါ။ ဒီတော့ မလုပ်နိုင်တာကို ခဏမေ့ထားပြီး အုပ်နိုင်တာတစ်ခုကို လုပ်ရသည်။

အဲဒီလုပ်နိုင်တာတစ်ခုက တခြားမဟုတ်... စာဖတ်ခြင်းပင် ဖြစ် ဆသည်။ ဟုတ်၏။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်ထဲ၌ လွန်ခဲ့သည့်

(၈)လလောက်ကတည်းက တစ်ရက်ခြား၊ နှစ်ရက်ခြား ဆိုသလို ကျွန်တော် စာထိုင်ဖတ်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က စာဖတ်ရတဲ့အရသာကို နှစ်ခြိုက်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ စာအုပ်ကောင်းကောင်းတစ်အုပ်ကို ဗိုက်ပြည့်ပြည့်နှင့် ဖတ်ရလျှင်တော့ ပိုကောင်းမည်။ စာအုပ်တော်တော်များများကို ဖတ်မိခြင်း မှာ ကျွန်တော် ဝတ္ထုရေးခြင်း၊ ကဗျာရေးခြင်းတို့၏ အစဖြစ်နေခဲ့သည်။ အဖေနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ စေ့စပ်မရသောကွဲလွဲမှုတစ်ခုဟုလည်း ဆိုနိုင် သည်။

အဖေနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ ကွဲလွဲမှု...။

ထိုခဏ၌ ဟုန်းခနဲ စီးဆင်းသွားသော ကျွန်တော့်အနုပညာသွေး များသည် လွန်စွာပူနွေးလျက်ရှိ၏။ ကာလကြာမြင့်စွာက ပေါက်ဖွားနေခဲ့ သော ဝိုင်းရပ်(စ်)တစ်ကောင်သည် ကျွန်တော့်ဝိဇ္ဇာ၌ ရှင်သန်နေပေပြီ။ ၎င်းဝိုင်းရပ်(စ်)အား သတ်ဖြတ်ပစ်ရန် (သို့) သေဆုံးသွားစေရန် ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ခဲ့။ ထို့အတွက်လည်း ဝမ်းနည်းနေရန် အကြောင်းမရှိ။

အရာအားလုံးကို လက်လွတ်စပယ်နိုင်စွာကြည့်၍ ကျွန်တော် ပြုံး လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် သိုငှက်ထားသောတစ်စုံ၊ တစ်ရာ သည် အစရှာမရအောင် ပျောက်ဆုံးသွား၏။ ထိုတစ်စုံတစ်ရာ၏နေရာသို့ အစားထိုးရောက်ရှိလာသောအရာများကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်မိတော့ အနုပညာဆိုသည့် ဝေါဟာရကို ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ဘယ် ဆီက ရောက်လာမှန်းမသိရသော ခွန်အားတစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြင့် အားယူ ၍ ကျွန်တော် ကလောင်ကို ဝင့်လိုက်မိသည်။

ကျွန်တော် ကဗျာရေး၏။ ဝတ္ထုရေး၏။
အဖေနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဆုံးခန်းတိုင်အောင် ဝေးခဲ့ကြပြီ။

။ လေး ။

လေအာဝေ၌ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသောခန္ဓာကိုယ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက် ကျွန်တော့်အတွေးစများ ပြတ်တောက်သွား၏။ မိုးစက်များက ခပ်ဖွဲဖွဲ ညနေဆဲပင်ရှိသည်။ ခပ်စောစော ချွန်ခနဲသောခန္ဓာကိုယ်သည် လေ ထပ်ခံနေရသဖြင့် အနည်းငယ်ခြောက်သွေ့စပြုနေပြီ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ညတွေးအားလုံးအတွက် အနုပညာပေါ် ကိုတော့ မတွေ့ဝေသင့်ဘူးဟု ကျွန်တော် တွေးမိသည်။ ဗီတာမင် စားထားသောအိပ်မက်တို့သည် မှတ် တစ်ခုအောက်မှ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲငင်နေကြပြန်သည်။

ဘဝ၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်းများကို ကိုယ်တိုင်အကောင်အထည်ဖော် နှစ်စုံတစ်ယောက်၏ အကူအညီဆိုတာမျိုးကိုလည်း ကျွန်တော် မှတ်လင့်မိပါ။ အနာဂတ်ဆိုသည်ကို တွေးကြည့်မိတော့ မှန်မှန်ဝါးဝါး ကျွန်ုပ်တို့ကြောင်း ခံစားရသည်။ သက်ပြင်းရှည်ရှည်တစ်ချက်ကို ချစ် နှစ်ခြိုက်စွာ ချစ်ခင်ခိုင်ခံ့ခွဲခွဲကြီးကြီးများကို ဖြတ်ကျော်ဝင်ရောက်ဖို့ မဖြစ်နိုင် တွေးမိ၏။

ကျွန်တော် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။ လူတော်တော်များများနဲ့
 အထက်စီးနင်းဆက်ဆံရေးကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရှိဘဲ တူညီအောင်
 တုံ့ပြန်ဆက်ဆံရာမှာ ကျွန်တော် အောင်လက်မှတ်ရခဲ့၏။ အဲဒီဆက်ဆံ
 ရေးကြောင့် လူတချို့နှင့် လမ်းခွဲခဲ့သည်။ လူတချို့ကို လက်တွဲခဲ့သည်
 ထိုကိစ္စများကိုလည်း တစ်ခါမှ လေးလေးနက်နက် မခံစားခဲ့ဖူးပါ။ တတော်
 ပဲ မိတ်ဆွေဆိုးများနှင့် လမ်းခွဲသည့်အခါများတွင် ကျွန်တော် တည်ငြိမ်
 အေးစက်နေစမြဲ။ ကျွန်တော့်ဘက်က ဝန်ခံစရာရှိသည်တစ်ခုမှာ မိသား
 နှင့် လမ်းခွဲခါတုန်းကတော့ ဘာကိုမှန်းမသိဘဲ ကျွန်တော် တုန်လှုပ်နေ
 ခဲ့ဖူးသည်။

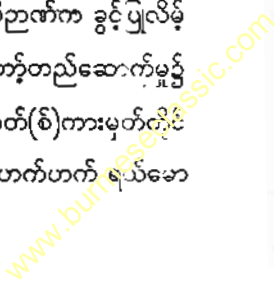
ထိုအချက်သည် သိပ်အဓိပ္ပာယ်မရှိမှန်းသိသွားချိန်တွင် ကျွန်တော်
 ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်ရှက်မိသွားသည်။ အယူအဆတစ်ခုကြောင့် ပြတ်သား
 သွားကြတဲ့ နှစ်ဦးမှာ ကိုယ့်ဘက်က တုန်လှုပ်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး။

မိုးသည် လုံးဝတိတ်ဆိတ်သွားပြီး ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးသည် ကြည်
 ကြည်စင်စင်ရှိသည်။ ကျွန်တော်၏ ထွက်သက်များတွင် တုန်ရီလှိုက်
 မှုတချို့က နေရာယူလျက်...။ နွေးထွေးလုံခြုံသည့် အိပ်ရာတစ်ခု
 တွင် ကျွန်တော် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပစ်လိုက်ချင်ပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော်
 က ဘတ်(စ်)ကားမှတ်တိုင်အောက်မှာ မလှုပ်မယက် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်
 မြဲဖြစ်သည်။ ဝန်းကျင်သို့ နုဆတ်နွေးထွေးသောနေခြည်တို့က ဖြာကျလာ
 သည်။ ဘတ်(စ်)ကားများကလည်း တစ်စီးပြီးတစ်စီး ထိုးရပ်လိုက်၊ ထွက်
 သွားလိုက်နှင့် ရှိ၏။ ကျွန်တော့် အဝတ်အစားတို့မှာ အတော်အတန်

ခြောက်သွေ့နေပြီ။ ကျွန်တော် ဝီဘတ်(စ်)ကားမှတ်တိုင်အောက်၌ လှောင်
 နေခဲ့တာ နှစ်နာရီကျော်ကျော် ရှိပြီမဟုတ်လား။

ယိုင်ယိုင်ယဲ့ယဲ့သာရှိသော ခန္ဓာကိုယ်ကို အားတင်းရင်း ထိုနေရာမှ
 ထွက်ခွာရန် ကျွန်တော် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။ မိုးစိုနေသော ကတ္တရာ
 လမ်းမနှင့် နေရောင်၏ထိတွေ့မှုကြောင့် သက်တံရောင်အချို့ကို မြင်ရ
 သည်။ တစ်ခုခုကို တည်တည်ကြည်ကြည် အတွေးမရခင် ရင်ဘတ်ထဲမှ
 ဗျက်ခနဲ နာကျင်သွား၏။ ခေါင်းထဲ၌ တရိပ်ရိပ်တက်လာသော သွေးတို့မှာ
 အားကောင်းစွာ စီးဆင်းသွားကြသည်။ ရင်အစုံသည် တလှုပ်လှုပ်နှင့် မူး
 ဝေလာလေတော့သည်။

ကျွန်တော် ဘတ်(စ်)ကားမှတ်တိုင်အောက်မှာ ရှိနေဆဲဖြစ်၏။
 ခေါင်းမူးလာသဖြင့် ကျွန်တော် ပြန်ထိုင်နေလိုက်သည်။ နံဘေးတွင်ရှိသော
 တိုင်ကို မှီလျက် ခဏမျှအားယူလိုက်ဦးမည်ဟု ကျွန်တော် စိတ်ကူးရသည်။
 ဆိုနေရာ၌ ဆယ်မိနစ်ခန့် ကျွန်တော် ဆက်ထိုင်နေခဲ့သည်။ ရှေ့ခရီး
 အတွက် ကျွန်တော် ပြင်ဆင်ရပေဦးမည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း ဒီလိုအရာ
 ချာ အနှောနှောနှင့် ကျဆုံးသွား၍မဖြစ်ကြောင်း တွေးနေမိ၏။ ရေနစ်
 ဆာတဲ့ ငါးတစ်ကောင်၏ အဖြစ်ကို ကျွန်တော့်အသိဉာဏ်က ခွင့်ပြုလိမ့်
 မည်မဟုတ်ပါ။ သံယောဇဉ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော့်တည်ဆောက်မှု၌
 အစိတ်တစ်ပိုင်း ပါဝင်ခွင့်ပေးရမည်။ ကျွန်တော် ဘတ်(စ်)ကားမှတ်တိုင်
 ကို မှီ၍ စဉ်းစားနေရင်း အကြောင်းမရှိဘဲ ပက်ပက်ဟက်ဟက် ရယ်မော
 ခစ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် မှတ်တိုင်အောက်၌ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းနဲ့ သည်မဟုတ်တော့ဘဲ ဘတ်(စ်)ကား စောင့်နေသော လူလေးငါးယောက် ခန့် ရှိနေ၏။ ထိုလူများက ကျွန်တော့်ကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်ကြသည်။ ကျွန်တော်က ထိုမျက်လုံးများကို ဂရုမစိုက်နိုင်အားဘဲ ခြောက်သွေ့စပြုနေ ပြီဖြစ်သော ဆံပင်များနှင့် မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ဖို့ လိုက်၏။ ခေါင်းကိုလည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် ယမ်းပစ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် ထိုင်ရာမှ ထသည်။
ရှေ့သို့ ခရီးဆက်ရန် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

။ ငါး ။

စိုစွတ်သောဝန်းကျင်နှင့် နေရောင်ခြည်တို့၏ ပေါင်းစပ်ထားပုံသည် ရုပ်ကြွတက်လာသည်။ ထိုင်းမှိုင်းနေသော စိတ်သည် ပျောက်ဆုံးသွား ခဲ့ရအားသစ်တို့ကို ကျွန်တော် ခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်အသိစာတို့ တို့ နိုးကြားလာခြင်းနှင့်အတူ ဘတ်(စ်)ကားမှတ်တိုင်အောက်မှ ကျွန်တော် ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ ကတ္တရာလမ်းမကြီး၏ မည်းပြောင်ရွှဲစိုနေပုံကို ကျွန်တော် တစ်ဆုံးကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

ဖျက်ခနဲ အနောက်ဆီသို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ကြည့်မိ၏။ အ

ရောင်ယှက်ထားသော နောင်ကြီးတစ်ချောင်းကို ပြန်၍ စစ်ဆေးကြည့်သလို ဖြစ်သွားချိန်တွင် ကျွန်တော်က အကြွင်းကြွင်းခြင်းကိစ္စကို ဆင်ခြင်တတ် သွားသည်။

သွားရန်ရှိသောလမ်းကို တည်တည်တံ့တံ့ပင် ကျွန်တော် ဦးတည် လိုက်၏။ ခန့်မှန်းရန်ခက်သော ကျွန်တော့်အနာဂတ်သည် လက်တစ်ကမ်း အကွာအဝေးမှ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေပေလိမ့်မည်။ ဟုတ်ပြီ။ ကျွန်တော် နှိမ့်နဲ လေတစ်ချက်ချွန်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးသော် လုံချည်ကို ပြန်ပြင်ဝတ် လိုက်၏။ လှမ်းလက်စခြေလှမ်းများကို ဆက်၍ လျှောက်လှမ်းရန် ကျွန်တော် အသင့်ဖြစ်နေပြီ။

ကျွန်တော်က သွားရမည့်ခရီးစဉ်ကို စဉ်းစားရင်း ရင်ခုန်နေပြန် သည်။ မှတ်တိုင်မှ ထွက်ခွာလာသော ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတို့မှာ သေချာ ဦးသားကိစ္စတစ်ခုကို ထပ်မံအတည်ပြုပေးလိုက်ဟန်ရှိသည်။ ကျွန်တော် ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းချင်း လေးလေးနက်နက် စီးစီးပိုင်ပိုင် လျှောက်လှမ်းနေ သလိုက်၏။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများကို မရည်ရွယ်ထားဘဲ ရပ်တန့် မိသွားသည်။ မိုးရေများ မခြောက်သေးသော ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် လိပ် မြှာတစ်ကောင် သေဆုံးနေတာကို မြင်ရ၍ဖြစ်သည်။ ထိုလိပ်ပြာသေးသည် အဘယ့်ကြောင့် သေနေရသနည်း။ ကျွန်တော် ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေ သဲ...။

မိတ်ဆွေတို့ရာ ဘယ်လိုထင်ပါသလဲ။ ထိုလိပ်ပြာသေးသည်

၂၁၈ ဝေပျားသွင်

အရောင်အသွေး စုံလင်လှပနေသော လိပ်ပြာလှလှတစ်ကောင်လည်း
မဟုတ်ပါ။ အနက်ပေါ်တွင် အဖြူတချို့စွန်းကွက်နေသည့် မလှမဝ
လိပ်ပြာတစ်ကောင်မျှသာဖြစ်သည်။

သူ ဘာကြောင့်သေနေရတာလဲ။

သူ ဘာကြောင့်သေနေရတာလဲ။

သူ ဘာကြောင့်သေနေရတာလဲ။

အဲဒီလိပ်ပြာလေးသည် သစ္စာနီ၏ အနတ္တဆင်ဖိုနီထဲမှ လိပ်ပြာ
တစ်ကောင်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲမဟုတ်လား။

ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော် ထိုနေ့က လိပ်ပြာအသေလေးတစ်
ကောင်ပေါ် ကျော်ဖြတ်၍ ရွှေ့သို့ ခရီးဆက်သွားနိုင်ခဲ့၏။ ခရီးသည်
ဆိုသည် သတ္တိမနည်းသောသူများကိုခေါ်ပါသည်။

မသေချာပေမယ့် တချို့ခရီးများသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လေးစား
သောအားဖြင့် သွားကြရပါလိမ့်မည်။ ထိုစဉ် အထေး၌ မြင်ရသည်မှာ
သက်တံရောင်စုံတွေဖြစ်လေသည်။ ။

(သပြေမဂ္ဂစင်း)

(ဇူလိုင်၊ ၁၉၉၂)

အနီဆင်အမှတ်တစ်ဆယ့်သုံး

ဝေပျားသွင်

အာနိသင်အမှတ်တစ်ဆယ့်သုံး

လူတစ်ယောက်ချင်းဆီမှာ မွေးမြူရေးမအောင်မြင်မှုတွေနိုးကောင်း
 နှိပ်စားပါ။ ကိန်းစဉ်တန်းအချို့ထဲ၌ ခုန်ကြွဆူပွက်နေတဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်း
 မီးမှုတွေ ကျွန်တော် တွေ့နေရသည်။ အရောင်တွေနဲ့ မစ်(စ်)လုပ်ထား
 သော ဘုံဆန်ဆန် ကိုယ်ထည်တစ်ခုကို ပြက်ရယ်ပြုဖို့ ကျွန်တော် ဒိတ်ကူး
 ခြံမရ။ အနာတရရှိခြင်းများနှင့် အိမ်ပြေးလေးများကို ညီမျှခြင်းချတဲ့
 ဝိဇ္ဇာ...။ အဲဒီဗဟုဝင်တွေ ဘယ်ကလာသလဲ။ တောက်တီးတောက်တဲ့
 အောင်ရင်ရယ်...။ လူဆိုတာ အရသာအသစ်တွေချည်း ဘယ်နှုတ်နှိင်
 နာတုံး။

ဟုတ်ကဲ့... အားလုံးမှန်ပါတယ် မမမုန်း။

(၁)

ကျွန်တော်တို့သည် အရှိုတရားများကို မခံချင်စိတ်တစ်ခုတည်းဖြင့် တွန်းလွှတ်ရှုန်တိန် လုပ်ရန်မသင့်ကြောင်း ပြောပြချင်ပါသည်။ ချောကလက်ရောင်သိက္ခာများအကြောင်း ကျွန်တော်က ပြောတော့ ချစ်သူက ရယ်၏။ တချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ လူဆန်မှုဆိုရာတွင် ခဲသားများ ပေဋ္ဌပျောင်းလာခြင်းနှင့် အလံဖြူဆောင်ထားသော မိန်းမတစ်ယောက်လည်း ပါဝင်သင့်သည်။ ကျွန်တော်က အကုန်လုံးဖြစ်စေတယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်ရခြင်းကတော့ မီးတချို့သည် ရေနှင့်ဆူဆူ ရော၍ လောင်ကျွမ်းနေကြသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ အမှားမှားအယွင်းယွင်း အိပ်မောကျနေမှုများ၊ လင်းတတစ်ကောင်ရဲ့ အမြင့်ဆုံးသို့ ပျံသန်းနိုင်စွမ်းကိုသံသယရှိခြင်း၊ ပေါင်မုန့်နှင့် ဝိညာဉ်အကြောင်း ကြေညာတတ်မိ မမမုန်း ဘယ်ဘက်လက်ကောက်ဝတ်က မြေခေါင်းပါတဲ့ ကွင်းသုံးကွင်း ကျွန်တော် ရိုးသားချင်သော ကောင်မလေး၏ ဝတ္တုတို့နှင့် ကဗျာများ၊ မိတ်ဆွေကြီး ရှိုက်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ အိုး(လ်)ထရက်ဖွဲ့ဒ်ကွင်းလယ်က ကော့နံပါတ်ခုနစ်၊ ကားသွားခဲလိုက်ရတဲ့ လူသွားလမ်းတစ်လမ်း၏ ဝက်ရာ၊ နီညီရောင်မိန်းမတစ်ယောက်၊ ထက်ထက်မြက်မြက် ရှိသော လက်သည်းချွန်ချွန် တွေနှင့် ကတ်ကိုပိုန်း ဆိုသော တေးသွားတစ်ပုဒ်။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေး ပြီးသွားပြီ။

ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ဝက်တစ်ပျက် လူဆန်မှုဟာ ငရဲကို ဖြစ်စေပါသည်။

(၂)

တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ အချက်အလက်တွေကြောင့် မြေကြီးကို ကျွန်တော်က အားနာနေရသည်။ လူ့အသွေးအသားအား မြင်းပွဲတစ်ပွဲလောက်မှ စိတ်ဝင်တစားမရှိခြင်းကို မြင်ရတော့ မိုက်ကယ်အိန်ဂျလို့ ဝန်းပုထုခြင်းကိစ္စမှာ တရားသဖြင့်ဟု ကျွန်တော်က ယူဆသွားနိုင်လေသည်။ ပြီးပြီလား။ အဲဒီလို ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်ပြမှု တစ်ခါတစ်ခါ တန်ရာကျ၏။ ကျော်ပစ်၊ ကိန်းဂဏန်းတွေကျော်ပစ်၊ မင်းမင်းလတ်သီချင်းတွေကို ကျော်ပစ်၊ ပီကာဆိုရဲ့သမီးကို ကျော်ပစ်၊ ညရေးညတာ ဆောင်ထားတဲ့ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို ကျော်ပစ်...။ အများကြီး။

(၃)

ကိစ္စအချို့မှာ ထိုအဓိပ္ပာယ်တွင် ပြီးမြောက်ကြောင်း သတင်းပို့ပါ။ ဆုံးဖြတ်ပါ။ မေမေ့နက္ခတ်တွေ ကျိုးကြေနေသရောလား။ ရော့(ခဲ)တတ်ဆင် စားတဲ့ လိမ္မော်သီးနဲ့ အာဟာရဖြစ်နေတဲ့ လူ၊ အန်ကယ်တို့ကတော့ လူငယ်တွေကို အားပေးပါတယ်ဆိုတဲ့အသံ။ ရယ်ချင်စရာကြီး။ နင် အဲဒီ

လူကို သိပ်မပေါင်းနဲ့နော်။ သံယောဇဉ် လင်လိုချင်နေတာ ဘယ်လိုဖြေ
ရှင်းမှာတုံး။ ဒါတစ်မျိုးတည်း စဉ်းစားပေးပါ။ ညဉ့်လူ...။ မလိုင်လုံး
မရ။

ထိုင်ထလုပ်ကြသည်။ နွားနို့ကုန်ပြီ။ အိုက်ခမန်းကို သတိရ ပေါင်ဒါ
လိမ်းပါ။ ကိုကိုရေ... ကယ်ပါဦး။ ဟော... မမမုန်း ထလာပြီ။ ပြန်အိမ်
ပြန်အိပ်။ ကျွန်တော်တို့က အရက်သောက်ပြီး သိုင်းကားကြည့်နေတာ
ဆွီဒင်သဖန်းသီးစားဦးမလား။ ဂစ်တာနံပါတ်တစ်ကြိုးကို ဖြတ်လိုက်ပါ။
ရထားတစ်စင်း ခုတ်မောင်းသွား။ ဘာကြီးမှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ခြင်း
ဟာ မိန်းမပိုးခြင်းတစ်မျိုး။ ကျွန်တော် လောလောဆယ် ခြင်ကိုက်ခဲနေရ၏။
မီးကျိုးမောင်းပျက်လေတွေ မတိုက်ကြပါနဲ့။

(၄)

လေတွေက တိုက်ခတ်မြူးထူးလို့ရှိကြသည်။ မိတ်ဆွေ... မိုးသောက်
သွားတဲ့ အခန်းဆက်ညစာတွေအကြောင်း ကြားဖူးသလား။ မခြောက်ရတာ
ကြာပြီတဲ့ ထမင်းလုံးတစ္ဆေတွေကတောင် ပြောကုန်ကြပြီ။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်
ဆေးလိပ်တိုလေးခမျာ မီးငြိမ်းရ၊ ဒီကလည်း အခြောက်ခဲချင်နေတာပါ
ကွယ်။ မာနတွေ အလဲထိုးပစ်ခဲ့။ စုစရိုက်ပန်းတွေလှနေကြတာကိုရော
ဘာပြောဦးမလဲ။

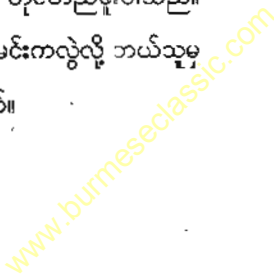
ကြည့်လိုက်ကြဦး။ သနပ်ခါးရေကျဲနဲ့ ရေဘဲလေးတစ်ကောင်၊ ဒင်း

အလေးခြေလက်တွေကလည်း ရှုပ်နေတာပဲ။ (ကိုဆွေရဲ့ ကြီးတွေအတိုင်း)
ဘာကိုမှ မသိပါဘူးဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ အားလုံးကိုသိတယ်။ တတ်တယ် ဆိုတဲ့
သောက်နွားတွေထက် ပိုဖြူစင်နေကြောင်း ကျွန်တော် အသိနောက်ကျခဲ့
သည်။

နီးရာစားကို မကြောက်မိဘဲ မမြင်ရတဲ့ ဝမ်းတစ်ထွာကို ကျွန်တော်
ကြောက်နေတဲ့အဖြစ်၊ ဒေါ့စတိုယက်စ်စကီး ဖဲသမားဖြစ်တာ၊ မောင်ချော
နွယ် အရက်သောက်တာ၊ မတ်တိုနီးက အဝေးရောက်ရိုးသားသူများကို
ဖန်တီးတာ၊ ဘယ်လို မျှချေထုတ်မတုံး။ ဖင်စီကျပ်ဆေးပေါ့လိပ်လေး
ဇယ်... စကားလုံးမြားတွေနဲ့ ငါ့ကိုပစ်စမ်းပါ။ တစ်ဘဝလုံးစာ မိုးစိုပြီးသား
တောင်ကို ထီးဆောင်းခိုင်းတာ မလွန်ဘူးလား။

အတုတချို့ကို အစစ်လေသံဖြင့် တွေ့မြင်ရလေ့ရှိတိုင်း ကျွန်တော်
ခွံရွာနေတတ်သည်။ မိမိ၏ နံနဲ့သိမ်ဖျင်းမှုတို့တွင် ထိုက်စွကို မပါဝင်
အောင် ကျွန်တော်တတ်စွမ်းသရွေ့ သန့်စင်၏။ ကာလရှည်ကြာစွာရှိသော
အိပ်မက်များအကြောင်းကို ရံဖန်ရံခါတွင် ကျွန်တော် မေ့လျော့သွားချင်ပြီ။
မေ့မုန်းရေ... ဟိုသီချင်းရသေးလား။

“မှန်ရာကို သစ္စာဆိုပါမည်။ ဘုရားသခင်ထံ တိုင်တည်ဖူးပါသည်။
ရင်မှာတစ်ယောက်တည်း ချစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ မင်းကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ
ကိုယ် မချစ်ပြီ။”... တဲ့။ ရယ်ရသားပဲနော်။

(၅)

အရှိုတရား၊ အစစ်တရားတို့သည် ဘယ်တော့မှ တစ်သမတ်တည်း မရှိ၊ တစ်မျိုးတစ်မည်တည်းမရှိ၊ တစ်ယောက်ချင်းစီတွင် ကိုယ်စီကွဲပြား နိုင်ကြောင်း ကျွန်တော်က ပြောတော့ သူငယ်ချင်းမလေးက စိတ်ညစ်ညှာ ဟန်ဖြင့် 'နင့်ဟာတွေကလည်း သိပ်ရှုပ်တာပဲ' ဟု ချက်ချင်းတုံ့ပြန်ရှာပါ သည်။ ကျွန်တော် စိတ်ဆိုး၍ မရ၊ သူမ၏ အရှိုတရားနှင့် အစစ်တရားကို အသိအမှတ်ပြုရမည်။

အာရုံခံပုံရိပ်များ၊ လမ်းဖယ်၊ ခြင်ဆေးထွန်းလိုက်ဦး။

(၆)

ရေစိုရွဲလျက် မျက်ဝန်းများကို အမှတ်တရ ရှိစဉ်တုန်းက ကျွန်တော် သည် ဆယ်တန်းကျခဲ့သည်။ အဲဒီဝတ်ရုံက မီးညွှန်တွေကို ညှစ်ချလိုက်ကြာ ဟိုလူရော... အရေခွံလဲပြီးပြီလား။

လူတချို့ကို လမ်းခွဲရန် ကျွန်တော် လိုက်လံနှုတ်ဆက်တော့ ဘယ် သွားမလို့လဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခွန်း သူတို့က ပြန်မေးကြသည်။ ဘယ်ကိုမှ ထွက်မသွားဘဲ လမ်းခွဲရန် နှုတ်ဆက်တယ်ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်အား သူတို့ မကျွမ်းဝင်ကြပါ။ ကျွန်တော် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်မိသည်။ ၎င်းခါး တစ်ကောင် တစ်ဟုန်ထိုးအထက်ဆီသို့ ပျံသန်းသွားတာ မြင်ရ၏။ တိမ်တို့

ရယ်သွမ်းသွေးကုန်ကြ။ လမ်းမတစ်ခုလုံးတိတ်ဆိတ်။ အိတ်ထောင်ထဲမှာ အကြွေသံများ ချွင်ချွင်မြည်လို့။

ဒါသည်ကပင် အော်ပရေရှင်းတစ်ခုလေလား။

(၇)

အနီရောင်တို့ထဲမှ ကျွန်တော် လိပ်စာရပြီ။ ဗိုင်းရပ်(စ်)တို့ကို ထို အရောင်ဖြင့် ခြယ်မှုန်းရမည်။ မျက်နှာစာနှစ်ခုပွင့်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော့်ထဲ မှ လေရမည်မထင်ပါနှင့်။ ပညာတတ် ဝံပုလွေတစ်ကောင်အကြောင်း သင်တို့ ဘယ်လောက်သိသနည်း။ ဟုတ်ပြီ။ အချစ်တုဖြင့်၊ လက်ကောက် တစ်ရန်ဖြင့်၊ ပါတိတ်တစ်ထည်ဖြင့်၊ ဘွန်ဂျီဗွီသီချင်းခွေဖြင့်၊ ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ခွ ဖြင့်၊ သွားတက်လှလှတစ်ခုဖြင့်၊ ဖဲကြိုးအနက်ရောင်များဖြင့် ကျွန်တော် အိပ်စက်နေတတ်ပါပြီ။ ခွင့်လွှတ်ပါ မမမှန်း...။ ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့အကြောင်း ခတိုက်ဆိုင်ခဲ့ရင်တောင်မှ ကြံဖန်ပြီး ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ တကယ်တမ်းတွင် အုတ်မြစ်ချထားတဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆိုသော ဝေါဟာရကို ကျွန်တော်က ယုံကြည် လက်ခံလေ့မရှိ။ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ လုပ်နေကျ အမှားအယွင်းမျိုးကို ခွင့်ပြုရန် ကျွန်တော် သဘောထားမပြည့်ဝနိုင်ခဲ့။ အချိန်ကာလနှင့် အဆုံး အစမရှိသော မဟာစကြဝဠာ၌ ကျွန်တော်တို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျုံ့ကျင်းပေး ထားခဲ့ရတာလည်း ကြာပြီမဟုတ်ပါလား။ ရန်သူက ချစ်အောင်နေဘတ် ခဲ့သည်။ မိတ်ဆွေက မနာလိုစရာကောင်းလောက်အောင် မြတ်နိုးတန်ဖိုး

ထားပြုလိမ့်မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ လူသားတစ်ယောက်၏ ဝတ္တရားများ အား နှောင့်ယှက်ရန်တော့မသင့်လှကြောင်း ကျွန်တော်က ပြောချင်ပါသည်။

သိပြီးကြပြီလားဟင် ! ဦးထုပ်တစ်လုံးနဲ့ ဖိနပ်တစ်ရန် နေရာချင်း လဲလှယ်တာဝန်ယူနေကြပြီဆိုတာ...။ အင်း ! နည်းနည်းတော့ ကြားမယ်။ ခေါ်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရ၊ မမမုန်း...။ မမမုန်း...။ မမမုန်း... တဲ့။ တည့်တည့်ကြီးပါပဲလား။ မိတ်ဆွေရဲ့ ရင်ဘတ်မှာ သော့တစ်ချောင်း ရှိပါစေ။ ကျွန်တော် ကျန်းမာပါသည်။

(၈)

အဝေးကြီးက လေရှူသံတွေ တိတ်တိတ်ခွဲထင်မြင်နေရပြီ။ ဝေညင်းတစ်စက်ကို ကျွန်တော် မော့သောက်လိုက်သည်။ နှစ်ပေါက်အောင် ရှုံးနိမ့်ခဲ့မှုများ၊ တန်နဲ့ချီးပြီးရှိသော မသမာမှုကိစ္စများကို ရယ်ရယ်မောမော မေ့ပျောက်နိုင်ပါစေ။ ကျွန်တော်ကတော့ ခရမ်းရောင်ညချမ်းလေးတို့ ဘာဂါတစ်ခုနဲ့ ဖြည့်သိပ်လို့ ပွတ်ချွန်းတစ်လိပ်ကို ဖိမ်ဆွဲပြီး သောက်ချင်တာပါပဲ။ ဒါသည် အာဟာရသစ်လည်းဖြစ်သည်။

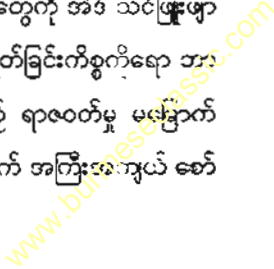
ဒီလိုနဲ့ ပြီးသွားကြတာတွေကလည်းအများကြီး။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မဆို အချစ်စစ်ဟာ ရယူခြင်းလို့ ဖွင့်ဆိုကြသော ကောင်စားများအား Juice -C တစ်ထုပ်စီ တိုက်လိုက်ကြပါ။ ပြီးလျှင် နာကျင်မှုအသေးစား

လေးများကို ရေတွက်ခိုင်းကြည့်ပါ။ တစ်ဒါဇင်ပြည့်လျှင် ထိုသူတို့ သေလိုက သေနိုင်ပြီ။ ရှင်သန်ခြင်းနှင့် ဝေးဝေးပြေးခြင်း သိဝရိ...။ အရမ်းကာရာ နားလည်ချင်မနေကြနဲ့။ အကယ်၍ ချီသော အချို့ မြင့်မြတ်မိန်းနားခြင်း များသည် ဘာသာစကားကွဲလွဲမှုကို အရေးမလုပ်။ ဟုတ်မိန်းမိန်း၊ မှန်မိန်းမိန်း ကိစ္စများကို လက်ရှောင်ကြသည်။

မယုံမရှိပါနှင့် မိတ်ဆွေ။ ကျွန်တော့်ကို ရှယ်ကျစိမ့်တစ်ခွက် တိုက် ရုံဖြင့် ခင်ဗျား၏ ပြောင်မြောက်လှသော သဒ္ဓါတရားကို အရောင်တင်ရာ ရောက်သည်။ အရာရာသည် သိပ္ပံဓာတ်ခွဲခန်းထဲမှ ထွက်ခွာလာဟန် အပြည့်။ ကျွန်တော်လက်ထဲတွင် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ကိုင်စွဲထားသော သစ္စာတရားကို မျက်စိစုံမှိတ်၍ လွှတ်ချလိုက်ပြီ။ ပန်းသီး၊ ပေါင်မုန့်၊ ကောညှက်၊ မြေခွေး၊ ဖေဖေနှင့် မမမုန်း...။ အားလုံး တစ်စစီ...။

(၉)

နှမြောမနေပါနဲ့တော့။ ဩကာသလောကဆိုတာ ဝါကျူးကြောင်း လောက်နဲ့ ကဗျာရေးလိုက်ရင် ကုန်သွားမှာပါ။ ဒဏ်ရာကို သီဆိုထုတ်လွှင့် မှုများအကြောင်း သင်တို့သိပါသလား။ လရောင်တွေကို အဲဒီ သင်ဖြူဖျာပေါ် ပတ်ကြလိုက်။ ဓားကိုခါးမှာချိတ်လို့ ကဗျာရွတ်ခြင်းကိစ္စကိုရော ဘာ ပြောချင်သေးတုံး။ သတ္တရာဇ် လိမ်ညာခြင်းသည် ရာဇဝတ်မှု မပြုချက် သော် လူသားတစ်ဦး၏ ထူးချွန်ထက်မြက်မှုအတွက် အကြီးအကျယ် စော်ကားရာ ရောက်ပေသည်။

အားလုံးကောင်းဖို့ ငါပဲ အနစ်နာခံလိုက်တော့မယ်ဆိုတဲ့စကား...။
 အတွက်အချက်များယွင်းတတ်မြဲ ဥယျာဉ်တစ်ခုနဲ့ ဂျွန်ပလေးယားမှ
 သောက်တတ်တဲ့ ကောင်းကင်တစ်စင်းဆုံတဲ့ညမှာ ကျွန်တော့်ကို လူရမ်း
 ကား၊ အပေအတေတစ်ယောက်ဟု ကျွန်တော်က ခေါ်ဆိုခွင့်ပြုသည်။
 (မှတ်ချက် : မမမုန်း မပါ။) အသစ်-အသစ်တွေသော ဖန်တီးမှုအတွက်
 ဟောင်းခွမ်းမှုကို နန်းချ၊ ကမ္ဘာမြေဆိုတဲ့ မျဉ်းကွေးလေးပေါ်မှာ ပြတ်သား
 လိုက်ကြ၊ တည်ကြည်လိုက်ကြ၊ ပျော်ရွှင်လိုက်ကြ၊ ခုံညားလိုက်ကြ၊ သေချာ
 လိုက်ကြ၊ ရင်ခုန်လိုက်ကြ၊ နာခံလိုက်ကြ၊ ငြိမ်းချမ်းလိုက်ကြ၊ ခံပြင်းလိုက်
 ကြ၊ ရဲရင့်လိုက်ကြ... လိုက်ကြ... လိုက်ကြ။ ဟော... ကြည့်ပါဦး
 အပ်ပါးပါးကို အဖျားထောက်ရုံနဲ့တင် အားကောင်းလွန်းတဲ့သွေးတွေ နီဇွေး
 လာပြီ။

ရိုက်ချစ်ခဲ့၊ ဖြောင်းခဲနဲ့၊ ဩဂတ်ရီဒင်ရဲ့ တတိယမျက်လုံးတွေတို့
 မုန်းခွင့်ရှိသည်ဟု ကျွန်တော် ခံယူထားသည်။

(၁၀)

အမှန်၊ အမှား။ အမှား၊ အမှန်။ အမှန်၊ အမှား။ အမှား၊ အမှန်။
 အမှန်၊ အမှား။ အမှား၊ အမှန်။ အမှန်၊ အမှား။ အမှား၊ အမှန်။ အမှား။
 အမှန်။ အမှား။ အမှား၊ အမှန်။ အမှား။ အမှား။ အမှန်။ အမှား။
 အမှား။ အမှား။ အမှား၊ အမှန်၊ အမှား။ အမှား။ အမှန်။ အမှား။
 အမှား။ အမှား။ အမှား၊ အမှန်၊ အမှား။ အမှား။ အမှန်။ အမှား။
 အမှား။ အမှား။ အမှား။ . . . ။

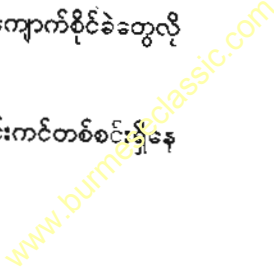
ဒီလိုပဲ၊ လူ့ဘဝဆိုတာ အမှန်၊ အမှားတွေကြားထဲက ရှင်သန်မှု
 အတူ။

(၁၁)

ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ ပီရမစ်အချစ်တွေနဲ့ ထုဆစ်ထားတဲ့
 ဆေးပေါလိပ်တစ်လိပ်ဆိုပါစို့။ ခင်ဗျား သောက်ချင်ရဲ့လား။ ဘုရင်စနစ်
 ထွန်းကားဆဲတိုင်းပြည်များမှ ကောင်မလေးတွေအနေနဲ့ မိဖုရားဖြစ်ဖို့ မျှော်
 ထင်နိုင်စွမ်းရှိ၏။ ရယ်စရာပြောပြီး ငိုနေမှုများ၊ အတွေးအခေါ် ဆင်ခြင်
 တုံတရား နုံနဲ့ညှိဖျင်းမှု၊ ကျွန်တော်၏ ကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှ ငြင်းပယ်ခံ
 ခဲ့ရခြင်းများ...။ ချစ်သူက ငြင်းသည်။ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းတွေက
 ငြင်းသည်။ မြို့ရွာတွေက ငြင်းသည်။ မိသားစုက ငြင်းသည်။ ဥစ္စာနေတွေ
 က ငြင်းသည်။ စည်းကမ်းဥပဒေတွေကငြင်းသည်။ နောက်ဆုံး... တစ်
 တိုက်တိုက်အိပ်ရာကလေးကတောင် ငြင်းသည်။

အဲဒီ အငြင်းပယ်ခံရခြင်းများထဲက အနုပညာကို စနစ်တကျ
 ခွဲထုတ်။ သတ္တိကြွတယ် ခေါ်မလား။ ကျွန်တော် ကျောက်စိင်ခဲတွေလို
 ရအောင်တည်ဆောက်မည်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တိမ်မြုပ်နေသော ကောင်းကင်တစ်စင်းရှိနေ
 သည်။

(၁၂)

အကယ်၍ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုပါက ဒေဝဥယျာဉ်တွင် ကျွန်တော် ဥယျာဉ်များလုပ်လိုပါသည်။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုပါက မန်ချက်စတာယူနိုက်တက် အသင်းကို ကျွန်တော် နည်းပြလိုပါသည်။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုပါက တံတေးစိုးအောင်နှင့် ပိုးအိမ်တို့ကို သီချင်းမဆိုရန် တားမြစ်လိုပါသည်။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုပါက ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ အောက်နှုတ်ခမ်းအနီးက ဓမ္မလေးတစ်လုံးကို ကိုင်ကြည့်လိုပါသည်။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုပါက မာရီလင်မွန်နိုးကို ပြန်၍ အသက်သွင်းပေးလိုပါသည်။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုပါက ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကို ဂျာမန်အကြီးအကဲ ဟစ်တလာနှင့်အတူ ကျွန်တော် ကူညီကွပ်ကဲပေးလိုပါသည်။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုပါက... ကျွန်တော်သည် ပြီးပြီ။

(၁၃)

ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ တာဝန်ယူမှုနှင့် ခေါင်မိုးခွန်ခွန်တွေကို ကျွန်တော် မုန်းပါသည်။ ကံဆိုတာ အလုပ်ပဲဆိုတဲ့စကား။ လူတွေ့ရှုပ်ထွေးလွန်းကြပုံမှာ လေပြည်တောင်ရှောင်၍ မရ။ အနာဂတ်ကို ဖြားယောင်းနေကြ။ ကာလထုရားဆီက ဖောက်ထွက်။ လူ့အဖြစ်ကို ဆန့်ကျင်ရုန်းကန်လို၍။ ညင်ညာပျော့ပျောင်းမှုများ။ ငိုရွိုက်သံတို့ စည်ဝေလာ။ အစစ်က အစစ်

ဖြစ်ကြောင်း ကတ်ကိုအတုလုပ်။ ပညာရေးသည် အဓိက တရားခံဟုတ်၊ ဗဟုတ်။ တိုးတိုးပြော၊ အကယ်၍။ ဤမျှသာ။ ဗဟုဝါဒ။
ဒီအချိန်က စတင်ရေထွက်ပါက နောက်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာလျှင် သင့်အလွမ်းသည် ထမြောက်လေသည်။ ။

(ခေတ်သစ်မဂ္ဂဇင်း)

(မေ၊ ၁၉၉၆)

ဥပစာအုပ် အမည်

အမည်

ညပေဒင်နှင့် လမင်းစာတမ်း

(A:1)

ပြတင်းဝမှ လှမ်းကြည့်မိသော ည၏ သဏ္ဍာန်သည် ပီသခိုင်မာ
 နေ၏။ ကြယ်ပွင့်ငယ်တို့က နေထိုင်မကောင်း၍ အလင်းအားနည်းနေသော
 မီးသီးလေးများပမာ ခပ်ဖျော့ဖျော့ တောက်ပနေကြသည်။ သင်္ဘောကြီးများ
 က ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ယိမ်းထိုးနေသလိုပင်။ လေပြည်အေးအေးတို့က
 ညင်သာစွာ ဖြတ်သန်းလျက်ရှိသည်။ တိမ်ခိုင်တို့သည် တိုးတိုးဖွဲ့ဖွဲ့ ရွေ့လျား
 နေကြသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ငှက်အော်သံ စူးစူးတို့က ညကို
 တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းလှပစေသည်။ ဝိတသံတို့သည် ယခုမရှိတော့ပြီ။ ပတ်
 ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ တစ်ချိန်က ဂျစ်ပစ်လူငယ်လေး
 တစ်ယောက် ဂစ်တာတစ်လက်နှင့် ထိုကဲ့သို့ ညတစ်ညတွင် လမင်းကို
 ဖတ်ရှုနေခဲ့ဖူးလေသည်။ ယခုတော့ ထိုလူငယ်မှာ ညပေဒင် ငွက်နေ၏။
 ပြီးတော့ အမှားတွေကို ရင်ခွန်နေပြန်သည်။

(A:2)

တကယ်ပါဗျာ။ အရာအားလုံးဟာ ရူးသွပ်မှုတွေ လှလှပပ ဆွဲသားထားတာပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ဂီတနဲ့ အနုပညာနဲ့ တစ်သားတည်း ကျအောင် ဘဝတစ်ခုလုံးကို လွယ်လွယ်ကူကူ စွန့်လွှတ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတဲ့ အရာတွေ စာရင်းမှာ ဘွဲ့လက်မှတ်တွေ၊ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ၊ သံယောဇဉ်ဆိုတဲ့ နောင်ကြီးတင်းတင်းကြီးတွေ စသဖြင့် ပါဝင်ခဲ့တယ်။ တစ်ညမှာပေါ့။ လမင်းသာတဲ့ တစ်ညမှာ . . .။ ရင်ထဲကို မှတ်သွင်းပြီး ဂီတကို အားရပါးရ ရှုရှုက်ပစ်ခဲ့ရတယ်။ တစ်ချိန်တုန်းက ဒီလိုညမျိုးတွေမှာ ခိုနားစရာမရှိလို့ လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်၌ ညလုံးပေါက် ထိုင်နေခဲ့တာမျိုး၊ အဓမ္မမှုကို တစ်ညလုံး ပေါင်းခဲ့တာမျိုး . . . အားလုံးကို ကျွန်တော် အမှတ်ရနေမိပါတယ်။ လမင်းကြီးကို လွမ်းလို့ပေါ့။

(B:1)

ပြင်ပဆီသို့ ကြည့်နေသော မျက်လုံးတို့အား အခန်းထဲသို့ ရွှေ့လိုက်၏။ အခန်းထဲတွင် လိပ်ပြာတစ်ကောင်မှာ ဟိုဟိုသည်သည် ပျံပဲလျက်။ အနားသတ် ညှပ်ဖျင်းလှသည့် စောင်တစ်ထည်မှာ တစ်ဝက်တစ်ပျက် လွှာတွန့်နေသည်။ မီးရောင် မှိန်ပျံ့အောက်၌ အိပ်ရာခင်းတို့မှာ တွန့်ကြေနေလျက်ရှိ၏။ ခုတင်ခြေရင်းတွင်တော့ နှစ်ကြိုးပြတ်နေသော ဂစ်တာတစ်လက် အိပ်မောကျနေသည်။ ခေါက်ရိုးကျိုးနေသော

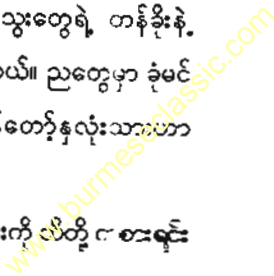
ပင်လယ်အား ခေါင်းအုံးအောက်၌ အတိုင်းသားမြင်နိုင်သည်။ ခေါင်းရင်းနံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော မန္တလေး မဟာမြတ်မုနိဘုရားပုံမှာ ဖုန်တက်နေ၏။ အာနိသင် ပြယ်နေပြီဖြစ်တဲ့ ဘာမိတွန်ဆေးပြားတွေက အဆွဲထဲတွင် တိုတစ်စ သည်တစ်စ နေရာယူလျက်ရှိ၏။ စားပွဲပေါ်တွင် အတွဲမစုံတော့သည့် စွယ်စုံကျမ်းစာအုပ်များမှာ ဖရိုဖရဲ ပြိုကျနေသည်။

ဂျပန်နားသန့်ဆေးဟု အမည်ရသော ပလတ်စတစ်ဘူးကလေးတော့ စားပွဲပေါ်၌ ဣန္ဒြေရရပင်၊ ခရုခွံ ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲတွင်မူ ပစ်တိုင်းထောင်တစ်လိပ်မှာ သက်တမ်းလျော့နေ၏။ ပေါက်ပြဲနေသော ဗျက်နှာ မျက်နှာကြက်၌ ပင့်ကူအိမ်တို့မှာ တွယ်ကပ်နေသည်။

(B:2)

တစ်ချိန်က . . .။ ဟုတ်တယ်။ အဲဒီတစ်ချိန်တုန်းက ညတစ်ညမှာ ပလက်ဖောင်းတစ်ခုကို ခေါင်းအုံးပြီး သံသယနဲ့ လမင်းကြီးကို ငေးမောနေခဲ့ဖူးတယ်။ မျှော်လင့်တကြီးနဲ့ ဂစ်တာတစ်လုံးကို ထမ်းပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အနုပညာသွေးတွေက ရဲရဲနီလို့ပေါ့။ နှစ်တစ်ချို့ကို အဲဒီ သွေးတွေရဲ့ တန်ခိုးနဲ့ ဂစ်တာ တစ်လုံးထမ်းပြီး ကျွန်တော်ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးတယ်။ ညတွေမှာ ခုံမင်ဇွာ ရှင်သန်တတ်ခဲ့တယ်။ ဝိုင်မသောက်ဘဲ ကျွန်တော့်နှလုံးသားဟာ ဝစ်တာကြီးညှိရင်းနဲ့ မူးနေခဲ့ဖူးတယ်။

ကျွန်တော်တွေ့မိတယ်။ ကြိုးခြောက်ချောင်းကို လိတ်တို့ ၄ စားရင်း

ညတွေကို ကျော်ဖြတ်နေကြတဲ့ လူငယ်တွေအားလုံးရဲ့ အကြောင်းကိုတော့ အားလုံးဟာ ညီညာကြမယ်။ ဂီတသစ်ကို ရင်ခုန်ကြမယ်။ အဲဒီအတွက် အင်တံခံနေကြမယ်။ အဲဒီအတွက် ရဲရင့်နေကြမယ်။ အပေအထေ ကလေးကလေးတွေလို့ အပြောခံကြရမယ်။ ရပါတယ် လမင်းကြီးရယ် အားလုံးဟာ နမော်နမဲ့ ကြေကွဲကြရတာပါကွယ်။

အဖော်ဆိုတာ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်မှာ မရှိဘူး။ အားလုံးတို့ တစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်ရတာ။ တိုက်ခိုက်ရတာ။ မိတ်ဆွေဆိုတာမျိုး တွေကလည်း ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေချိန်မှာ မရှိကြဘဲ အောင်ပွဲခံချိန်မျိုးမှာ ခံ ရှိတတ်ကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ အသေအချာကို စိတ်မပူဘဲ ခဲ့ဖူး။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သူရဲကောင်းကြီး OZZY ရဲ့ ပုံတူကို အငမ်းမရ ကြည့်ပြီး ကမ်းခြေမှာ သောင်တင်နေတဲ့ နက္ခတ်တွေကို သိမ်းဆည်းပြီး ကမ္ဘာမြေကို သံစဉ်သစ်တွေ မွေးဖွားပေးပြီး ကျွန်တော်တို့ မွတ်သိပ်နေခဲ့ ကြတယ်။ အရာအားလုံးဟာ မှိုင့်တွေ ငေးငိုင်နေကြပေမယ့် ခရီးအေး တွေကို ကျွန်တော်တို့ ခြေဆန့် ထုတ်လွှင့်နေခဲ့ပါရဲ့။

(C:1)

အခန်းလေးထဲမှာ ကျွန်တော်ရဲ့ အတ္တအရွတ်ကြီးတို့ စားသောက်စရာဟု ထင်မှတ်နေဟန်ရှိသော ပိုးဟပ်တစ်ကောင်တို့ ကျွန်တော် သနားနေမိသည်။ အခန်း၏ ဖွဲ့စည်းပုံမှာ သာမန်ဖြစ်ပြီး မည် သည့် ထူးခြားမှု တစ်စုံတစ်ရာကိုမှ ကိုယ်စားပြုနိုင်ခြင်း မရှိပါ။ ဂီတနှင့်

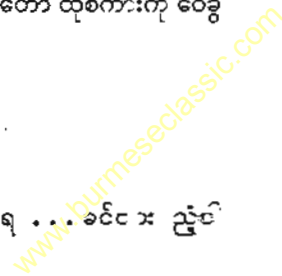
ပတ်သက်သည့် ကျွန်တော့်မျှော်လင့်ချက်တွေအားလုံးဟာ ဒီအခန်းလေး ထဲမှာ စတင်ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

ယခု ကျွန်တော့်အောင်မြင်မှုတွေ သက်တမ်းကုန်ဆုံးသွားချိန် မှာလည်း ဒီအခန်းလေးထဲကို ကျွန်တော်ပြန်ရောက်နေပြန်သည်။ ကျွန်တော် အရမ်းအောင်မြင်နေချိန်က ဒီအခန်းလေးကို အမှတ်တရ ပြန်ဝယ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ အနုပညာအသစ်တွေကို ဖန်တီးလို့ မရတဲ့အခါ တိုင်း ဤအခန်းထဲမှာ လာရောက်နေထိုင်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်တုန်းက (ကျွန်တော်ကြိုးစားနေစဉ်တုန်းက) အတုကို အမျိုးစုံအောင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးသည်။ တဖြည်းဖြည်း ရင့်ကျက်လာတော့ အတုတွေ အတွေ့ရနည်းလာ၏။ သို့သော် တွေ့နေရဆဲပင် . . . (ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အတုအမျိုးမျိုးအနက် အရက်တုနှင့် တင်တုမှာ အဆိုးရွားဆုံးဖြစ်နိုင်သည်။) လခြမ်းကွေးအောက်က ညတွေ ထဲ၌ ဂျင်းဘောင်းဘီအပြုံကို ဝတ်ဆင်လို့ ဆေးပေါ့လိပ်တချို့ကို ဖွာရှိုက်လို့ ညရောက်မှ ပွင့်တဲ့ပန်းတွေကို စိုက်ကြည့်လို့ ခပ်မာမာ နေထိုင်ခဲ့ဖူးတာကို သတိရမိသည်။ လူတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို အလိမ္မာကျရင် မျက်နှာမှာ လာပေါ်နေတယ်ဆိုတာ သေချာပါမလား။ ကျွန်တော် ထိုစကားကို ဝေခွဲ မရ . . .

(C:2)

လမင်းကြီးရေ . . . လမင်းကြီးရေ . . . ခင်င ခင်င ခင်င

သေးတယ်။ ညတိုင်းလင်းအောင်တောင် မလုပ်နိုင်သေးပဲကိုး။ ဒါနဲ့များ
တောင် ချစ်သူက ကျွန်တော့်ကို မုသားဆိုသေးရဲ့။ ဘာတဲ့ ! ညတိုင်း
လမင်းကို ကြည့်ပြီး အလွမ်းနေတွေ၊ မျက်ရည်ညတွေအကြောင်း
တိုင်တည်ပြောဆိုသတဲ့။ ကျွန်တော်ရယ်မောမိပါတယ်။ အနုပညာရယ်
ချစ်သူရယ် ပြည့်စုံနေစဉ်က ကျွန်တော့်ရက်စွဲတွေဟာ လှပခဲ့ဖူးတယ်။
လန်းဆန်းခဲ့ဖူးမယ်။ ပြီးတော့ အားလုံးပျက်စီးသွားခဲ့တယ်။

မိတ်ဆွေ... အဲဒီ မောဟတွေကို အန်ထုတ်လိုက်ပါ။ အညောင်း
ဆန်လိုက်တဲ့ညမှာ လေဘာတီရပ်တုလိုမျိုး ထီးထီးကြီး ကျွန်တော် အထီး
ကျန်ဆန်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီညမှာ အိပ်ဆေးသောက်ပြီး ပိုလို့ မျက်စိကြောင်
နေတဲ့ ညရထားတစ်စီး ခုတ်မောင်းသွားတယ်။ ဘေးနားမှာတော့ ဆေး
လိပ်တို့တွေ ပြန်ကြည့်လို့...။ ဝန်းကျင်မှာက ဂီတသံတွေ ပေကျံလို့...။
ကိုယ်ကတော့ ပင်လယ်တစ်ခုမှာ စီးပျောလို့...။ အချိန်ဆိုတာ တန်ဖိုး
အရှိဆုံး အရာတဲ့လား။ လူတိုင်းအတွက် အဲဒီအချက်က မှန်နိုင်ပါ့မလား။
ကျွန်တော် သံသယရှိတယ်။

တစ်ခါတစ်ခါ ဒီလိုပေါ့။ ကိုယ်သေချာမသိတဲ့ကိစ္စတွေကို လိုက်
ပြီး စဉ်းစားနေရတာ အရသာတွေ့သလိုပဲ။ အရသာမရှိတဲ့ ဘဝမှာ
အရသာရှိအောင် နေတတ်တာကိုက ထူးချွန်မှုတစ်ခု မဟုတ်လား။ ဆေး
ကျလို့ ရွှေတံဆိပ်ပြန်သိမ်းခံခဲ့ရတဲ့ အားကစားသမားတစ်ယောက်ရဲ့
ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုရှိမလဲဆိုတာ ကျွန်တော်သိချင်နေခဲ့တယ်။ ဂီတထို့
သွေးပျက်မတတ် ရူးသွပ်ခဲ့တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ဟာ အခုတော့ နိုးနိုး

လေးပဲ လမင်းကြီးကို ငေးကြည့်နေခဲ့တယ်။ သူ့ရင်ထဲမှာရာ ဘယ်လို
ရှိမလဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ မသိချင်ကြဘူးလား။

(D:1)

စိတ်အိုက်လာ၍ အခန်းအပြင်သို့ထွက်ရန် ကျွန်တော် စဉ်းစား
လိုက်သေးသော်လည်း ဘယ်ကိုသွားရမှန်း မသိသဖြင့် ဘယ်မှ မသွားဘဲ
ကျွန်တော်နေလိုက်သည်။ ရေငတ်နေသော ကျွန်တော့်ရင်ခွင်သည်
ညပေဒင်ကို တစ်စတစ်စနှင့် ယုံကြည်လာ၏။ တောက်တဲ့အော်သံတို့
ကြောင့် ညပေဒင်ကို ထိခိုက်စေနိုင်ပါလားဟု အတွေးရောက်မိသေးသည်။
ထိုသို့ တွေးလိုက်မိတော့ ခပ်တိုးတိုး တောက်တဲ့သံမှာ ပို၍ ကျယ်လောင်
လာသလို ခံစားရ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တောက်တဲ့သံမှာ တိုင်ပင်ကျကျ
(Beat)တစ်ခုကို စည်းဝါးလိုက်နေသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်လာ၏။ ဂီတ
တို့ ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးစုံနှင့် ရင်ခုန်တတ်သည့် ကျွန်တော့်အတွက် အခုလို
အဖော်မဲ့ညတစ်ညမှာ တောက်တဲ့အော်သံဟာ တစ်ခုခုကို နှစ်သိမ့်လိုက်
အန်ရှိသည်။ ညပေဒင်က ဆက်လက် ဟောပြောနေတုန်းပင် ရှိ၏။

တစ်ချိန်တုန်းက အခုလို ညမျိုးတစ်ညမှာ ဆောက်လုပ်ရေး
လုပ်ငန်းတစ်ခု၌ ညဖက်တွင် ကျွန်တော်အလုပ်ဆင်းခဲ့ဖူးသည်ကို အမှတ်
ရလာသည်။ ထိုစဉ်တုန်းကလည်း ဆောက်လက်စ ကုန်တိုက်ကြီးပေါ်၌
အလုပ်ခေတ္တ နားခိုက်များတွင် လမင်းကြီးကို ငေးကြည့်နေခဲ့တာပဲ
မဟုတ်လား။ ဘီလပ်မြေဖျော်စက်သံများ၊ တစ်လောက် ၀. ၆-၆၀၀

အော်ဟစ်ပြောဆိုကြသော အလုပ်သမားများကြား၊ ငွေရှင်ဆန်တဲ့ ကန်ထရိုက်တာ ကိုသန်းဦး၏ မဲ့ပြိုးတွေကြား၊ ပညာရှင်ဆန်သော အင်ဂျင်နီယာ မိုးထွန်းခိုင်ရဲ့ လေသံမာမာတွေကြားမှာ ကျွန်တော့်အနုပညာလက်ချောင်းတွေ ခိုလှုံခဲ့ရဖူးသည်။

Lunch Box လို့ စာတန်းကပ်ထားတဲ့ ထမင်းဘူးကို ညဉ့်ယံစာ စားဖို့ ကျွန်တော် အသုံးပြုခဲ့ဖူးသည်။ ညစေ့ဒင်၏ ဟောကြားချက်များက ကျွန်တော့်ကို ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းမှာ အလုပ်သမားတစ်ယောက်အဖြစ်လုပ်ရန် မဟောပြောခဲ့ပါ။ ဟောကြားချက်တွေ မှားယွင်းနေတာကလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဘယ်လို လွဲချော်နေခဲ့သလဲဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် ဉာဏ်မမီသဖြင့် မစဉ်းစားတတ်။ ရုတ်တရက် ဝိတသံတို့ ဆူပွက်လာ၏။ ခန္ဓာကိုယ်က ဆောက်လုပ်ရေးမှာ လုပ်နေပေမယ့် ကျွန်တော့်စိတ်က ထိုမှာ အလုပ်မလုပ်။ အနုပညာနှင့် လုံးလုံးလျားလျား လွတ်ကင်းသူဟူ၍ အလွန်ရှားပါးပါလိမ့်မည်။ အနုပညာ၏ ဖမ်းစားမှုကို လူတို့သည် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဖြင့် ကျဆုံး အငိုက်မိသည်ချည်း ဖြစ်၏။

သို့ဖြင့် ညပေါင်းများစွာတွင် ဝိတရယ်၊ ချစ်သူရယ်၊ လမင်းရယ် နောက် . . . ကျွန်တော်ရယ် . . .

(D:2)

အငမ်းမရ တိုးဝေ့သံတွေကြောင့် ကျွန်တော် မှင်တက်နေမိစဉ်ကပေါ့။ ဝိတဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုတည်းနဲ့ မိမိရို၊ ဖမရို၊ ဆွေမမို့

ဦးမရှိဒေသမှာ ဝစ်တာတစ်လက်ကို ကျွန်တော် ပေါင်းသင်းခဲ့ဖူးတယ်။ အရမ်းအောင်မြင်ချင်တာကတော့ မဟုတ်ဘူး။ အနုပညာကို အောင်မြင်ဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဖန်တီးနေတာမျိုးကို ကျွန်တော် သဘောမကျဘူး။ ကိုယ်ယုံကြည်လို့ မြတ်နိုးသက်ဝင်လွန်းလို့ ဖန်တီးရင်းနဲ့ ကြိုးစားရင်းနဲ့ အောင်မြင်လာတာမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ အနုပညာကောင်းခြင်းနဲ့ အောင်မြင်မှုဟာ အမြဲတစ်ထပ်တည်း မကျနိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော်သိထားတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်း အတော်များကို ဝိတနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဆင်စိုနီတွေ၊ ဆိုတာနာတွေက လွှမ်းမိုးသိမ်းပိုက်ထားခဲ့တယ်။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲဒီသိမ်းပိုက်မှုကို ကျေနပ်နေခဲ့ချိန်ပေါ့။

အဲဒီအချိန်တွေဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ အနုပညာ ဖြတ်သန်းမှုမှာ အပြောင်မြောက်ဆုံး အချိန်တွေ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အာဟာရမရှိတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ နွမ်းကြေဟောင်းဆွေးလှတဲ့ ဝတ်စုံတွေ ဝတ်ဆင်ထားချိန်လေ။ ဒီလိုပါပဲ။ အရောင်အဆင်းမဲ့တေတဲ့ ဖွတ်ကျားတစ်ယောက် ပြောင်ရောင်သာခဲ့တော့တယ်။ အတောက်ပဆုံးပြီးရင် တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်သွားတတ်တာလည်း လောကဓံတစ်ခု မဟုတ်လား။ အဲဒီ လောကဓံကို ကျွန်တော် ပြောမပျက် ခံနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ရင်ထဲမှာတော့ အနုပညာ ပန်းရောင်တွေသာ အခုအချိန်အထိ စိုရဲ့နပျိုနေဆဲ . . . ကျွန်တော်က တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ပြောပြစ်ခဲ့ရတယ်။

(E:1)

နှစ်ပေါင်းများစွာ တွေးတောခဲ့ရ၊ စဉ်းစားခဲ့ရ၊ ဖန်တီးခဲ့ရ၊ ရာသီသုံးပါးရဲ့ ဒဏ်ကိုခံခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော့် ဦးခေါင်းကြီးကို အနားယူ စေချင်သည်။ မာယာများသော ကံကြမ္မာကိုလည်း ဖိခေါင်းကြီးကို သုံးကာ ကျွန်တော် ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသည်။ ရီဝေလျက် ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် ဖြည်းညင်းစွာ ကျွန်တော်ခေါင်းကို လှဲချလိုက်သည်။ မျက်စိကို စုံမှိတ်လျှတ် အားလုံးကို ခေါင်းထဲမှ တစ်ခုချင်း ဆွဲထုတ်ပစ်နေလိုက်၏။ အကြောင်း အရာတို့သည်ကား အစီအစဉ်ကျစွာ ခေါင်းထဲက အပြင်သို့ ထွက်လျက် ရှိ၏။ ခဏကြာတော့ ကျွန်တော့်ဘဝ နဂ္ဂတစ်ဟောင်းများသည် အမှောင် ခန်းမှ တစ်ဆင့် ဓာတ်ပုံများဖြစ်လာတော့လေသည်။

တစ်ချိန်စင်မြင့်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်အောင်မြင်နေချိန်များ... ကျွန်တော့် သီချင်းတစ်ပိုဒ်ဆုံးသွားတိုင်း လက်ခုပ်သံတွေနဲ့ အတူ “နောက် တစ်ပိုဒ်” ဆိုတဲ့ တောင်းဆိုသံမျိုးတွေ... စင်ပေါ်ကဆင်းလာတာနဲ့ အော်တိုဇေးပေးဖို့ ဝိုင်းလာတတ်ကြတဲ့ ကျွန်တော့်ပရိသတ်... အားလုံးသည် ကျွန်တော်၏ ခါးသက်သော ဝိညာဉ်တို့ ဖြစ်ကြ၏။ ဤ အချိန်များတွင် ဝစ်တာတစ်လုံးပိုက်၍ ဆာနေတဲ့ ညတွေကို သတိရနေ တတ်သည်။ ကျွန်တော့်အောင်မြင်မှု၊ ကျော်ကြားမှုတွေနောက်မှာ ငွေထုပ် ပိုက်ပြီး ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်နေကြတဲ့ ထုတ်လုပ်သူတချို့ ပြကွဲဒီန်လုပ်ငန်းရှင်များ၊ ကြော်ငြာကိုယ်စားလှယ်တွေ စသဖြင့် မှီခို တတ်၏။

ကျွန်တော့်အသံကို နားထောင်ရမှ စားဝင်အိပ်ပျော်တယ်ဆိုတဲ့ ခပ်ကဲကဲ နှုတ်ခမ်းနီရဲမလေးများကိုလည်း ကြိုဆုံရတတ်သည်။ ထိုအခါ များတွင် ညဗေဒင်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို ချန်လှပ်ဟောပြောနေလေ့ရှိ သည်။ အရာအားလုံးတွင် ခြွင်းချက်ဆိုတာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန် တော်နှင့် ကျွန်တော့်အနုပညာတွင်လည်း ခြွင်းချက်ရှိ၏။ ကောင်းကင်တွင် လပြည့်ဝန်းသည် အရည်လဲလျက်ရှိ၏။ ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် မှေးစက် နေသော ကျွန်တော့်ခေါင်းကို တစ်ဖက်ဆီသို့ စောင်းငဲ့လိုက်သောအခါ အရည်လဲနေတဲ့ မျက်ဝန်းများမှ မျက်ရည်စက်တချို့သည် ခေါင်းအုံးပေါ် သို့ ကျလာလေသည်။

(E:2)

“လမင်းကြီးရယ်...” လို့ ကျွန်တော်က ဆွဲဆွဲငင်ငင် အော် လိုက်တော့ သူက ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ မတုံ့ပြန်ဘူး။ (သူဆိုတာ လမင်း တို့ ဆိုလိုသည်။) တစ်ခုခုကို ပေးဆပ်ဖို့အတွက် ထပ်ပြီး ကျွန်တော်ပေး ဆပ်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီနောက်မှာ အချိန်ယန္တရားဟာ လျင်မြန်စွာ လည် ပတ်လာခဲ့တော့တယ်။ အဲဒီယန္တရားထဲမှာပဲ ကျွန်တော်က ရိုမီယိုလို အချစ် သူရဲကောင်းဖြစ်ချင်နေရဲ့။ နပိုလီယန်လို ကမ္ဘာကို ခြိမ်းခြောက်ချင်နေ နေရဲ့။ ပီကာဆိုလို ပန်းချီတွေ ဆွဲချင်နေရဲ့။ မာရာဒိုနာလို ကမ္ဘာ့ဖလား မှာ ရင်သပ်ရှုမော ဂိုးတွေသွင်းနေချင်ရဲ့။

အမှန်တော့ လူဆိုတာ မလုပ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အရာတွေကိုပဲ ဟိုင် ငြင်းစားနေဖို့ မသင်ဘူးမဟုတ်ဘူး။ အချိန်တို့သည် တစ်စတစ်ခု ကုန်ဆုံး နေကြပြီ။ မကြာခင် မိုးစင်စင်လင်း၍ ရောင်နီလာတော့မယ်။ အနုပညာ

နှင့် ပတ်သက်သော ကျွန်တော်ရဲ့ ဆွဲငင်မှုမှာ ပိုမိုအားကောင်းနေတယ်။
ချွန်မြနေသော ကျွန်တော့်စိတ်ကူးတို့မှာ ကျေနပ်စရာပင်။ ရိုးဖြောင့်စွာ
ဆိုတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ အရာအားလုံးကို ပြီးမြောက်နိုင်ပါ့မလား။ ညပေဒင်
၏ နောက်ဆုံးဟောကြားချက်ကို ကျွန်တော် စတင်ဖတ်ကြားလိုက်တယ်။

ဂီတကို ထာဝရပင် ကျွန်တော်က ယုံကြည်နေခဲ့တယ်။
ကျွန်တော်၏ လက်ချောင်းတို့မှာ လမင်းကို ခူးဆွတ်ဖို့ ဟန်ပြင်နေကြပြီး
အောက်အရပ်ကလာသော လေပြည်ညင်းတို့ မှိန်ပျံ့ရောင်နီကို ဝေလိုက်
ဝဲလိုက် ကြိုဆိုနေလျက် . . . ။ ဆည်းလည်းခတ်သံတို့က ညံ့ဝလာကြ
တယ်။ လမင်းမှာ ခပ်ဝါးဝါးရှိနေရာမှ လုံးဝကွယ်ပျောက်သွားခဲ့တယ်။
ရောင်နီကို သန်းပျံ့ လှမ်းနေရပြီ။ ဒီအချိန်ရဲ့ သန့်စင်မှုကို ဘာနဲ့
ကျွန်တော် မလဲနိုင်ဘူး။ ဂီတ အနုပညာရဲ့ ကြီးစိုးမှုကို ကျွန်တော်
နာခံမယ်။ မွေးမြီန်စပြုနေပြီဖြစ်တဲ့ ဂီတသံမားတစ်ယောက်ပေါ့။ ဘာဖြစ်
သေးလဲ။

ဘယ်သူမှ နားမထောင်လည်း ဂီတကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်
ဖန်တီးနေလို့ရတာပဲ မဟုတ်လား။ "Art for no sake" တဲ့။ ကျွန်တော်
နှစ်နှစ်ကာကာ ပြီးမိသွားတယ်။ လမင်းကြီး အဓိက သရုပ်ဆောင်တဲ့
စာတမ်းတစ်ခုကို ကျွန်တော်ပြုစုရမယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ညပေဒင်၏ နောက်ဆုံးဟောကြားချက်မှာ ပြီးဆုံး
သွားခဲ့ပြီး လမင်းစာတမ်းကို ရေးသားဖို့ ကျွန်တော်က စတင်ခဲ့တယ်။ ။

(Idea မဂ္ဂဇင်း) (ဖန်နဝါရီ ၁၉၉၅)

နားပြင်ပြောသောပြင်စွမ်း

ဝေမျိုးသွင်

နားဖြင့်ပြောသောမြင်ကွင်း

“နေ့သည်မှောင်၍ ညသည် လင်း၏” ဆိုတဲ့ ဝါကျတွင် ကျွန်တော့် အလုပ်အကိုင်များကို မြှုပ်နှံထားသည်မှာ သင်တို့မသိဘူး မဟုတ်လား။ ထားပါ။ လူအချို့ အိပ်ရာထဲတွင်ရှိသော ခွခေါင်းအုံးများကို ကျွန်တော် သံသယရှိသည်မှာ ကျွန်တော့်အလွန်လား။ နှလုံးသားစအိုပေါက် ကျယ် ချင်သော လူတစ်ယောက်က အချစ်ဆိုသည်ကို မလေးမစား လုပ်တာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့။ သတ္တုတွင်းတူး အလုပ်သမားတစ်ယောက်၏ နှာချေ သံတွင် ဂေါ်လာငွေအချို့ ပါသွားသည်။ သေခြင်းတရားသည် အေးတီ အေးစက် ဆက်ဆံရေးရိုပေမယ့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါတွင်တော့ နွေးသွေးစွာ ဆက်ဆံတတ်သည်ကို သင်တို့ကြုံဆုံဖို့ အလို့မရှိမှန်း ကျွန်တော်သိပါ သည်။

နေကျချိန်တွင် လေတိုက်ရမည်ဟု ဘယ်သူကမိန့်ဆိုခဲ့ပါသနည်း။ ကျွန်တော်က 'ထို့နောက်... ' ဟု အကြောင်းကို ပြောပြမည်ဟု ဆိုသော အခါ ကောင်မလေးများက ထူးဆန်းသလို ဝိုင်း၍ ကြည့်ကြခြင်းသည် ကျွန်တော့်ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အားနည်းမှုကြောင့်လား။ သူမတို့၏ အတွေးအခေါ် ချို့ယွင်းနိမ့်ပါးမှုကြောင့်လား။ တွေဝေနေပြီးမှ ငါမတွေ့ဝေဘူးလား။ တွေဝေနေခဲ့သလားဆိုတာကို ပြန်ပြီး တွေဝေနေသူ တစ်ယောက်ဟာ သူတွေ့ဝေမှုကို ငါမတွေ့ဝေဘူးဟု ဖြေတွေး တွေးနေ မှာပဲ။ ကိုဆိုဗိုဒေသမှာ ကျရောက်ပေါက်ကွဲသွားတဲ့ အမြောက်ဆန်တစ်တောင့်ကိုကြည့်ပြီး ဆာရီရယ်လစ်ဇင် ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ဆွဲလိုက်တဲ့ ပန်းချီကားက အရောင်တွေကို ခင်ဗျားတို့ မြင်ဖူးမယ်ထင်ဘူး။ ပြောမှားဆိုမှားရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။ ကျွန်တော်က အနုပညာလောကရုပ်ဝါဒကို မနေ့ကမူ ဂယနဏ သိတာမို့ပါ။ အကယ်၍ ကျွန်တော့်သိက္ခာကို အညွန့်ဆူးစားသုံး လှိုသော လှတို့ရှိပါက နိုင်ငံခြားဖြစ် မီးခလုတ်တို့အကြောင်း ထိုသူတို့သိရန် ကောင်းကောင်းလိုအပ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် မလိုအပ်ဘဲနှင့် သင်ခဲ့ရသော ပညာသည် အထိုက်အလျောက်တော့ များခဲ့ပါပြီ။ သူမ၏ အက်ကွဲကြောင်းများ အကြောင်းကို ပြောပြနေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ အသံတို့သည် အက်အက်ကွဲကွဲရှိ၏။ ထိုနေ့က ရန်ကုန်မြို့ (၃၈) လမ်း နောက်ဖေး လမ်းကြား တစ်နေရာတွင် ကောက်ရခဲ့သော အဖြူရောင် လက်ကိုင်ပဝါ

လေးတစ်ထည်၏ထောင့်တွင် ရေးထိုးထားသော လက်မှတ်ကို ကျွန်တော်က ဘာကြောင့် အလွတ်ရနေတာတုံး။

ကျွန်တော်က ကမ္ဘာပေါ်တွင် လောင်ဂျီကျုများနှင့် လတ္တီကျုများ တို့ဖြင့် စနစ်တကျ စိတ်ပိုင်းထားသော လေးထောင့်ကွက်ကြီး တစ်ကွက် လောက်ပိုင်ဆိုင်ရလျှင် ကျေနပ်ပါပြီ။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ စပယ်ယာပတ် မပါဘူးဆိုပေမယ့် ထွန်းကားလာတဲ့ ဆေးသိပ္ပံပညာကြောင့် အဖားထိုးတပ် ဆင်မှုဆိုတာကိုတော့ လက်ခံရမှာပဲ။ မုန့်ပျားသလက်တစ်ချပ်ကို စရန်ပေး၍ မှာစားခဲ့ရသောနေ့က ကျွန်တော် ထန်းရည်သောက်ခဲ့သေးသည်။ အမြည်းကတော့ ငါးပိဖုတ်လား။ တည်းသီးဖုတ်လား။ သေချာမမှတ်မိတော့။ "ဒါ နည်းပညာခေတ်ကွ... !" ဆိုတဲ့အသံကို ကျယ်ကျယ် လောင်လောင် အော်ပြီး ချောင်းဆိုးလျှင် ကွမ်းရွက်နှင့် လျက်ဆားကို စားသုံးသော၊ အင်္ကျီကို ပိတ်ဝယ်၍ ဆိုင်မှာချုပ်ဝတ်သော လူတစ်ယောက်သည် ဂျီနီဗာမြို့ကို မကြားဖူးသူ ဖြစ်သည်။

အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်က အမြဲတမ်း အသားတက်နေမှုကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုခဲ့၏။ လူတစ်ယောက်၏ အရေခွံ ခိုင်းရပ်(စ်) ကိစ္စကို ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိ၍ နာမကျန်းသော ဝမ်းမတစ်ယောက်၏ ကိစ္စနှင့် နှိုင်းယှဉ်ဆုံးဖြတ်၍ မရမုန်း သင်တို့လည်း အသိပဲ။ အဆောင်ပိုင်ရှင် ဦးဌေးဝင်းက ကဗျာဆရာဆိုသည်မှာ အလွန် ရှိပေရုံနိုင်ပြီး တံခါးများကို အတင်းတွန်းဖွင့်ကာ ကျယ်လောင်ဆူညံသော ဝေးသောတံခွဲများ ညဉ့်နက်အောင်ပြုလုပ်နေတတ်ကြပြီး တိရစ္ဆာန်များ ဝတ် ဘေးသည့်

နွားကျောင်းသားကောင်များဟု အမြဲလိုလို အပြစ်ပြောတတ်ပါသည်။ ကျန်းမာရေးဦးစီးဌာနမှ စားသုံးဖို့ မသင့်သော ဆီးထုပ်များအဖြစ် မင်နီ တားခံလိုက်ရသော ဆီးထုပ်တစ်မျိုးမှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးတစ်ယောက် အလွန်ကြိုက်သော ဆီးထုပ်ဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ပြာအရောင်မျက်လုံးရှိတဲ့ မြင်သစ်သူတစ်ယောက်ကို ပန်းနုရောင် ဟာလီဒေဗစ်စင် ဆိုင်ကယ်နောက်တွင်တင်၍ နဝဒေးတံတားကို ဖြတ်ကူးချင်သူသည် သက်သတ်လွတ်စားသူဖြစ်၏။ ဘဝသံသရာဆိုတဲ့ စကားသည် ရာစုနှစ် သုံးစုအတွင်း မရိုးနိုင်အောင် ပေါ်ပြူးလာဖြစ်နေတုန်းပင်။ ဂယ်လီလီယိုကတော့ ယုံကြည်မှု တစ်ခုအတွက် သူ့အသက်ကို ပေးဆပ်သွားပြီ။ ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာတွေ ပိုပြီးများနေတဲ့အခါ လမ်းမှားတွေကို သွားလက်စနဲ့ ဆက်သွားနေမိတဲ့အခါ စိတ်ဓာတ်တွေ ဆောက်တည်မရခင်ဘဲ ရိုက်ချိုးခံရတဲ့အခါ . . . (အစရှိသဖြင့်) အခါတွေမှာ ကျွန်တော်ပြုံးရယ်ခြင်း၊ မဲ့ငိုခြင်းတွေကို ခါးသက်လာတော့သည်။ သိပ်မကြာလှပါ။

ဆေးပညာ အကူအညီမပါဘဲ ကျွန်တော့်မျက်နှာဆိုင်ရာ နာဒ်ကြောတွေ သေဆုံးကုန်၏။ သွေးလည်ပတ်မှုလည်း ရပ်ဆိုင်းသွားပြီး ဦးနှောက်နှင့်နှလုံးသည် အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ နောက်တော့ ခြေတွေလက်တွေပါ မလှုပ်ရှားတော့။ အရေပြားတွေလည်း မာကျောလာ၏။ ဆိုပါတော့ဗျာ။ ကျွန်တော် ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားပြီ။ ယဉ်ကျေးမှု နိမ့်ပါးခြင်းကို ကျွန်တော် ရွံ့မုန်းသည်။ ဒါပေမဲ့ လူရိုင်းတို့၏ ဂီတနဲ့ အကကို

ကြိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ရုပ်တုကြီးကို စိတ်တန်ခိုးဆိုင်ရာ ရွေ့လျားမှုပညာနဲ့ ပင်းနစ်မြို့သို့ ပို့ချင်သည်။ ပင်ဂွင်းငှက်တို့၏ အိပ်မက်ထဲသို့ မတော်တဆ ကျွန်တော် ရောက်ရှိသွားတုန်းက ဟိုက်ဒရိုဂျင်နှင့် အောက်စီဂျင်မပါဝင်သော ရေကို သောက်သုံးရလေသည်။ ကျွန်တော်က ညိုချင်နေ၏။

အနာဂတ်မှာ နံပါတ်မရှိတဲ့အခန်းလွတ်တွေကို မြည်းစမ်းကြည့်ရဦးမည်။ ကျွန်တော့် သမုဒ္ဒရာထဲကို ဗြဟ္မပုတြမြစ်ကြီး စီးဝင်လာခဲ့ပေမယ့် မင်းကိုတော့ ဝီတိုအာဏာနဲ့ တားဆီးရမှာပဲ။ လက်မှတ်တွေ၊ ဘွဲ့တွေ အသိအမှတ်ပြု ကတ်ပြားတွေအတွက်နဲ့ ဦးနှောက်အခွံထဲသို့ ဝေါဟာရဓား ရိုက်သွင်းကြသူများကို ပညာတတ်ဟု ကျွန်တော်က အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုလိုက်ပါသည်။ ကန်ကွက်လိုသူများသည် တစ်စောင် ငါးဆယ်ကျပ်မျှ ပေးရသော လျှောက်လွှာဝယ်၍ ကန်ကွက်ရန်မလိုပါ။ နားလည်ခြင်းဖြစ်တစ်ဖက်ကမ်းက မိန်းကလေးကို ဖိဖက်ကမ်းသို့ ပန်းဖောင်ဖွဲ့၍ ကျွန်တော် စာခေါ်လာချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူမ၏ နတ္ထိဝါဒသို့ ကျွန်တော် မသွားချင်ပါ။

ကျွန်တော့်တွင် လက်ပစ်ကျော့ကွင်း တစ်ခုရှိပါက ပီကာဆို၏ ဖယ်ဒလင်နဲ့ ကောင်မလေး (Girl with a Mandolin) ကို ပမ်းဆီးလိုသည်။ မျှော်လင့်ချက်တို့ မီးထတောက်သောညတွေက ကျွန်တော့်အတွက် မှားလွန်းပါပြီ။ ဗက်တာဆန်စွာ ဒုက္ခရောက်ကြသူများဆိုတဲ့ ခေါင်းခဉ်အောက်တွင် ရှိသူများအားလုံးကို ရေအိမ်ဆေးခိုင်းရန် ကျွန်တော့်ကို ခင်ဘတ်တွင် မျှော့ရှိသူတစ်ယောက်က အကြံပြုလိုက်ပါသည်။ လူ့ဘဝ

သည် မှောင်ချထားတဲ့အခန်းကို ညအတုလို့ အလွယ်တကူ တင်စားခဲ့စေ
မယ့် ထိန်လင်းအောင် မီးထွန်းထားတဲ့အခန်းကို နေ့အတုလို့ ဝန်ခံရမှာ
စိုးရိမ်တတ်ကြ၏။ ဒါတွေကြောင့်ပဲ အမှန်တရားတွေကို သရော်ရင်းနဲ့
ချာလီချက်ပလင်ရဲ့ဟာသတွေ ကမ္ဘာကျော်ခဲ့ဟန်တူသည်။

ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းထဲတွင် ပုလင်းကွဲများ လူကြီးလူကောင်း ပီသစွာ
မြူးထူးနေတုန်း ပလေတိုး ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို သတိရလိုက်မိ
သည်။ “အနုပညာဆိုတာ တန်ခိုးရှင်ရဲ့အတတ်ပညာ” တဲ့...။

ကျွန်တော့်ဦးနှောက်သည် ရုတ်တရက်ပဲ အနုပညာပန်းပွင့် ဖြစ်သွား၏။
ကျွန်တော့်လက်တွေကတော့ ဝါကျတစ်ကြောင်းချရေးမိသွားသည်။

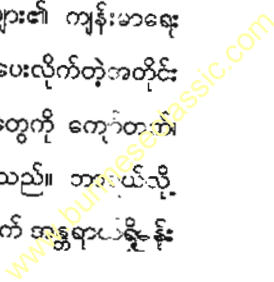
“သိက္ခာရှိတယ်ဆိုတာ ထမင်းဝသူတွေရဲ့ သီးသန့် ဘာသာ စကား
ပါ”

ဒီစာကြောင်းရဲ့ အမှန်တရားအတွက် မိန်းကလေးတွေ စိတ်မဝင်စား
အောင် ကျွန်တော် နေထိုင်တတ်ခဲ့ပါပြီ။ အန်နာတိုးလီးယား (Anatolia)
ဆိုတဲ့ ဂရိစကားသည် တစ်နည်းအားဖြင့် အာရှမိုင်းနားဟု ခေါ်ကြောင်း
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်က ပြောပြမိတော့ သူမက အဲဒီမှာ
(Pises Powder) ပီးဆက်စ်ပေါင်ဒါတစ်ဘူး ဘယ်လောက်ရှိမလဲ မသိ
ဘူးနော်ဟု ချက်ချင်း ပြန်ပြောရှာပါသည်။ လူ့အဖြစ်ဆိုသည်မှာ ခြင်ဆေး
ခွေမို့ထဲမှ ရိုက်ထုတ်လိုက်သော ခြင်ဆေးခွေများကဲ့သို့ ပုံစံတကျ စနစ်တကျ
အဘယ်သို့ရှိပါမည်နည်း။ ခံစားချက်ဆိုတာကို ကြီးတုပ်၍ မရမှန်း သင်တို့
လည်းသိမှာပါ။ ကျွန်တော့်ခံစားချက်တွေကို လိုက်လံကြီးတုပ်တတ်သော

အပေအိမ်တွင် နေထိုင်ခဲ့စဉ်တုန်းက ကျွန်တော်သည် မက်ဒေါနား စတီတ်
နွဲ့နှင့် တရုတ်သိုင်းကား နှစ်ခုပေါင်းကို ငါးကျပ်ပေး၍ ကြည့်ရှုရန် ဝန်
မလေးသူ ဖြစ်သည်။

မှန်ကန်ချက်တချို့သည် အချိန်နှင့် နေရာအရ တုံ့ပျောက်သွားခြင်း
မှာ သိပ္ပံပညာသည် အဓိကတရားခံလား! အနုပညာစစ်ကိုတော့ သိပ္ပံ
ပညာလည်း မပြောင်းလဲနိုင်ဘူး။ ဗေလုဝစောင်းနဲ့ ဗျည်းနွဲ့ဓားလည်း
ခပြောင်းလဲနိုင်ဘူး။ သွေးသားဆာလောင်မှုတွေကလည်း မပြောင်းလဲနိုင်
ဘူး။ ငြင်းခုံဖို့ ခက်ခဲလွန်းတဲ့ ကိစ္စတွေထဲမှာ အနုပညာဟာ ထိပ်ဆုံးကပါ။
သင်ရိုးမခိုင်ခံ့၍ ပညာရှင်တွေပင် မကြာခဏ လက်မှီင်ချလေ့ရှိပါသည်။
သို့ကြည်ချက်တစ်ခုအတွက်နဲ့လည်း ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီလေး ဝတ်ပြီး ဖိနပ်
ခေါဘဲ အနုပညာလမ်းမပေါ် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ကျွန်တော်လျှောက်ခဲ့ဖူးပြီ။ ဖိနပ်
ခေါတာ တခြားမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ခြေဖဝါးတွေနဲ့ အနုပညာလမ်းမ
ကြီး တိုက်ရိုက်ထိတွေ့နိုင်အောင် တမင်မစီးထားတာပါ။

မိတ်ဆွေ... စာအုပ်တွေကို ကိုက်ဖြတ်စားသောက်တတ်တဲ့ ပိုးဟပ်
တစ်ကောင်လောက်တောင် စာပေအကြောင်း မသိတဲ့ လူငန္ဒားတွေကို
ဘယ်တော့မှ ဂျီ(ချီ) မချွန်ပေးမိစေနဲ့။ (လူတော်များ၏ ကျန်းမာရေး
အတွက် ...) ကျွန်တော်က ဘုရားသခင် ပစ်ချပေးလိုက်တဲ့အတိုင်း
နေထိုင်ရတာကို ရင်ခွန်သူဖြစ်သည်။ လှေကားထစ်တွေကို ကျော်တက်
ကျော်ဆင်းလုပ်မိတိုင်း ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်နေတတ်သည်။ ဘာလည်းသို့
တော့ မဟုတ်။ ထိုသို့တက်ခြင်း၊ ဆင်းခြင်းမှာ ပုံမှန်ထက် အန္တရာယ်ရှိနေ

ကျွန်တော်သိပါသည်။ ကျွန်တော်က ပုံမှန်ဆိုတာနဲ့ နှစ်သိမ့်နိုင်စွမ်းမရှိ။ ထိုပုံမှန်ကို ကျော်လွန်လွတ်မြောက်ချင်သူ . . .။ ပြီးတော့ ငြိမ်သက်စွာ စိတ်နယ်လွန်နေမှုကို အာသိသပြင်းထန်တတ်သူ . . .။

တစ်ခါတလေ ကျွန်တော့်ရဲ့ သန့်စင်တဲ့ ဝိညာဉ်ခါတ်လေးက နာကျင်ခြင်းနဲ့ ကြင်နာခြင်းကို ဒီလောက် နီးစပ်ပါလျက် ဘာကြောင့်များ အဓိပ္ပာယ်တွေ ဆန့်ကျင်သွားပါလိမ့်လို့ ဝေခွဲမရဖြစ်နေတုန်း သူ့အဖို့တော့ ရာသီစာ အိပ်မက်တွေကို မက်ရတာ တန်ကြေးအကြီးဆုံးဖြစ်နေသည်။ အာသာငမ်းငမ်း နှစ်ရှည်လများ တပ်မက်ခဲ့တဲ့ ကန္တာရရေတို့သည် တစ်ခုခု အတွက်များ အရသာရှိနေမလား။ အညောင်းမိနေတဲ့ ကျွန်တော့် နှလုံး သားတို့သည် ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုအတွက် အသွင်ပြောင်းသွားခြင်းတို့ ကျွန်တော်က ခံစားမှုသိဝရီ တစ်ခုအဖြစ်ပဲ မှတ်ထားလိုက်ချင်ပါသည်။ နီညိုရောင်သွေးစွန်းကွက်တို့နဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံရေးတဲ့ သွားပြီဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ခံအားတို့မှာလည်း နှမ်းလျနေ၏။ လိုက်မောခြင်း မနက်ဖြန်တို့သည်လည်း အားလုံး၏ ထွက်သက်နှင့်အတူ ကျွန်တော်က မျောသွားချင်ပြီ။

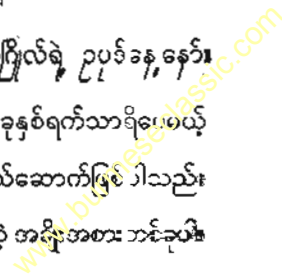
မြစ်ကမ်းပါးနံရံတစ်ခုမှ ပဲ့ကြွေကျသွားသော မြေစိုင်မြေခဲများ၏ ဂုဏ်ဒြပ်ကို သင်တို့လည်း ဖမ်းဆုပ်ချင်မှာပေါ့။ ဖျော့ကျစီးဆင်းသွား ကျောက်စက်ပန်းဆွဲတွေကပဲ ရစ်သမ်ပြေလွန်းနေမလား။ ဂျိမ်း(စ်)ကင်မနွန် ရဲ့ နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ တွဲလဲခိုနေတဲ့ စီးကရက်တစ်လိပ်ကများ ညှို့အား ကောင်းနေတာလား။ ရေအလျဉ်တချို့ရဲ့ သံစဉ်ကို သူ့နားစည်တွေထဲ

အချိုးအစား မကျဘူးလို့ထင်နေတာလား။ ကိုယ်စိုက်တဲ့ ပန်း ကိုယ့်ခန္ဓာ ပေါ်မှာ ပြန်ပွင့်နေတာမျိုးကိုတော့ ကျွန်တော်လည်း မနေတတ်ဘူးပေါ့။ တစ်ချိန်ချိန်တော့ သိက္ခာပြုစီးမှုဆိုတာကြီးကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီးကို ရယ် မောလှောင်ပြောင်လိုက်ဦးမည်။

သဘာဝတရားကို ပြက်လုံးတစ်ခုလို သဘောထား၍ ကျွန်တော် က ခံစားကြည့်ရန် ကြိုးစားခဲ့ဖူးသော်လည်း ထိုစဉ်တုန်းက အံ့သွားကိုက်နေ သည့်အတွက် မအောင်မြင်လိုက်ပါ။ စစ်ဘုရင် နပိုလီယန်သည်လည်း ပါတာလူးစစ်ပွဲမှာ ရှုံးနိမ့်ခဲ့စဉ်က ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် နေပါလိမ့်မည်။ မျက်ရည်တချို့ကို ကျွန်တော် လျစ်လျူရှုထားရခြင်းအကြောင်းကတော့ တိုယ့်ရင်ထဲက ရှိုက်သံတွေကို ကွယ်ဝှက်ထားလို၍ ဖြစ်ပါသည်။ ပျိုမျစ် သူ ကြယ်ရောင်တို့သည် အဝေးတိုင်သို့ ပြင်ဆင်နေကြပြီ။

ဉာဏ်စမ်းပဟေဠိ၊ အသံမဲ့ ပွင့်ဖတ်များ၊ ကောင်းကင်ဘုံ၊ တိတ် ဆိတ်ခြင်း၊ ဗဟိုသွေးကြောများ . . . အားလုံးတို့သည် အန်ဖတ်ထဲ၌ တစ်စိတ် ရောထွေးနေကြ၏။ ခံစားချက်တို့ကို သိမ်းဆည်းလိုက်ခြင်းကိစ္စမှာ ကျွန်တော် ကဗျာရေးခြင်း၏ အစဖြစ်နေခဲ့သည်။

ကဲ . . . ကဗျာဆရာရေ၊ ဒီနေ့ သောကြာပြုလ်ရဲ့ ဥပုသ်နေ့နော်၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ညစာဝတ်လိမ့်မည်။ တစ်ပတ်မှာ ခုနှစ်ရက်သာရှိပေမယ့် ပြီးကြီးကိုးလုံးအတွက် ကျွန်တော် နေ့စဉ်ဥပုသ်ဆောက်ဖြစ်ပါသည်။ ဒါဟာ အဆင့်မြင့်တာသာရေးသမားတွေနဲ့ တူညီတဲ့ အချိုးအစား ဘာသာနဲ့

၂၆၀ ဝေမျိုးသွင်

နောက်တစ်မျိုးပြောရရင် ကျွန်တော်ခံယူထားတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေဆု
မှုပါ။

ရက်စွဲတို့သည် အပိုင်းပိုင်းကျိုးပဲ့ လွင့်မျောနေကြဆဲ။ အိမ်မက်
တို့သည် မပြောင်းမလဲ ဟောင်းနွမ်းနေကြဆဲ။ တကယ့်အစစ်တို့သည်
ကျွန်တော့် သွေးအားများအတိုင်း မောင်းနှင်အားကောင်းလျက်ရှိ၏။

ဘဝဆိုသည်မှာ တီ (B) တွင်စ၍ ဒီ (D) မှာဆုံးခြင်းကို ခေါ်လေ
သည်။ ။

(People မဂ္ဂဇင်း)

(မေ၊ ၁၉၉၅)

ဝေမျိုးသွင်

မီးခိုးဆင်ပိုနီ

သူ့ကို စကားတွေအများကြီးပြောဖို့ အချိန်ရသောနေ့ (သူက
 လည်း နားထောင်ဖို့ အဆင်ပြေသောနေ့) တွင် နွေဦးရာသီ၏ လတ်ဆတ်
 သော ငှက်အော်သံများအကြောင်းကို ပြောပြချင်မိသည်။ အချစ်ဆိုသည်
 မှာ ဒုတိယအကြိမ်ထပ်မံဖြစ်နိုင်ကြောင်း သူ့နားလည်ပေးဖို့ မလွယ်မှန်း
 ကျွန်တော်သိပါသည်။ အဝေးကြီးဆီမှ လိုအပ်သည့် ရယ်မောသံများ
 သည် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်၏ အတိတ်စိမ်းစိမ်းတွေ ဖြစ်ကြ၏။

ကျွန်တော်ဆိုလိုသည်မှာ တစ်ချိန်တုန်းက အနာဂတ်သည် အခု
 ပစ္စုပ္ပန်အချိန်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဘာမှန်းမသိသေးသော နောက်ထပ် အနာ
 ဂတ်များကမူ ကျွန်တော်တို့၏ ဘဝများကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ နှုတ်တော်

နဲ့တွေ့က လေထဲတွင် ဝေခနဲပါလာသည်။ ဒါမျိုးကို တစ်ချိန်တုန်းက ဝိုရင် သူကပြုံးရယ်လိုက်မှာ သေချာသည်။ ကျွန်တော်က သူ ရယ်မောဖို့ ကားလုံးတွေကို အမြဲမပြတ် ရှာဖွေတတ်သူလည်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဝိုရှာဖွေမှုဖြင့် ကျွန်တော်က အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသူ တစ်ယောက် ဟုတ်ပါ။

ရယ်စရာတွေပြော၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသူကို လူရွှင်တော် ဟု ခေါ်မှန်း ကျွန်တော်သိထားနှင့်သည်မှာကြာပြီ။ ရယ်စရာတွေ မရှိသော် လည်း လောက၌ ရယ်စရာအဖြစ်အပျက်များအား မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက် ရှာဖွေရသူတချို့ ရှိနေပါသည်။ ဘယ်လောက်ခက်ပါသနည်း။

ညက သူနှင့်ပတ်သက်သော အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်သည်။ မိုး လင်းတော့မှ ကျွန်တော်က အိပ်မက်တွေမှန်း သဘောပေါက်ခဲ့သော်လည်း သူ့အတွက် စိုးရိမ်နေမိခဲ့ဖြစ်သည်။

“အိပ်မက်ဆိုတာ လူတွေရဲ့ အဇ္ဈတ္တကို ဖော်ပြတာဟ...” တစ်ချိန်တုန်းက သူ့စကားသံတို့သည် ဒီအချိန်တွင် ပြန်လည် ကြားယောင်ဖို့ မသင့်လျော်တော့သော်လည်း အမှတ်တရ ဆိုသည်မှာ မေ့ဖို့ ခက်ခဲလှပါသည်။

ဘဝ၏ ပျော်ရွှင်စရာ အချိန်များအတွင်း မိုးလေဝသအပြောင်း အလဲသည် ကျွန်တော်တို့၏ နာမည်ပျက်ခဲ့သော အချစ်တွေဖြစ်ခဲ့ပါလိမ့် မည်။ တစ်ခါတုန်းက သွားခဲ့ကြသော ခရီးများသည်လည်းကောင်း၊ လျှောက်ခဲ့ကြသော လမ်းများသည်လည်းကောင်း၊ ထိုင်ခဲ့ဖူးသော ထိုင်ခုံ

ပုလေးများသည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော့်မှတ်ဉာဏ်ထဲ၌ ထင်ကျန်ရစ် ဆဲဖြစ်သည်။

ကံ့ကော်ပင်အောက်ရှိ ကံ့ကော်ပွင့်ခြောက်တို့သည် လူကောက် တတ်သော သူ့လက်ကလေးများကို မျှော်နေပေလိမ့်မည်။ အင်းလျားကန် အစပ်ရှိ လှိုင်းဂယက်ငယ်ငယ်လေးတွေကိုလည်း ကျွန်တော်လွမ်းပါသည်။

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ထိုနေရာတွင် ဆုံးရှုံးရမှာကို ကြောက်လန့်စွာ စိုက်ကြည့်နေခဲ့ဖူးသည်။ လမ်းလျှောက်ရင်း မတော်တဆ အသားချင်း ထိခတ်သွားသောအခါများတွင် ကျွန်တော်က အားနာတတ် သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး၊ သူက မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတတ်သူဖြစ် သည်။

“ငါတို့မှာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး။ နင်စိတ်မပျက်နဲ့သိလား” သူက အဲဒီစကားမျိုးပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို အားပေးချိန်တွင် တွန်တော်က သူ့ခံစားမှုကို ဘယ်လို ဝတ္ထုရေးရင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်း စားနေခဲ့သည်။

တိုက်ခတ်လိုက်သော လေနုနုအေးအေးလေးများကို မျက်နှာ ချင်းဆိုင်၍ ကျွန်တော်မာနထားကြည့်မိသည်။ နေလုံးသည် အင်းလျား ရေပြင်ထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ငုပ်ဝင်သွားနေသည်။ ဒီအချိန်မျိုးကို ဝူနှင့် အတူတူ ကြည့်ဖို့ဆိုသည်မှာ အခုတော့ ပို၍ ဝေးကွာသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူသည် ကျွန်တော် အိတ္တတို့ကို နောင်တရချင်စရာ မကောင်းပေဘက် အောင် ဖြားယောင်းထားနိုင်ခဲ့၏။

တက္ကသိုလ်၏ ယဉ်ကျေးမှုသည် လူကို လူဟု လေးလေးစားစား ရှိခြင်းတစ်ခုတည်းကပင် ကျွန်တော်တို့နှလုံးသားများကို ဖမ်းစားထားခဲ့သည်။ အရင်ကဆို ကျောင်းဝင်းရဲ့ အဆင်ပြေသော ကန်တင်းတစ်ခုမှာ ထိုင်ပြီး သူက သူ့ရင်ခွန်သော အကြောင်းအရာများကို ကျွန်တော့်အား ပြောပြတတ်သည်။

မွေးပုံ့သော လေထဲက ပိတောက်ရနံ့များကို သူက ကြိုတင် လက်ခံထားခဲ့ဖူးသည်။

“သင်္ကြန်ဆို နှင့်ဆံပင်တွေ တော်တော်ရှည်နေပြီနော်”

သူက ကျွန်တော့် ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ် လက်ကိုတင်ရင်း ထိုစကားကို ပြောခဲ့ပါသည်။

လောကသည် မရှိခြင်းများကို သယ်ဆောင်လျက် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြားကို ရောက်လာခဲ့၏။ ဘာဖြစ်ရမည်နည်း။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့က ထိုအခြေအနေ၌ ရယ်မောဖို့ မေ့လျော့နေခဲ့သည်။ အမြဲမဖြစ်နိုင်သော အချစ်များတွင် ကျွန်တော်တို့ ဘဝများကို ရဲရင့်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်သည် လှည်းတန်းက မုန့်ဆီကြော်များကို သတိရလာသည်။ မုန့်ဆီကြော်တစ်ခုကို တစ်ယောက်တစ်ကိုက်စားပြီး လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို တစ်ယောက်တစ်ငုံ့သောက်ခဲ့ကြသည်။

နောင်တွင် ကျွန်တော် သဘောပေါက်ခဲ့သည်မှာ ဘဝ၏ တစ်ယောက်တစ်ဝက်ကိစ္စများသည် ခဏတာမျှသာဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်

တို့၏ ကမ်းကုန်အောင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးခြင်းများသည် မလွတ်ငယ်သော ကိစ္စရပ်များမှ ပေါက်ကွဲတိုးဝှေ့လာကြသည် ထင်ပါသည်။ ပင်သယ်ပြင်ထဲရှိ မုန့်တိုင်း၏ အခြေအနေကို ခန့်မှန်းရာတွင် ကျွန်တော့်တို့သည် သူမတူအောင် ညံ့ဖျင်းနေဆဲဖြစ်၏။ ဘယ်တော့မဆို ခံစားမှု အကြောင်းတို့ ပြော၍ အချိန်တန်လျှင် ဉာဏ်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ကြသော အနုပညာသမားများကို ကျွန်တော်က ပြက်ရယ်ပြုခဲ့ဖူးသည်။ သူက ထိုအချက်ကို မကြိုက်တန်ဖြင့် တုံ့ပြန်ခဲ့သော်လည်း လအနည်းငယ်ကြာပြီးသောအခါ သူကိုယ်တိုင် ထိုကဲ့သို့ ပြက်ရယ်ပြုခဲ့ပါသည်။

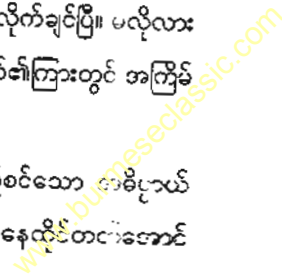
ပြောင်းလဲခြင်းဆိုသော ခေါင်းစဉ်အောက်တွင် သူက ကျွန်တော့်ကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောခဲ့ဖူး၏။

“နင်လည်း ရည်းစားအသစ် ထားခဲ့င်ထားလေ . . .”

ထိုစဉ်တုန်းက သူ့စကားကို ပြင်းထန်စွာ ခေါင်းယမ်းဆန့်ကျင်ခဲ့သော်လည်း အခုတော့ သူမဟုတ်သော တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ့ထက်မလျော့စွာ ချစ်နိုင်သေး၍ ကျွန်တော့်မှာ အံ့ဩရပါသည်။

ဒီအခြေအနေနှင့် ဒီအချိန်ကာလတွင် တစ်စုံတစ်ရာသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုများကို ကျွန်တော်က အတင်းငြင်းဆန့်ပစ်လိုက်ချင်ပြီ။ မလိုလားအပ်သည့် အမှားအယွင်းများသည် သူနှင့် ကျွန်တော်၏ကြားတွင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရှိခဲ့သော နတ်ဆိုးတွေဖြစ်ကြသည်။

ကောင်းကင်၏ အပြာရောင်သည် ကြည်စင်သော အမိန့်အမိန့်တချို့ကို သယ်ဆောင်လျက် လူတို့ကို ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်တင်အောင်

သင်ကြားပေးနေသည်။ ပန်းပွင့်များ၊ လူနေအိမ်ရာများ၊ တိမ်တိုက်များ၊ လမ်းသစ်များ၊ လိပ်ပြာများ၊ မွန်းလွဲကြယ်များ၊ အစိုးရရုံးများ၊ လမ်းဘေးဈေးသည်များ၊ ကာလပေါ်သီချင်းများ၊ ကားများ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ စသည်တို့သည် ငြိမ်သက်စွာ ရွှေ့လျားနေဆဲဖြစ်သည်။

အစိပတိလမ်းတစ်လျှောက်တွင် နွေဦးညနေခင်းသည် လင်းချင်းဝင်းပလျက်ရှိ၏။ ထိုညနေခင်းမျိုးတွင် အစစ အရာရာသည် လှပနေတတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ဒီလမ်းပေါ်တွင် လက်တွဲလမ်းလျှောက်သွားသော စုံတွဲတစ်တွဲကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ စာရေးဆရာ ဇော်ဇော်အောင်ကတော့ ဒီလိုရေးခဲ့ဖူးသည်။

ချစ်တယ်ဆိုတာ လက်ချင်းတွဲပြီး ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ လမ်းလျှောက်ခြင်းတစ်မျိုးပဲတဲ့...။ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပဲဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွေးလိုက်မိပြီး သူ့လက်ကလေးတွေကို လွမ်းလာမိသည်။ လျှောက်ခဲ့ရသော ခရီးတွေကို သတိရလာမိသည်။

ဒါပေမဲ့ သူနှင့်ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့၏ ဆက်ဆံရေးပြီးဆုံးခဲ့သည်အထိ လက်ချင်းတွဲပြီး တစ်ခါမှ လမ်းမလျှောက်ခဲ့ဖူးပါ။ လက်ကိုင်သည်ကသတ်သတ်၊ လမ်းလျှောက်ကြသည်က သတ်သတ်၊ ဘယ်လိုမှ ရောထွေးသွားစရာ မရှိသော သီးသန့်အဖြစ်အပျက်တွေမှန်း ပြန်လည်မှတ်မိစေ၏။

နေရောင်သည် လုံးဝမှိန်ဖျော့သွားပြီး ဘွဲ့နှင်းသဘင် ခန်းမ၏

အပေါ်ဘက်ရှိ ဆည်းဆာထဲသို့ အနက်ရောင် ငှက်များက ပြေးလွှားပျံသန်းသွားကြသည်။ သိပ္ပံခန်းမရှေ့တွင် ကျောင်းသန်ရှင်ရေး ဝန်ထမ်း အဘိုးကြီးတစ်ဦးက သစ်ရွက်ခြောက်များကို လှည်းကျင်းစုပုံ၍ မီးရှို့နေသည်။

ကျွန်တော်က ဘာရယ်လို့မဟုတ်ဘဲ ထိုမီးရှို့ရာမှ လွင့်တက်သွားသော မီးခိုးငွေ့များကို ငေးကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။ ဒီလိုပင် ဘဝဆိုသည်မှာ ဘာရယ်လို့မဟုတ်သည့်ကိစ္စများကို အမှတ်မထင် လုပ်လိုက်မိခြင်း သက်သက်လည်းဖြစ်နိုင်သည်။

“ငါတို့ ဒီနေ့ပဲ ရည်းစားတွေဖြစ်ပြီး ဒီနေ့ပဲ ပြတ်သွား ကြရအောင်လေ...”

သူ့အသံတွေသည် ဘယ်ဆီက ဘယ်လိုရောက်လာပြန်သနည်း။

ကျွန်တော် ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေမိဆဲ နေဝင်ချိန်သည် ပိုမိုပီပြင်လာ၏။ မုန်းတီးမှုနှင့် မာနသည် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ခုန်ပေါက်နေပြီး ကျွန်တော့်ကို တမင်စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသော သူ့မျက်လုံးများကို တော့ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းမိပါသည်။

အဝေးကိုလွင့်တက်သွားသော မီးခိုးငွေ့တွေကိုပဲ ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကြည့်မိသွားသည်။ မီးခိုးငွေ့တို့သည် ပါးလွှာသေးငယ်သော်လည်း အောက်သို့ ပြန်ဆင်းလာရိုး ထုံးစံမရှိကြပါ။

ကျွန်တော် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ရယ်မောပစ်လိုက်ပြီး ကျောင်းဝင်းထဲမှ ထွက်ကာ အဆောင်ကို ပြန်လာခဲ့သည်။

၂၃၀ ဝေမျိုးသွင်

အပြန်လမ်းတွင် တွေ့မြင်ရသော လူတွေ၏ မျက်နှာက တစ်ဖို့

ဖြစ်နေသည်။

ဘာတွေလဲ။ ဘာတွေလဲ။

ဘာတွေလဲ။

ဘာတွေလဲ။

ဘာတွေလဲ။

ဘာတွေလဲ။

စဉ်းစားရင်းနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်လာသည်။ ထိုရှုပ်ယှက်ခတ်နေခြင်းသည် အဆောင်ကို ပြန်ရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဖြစ်နေခဲ့သော်လည်း နောက်ဆုံး အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အားလုံး ဘာမှ မရှိတော့သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်တော် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ရေသန့်ဘူးကို တစ်ဝက်လောက် ကုန်သည်အထိ မော့သောက်ပစ်လိုက်သည်။

ဘယ်သူမပြု မိမိမူ ဆိုသော်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ ဆင်ခြင်တုံတရားသည် ဘာကိုမှ မမှီနိုင်လောက်အောင် မာကျောကျစ်လျစ်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က အဆောင်အခန်း၏ ပြတင်းပေါက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း တွန်းဖွင့်လိုက်ပါသည်။ အလင်းရောင်က ရှိသလောက်အရှိန်ဖြင့် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်လာသည်။ စာကြည့်စားပွဲပေါ်ရှိ သူပေးထားသော ဓာတ်ပုံ

တန်း သေးသေးလေးထဲတွင် သူ ငယ်ငယ်တုန်းက ကနေသော အမြဲအမည်း ဓာတ်ပုံလေးရှိသည်။

ထိုဓာတ်ပုံထဲက ကလေးလေးသည် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်ဟု ထင်လာမိသည်။ နောက်တော့ လေစိမ်းတစ်ချက်က အခန်းထဲဖြတ်၍ တိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ပွဲတော်ခေါ်သံတွေက ရင်ထဲတွင် နှည့်လာသည်။ ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်ရှိ အားကစားဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ဖော်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြတင်းပေါက်မှ လွင့်ပစ်လိုက်၏။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်သောအခါ ထိုဂျာနယ်သည် ကျွန်တော်ဝယ်ထားခြင်းမဟုတ်။ အယ်ဒီတာ အစ်ယောက်က လက်ဆောင်ပေးထားတာဖြစ်သည်။

လူတို့သည် အလကားရလျှင် (သို့မဟုတ်) ပေါများစွာရလျှင် ချိတ်တန်ဖိုးမထားတတ်။

သူနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ ဆက်ဆံရေးသည်ရော အလကား ရခဲ့ပါသလား။ ပေါများစွာ လွယ်ကူခဲ့ပါသလား။

ကျွန်တော် အိပ်ရာပေါ် ပက်လက်လှန်ပြီး စဉ်းစားနေမိသည်။ အဆောင်မျက်နှာကြက်နှင့် နံရံများပေါ်တွင် သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေက အပြည့်ပေါ်လာပြန်သည်။ ခဏကြာတော့ ဘာမှမရှိတော့ဘဲ သောတွေ ဖြစ်သွားလေသည်။

အကယ်၍ ဖြစ်နိုင်ဦးမည်ဆိုလျှင် သူ့ကို ဗလာနယ်၏ ခွန်အား ဆွေ အကြောင်းပြောပြချင်ပါသေးသည်။ အားလုံးထက် ပိုမိုသော ခိုင်ခံ့

၂၂ ဝေမျိုးသွင်

များပြားမှုများသည် ဗလာတွေ့ ဖြစ်ကြောင်း သူသိသွားလျှင် ရယ်မောဦး
မှာ သေချာသည်။

သို့သော် အံ့သြဖို့တော့ မသေချာလှပါ။ ။

(Fashion Image မဂ္ဂဇင်း)

(မေ၊ ၂၀၀၁)

ငှက်ရူပတဲအောက်စီဂွင်

ဝေမျိုးသွင်

ငှက်ရှူတဲ့အောက်စီလျင်

နောက်ဆုံး စွမ်းအင်တစ်မျိုးနဲ့ မီးတွေစီးသွားတဲ့မြစ်ကြီးကို ကျွန်တော် မော့သောက်ပစ်ခဲ့သည်။ ပလိုမာ (Palomar) တောင်ကုန်းပေါ်က အချင်းလက်မနှစ်ရာရှိတဲ့ နက္ခတ်ကြည့်မှန်ပြောင်းကြီးနဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပလူကောင်တွေ အုပ်စုဖွဲ့ယှံသန်းသွားတာကို မြင်ရ၏။ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အသက်က နှစ်ပေါင်း သန်းနှစ်ထောင် ကျော်ပြီ။ နှင်တံတစ်ချောင်းရဲ့ ခွန်အားတွေရော ဘယ်အချိန်မှာ အနည်ထိုင်မလဲ။ ကျွန်တော့်အခန်းထဲတွင် တူးဖော်တွေ့ရှိထားသော ယူရေနီယမ် သတ္တုများကို ဝိုက်သာဂိုရပ်က ဝယ်ယူမည်ဟု ကမ်းလှမ်းလာသောအခါ ၁၉၉၄ သည် (၁၆၄) ရက်နှင့် ပြည့်သွားတော့သည်။

တစ်ခါတလေတော့ ကျွန်တော်လည်း မှားဦးမည်။ ကမ္ဘာကျော်
 ၁ သာနာဆရာတွေချည်း တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်မှားနေကြ၏။ မီး
 လောင်ပြင်မှာ ပျောက်သွားတဲ့ ဝိသိုဘင်ရဲ့ နားရွက်တစ်စုံကို ဘယ်သူတွေ့
 ပိသေးလဲ။ ငြိမ်း၏ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းပေါ်က မဲ့နီလေးတစ်လုံးကို
 ကျွန်တော် ရင်းနှီးခွင့်ရသောအခါ ကျွန်တော့်အိပ်ရာခင်းတို့မှာ တွန့်
 ကြေကုန်သည်။ မိုနာလီဝေ၏ အပြုံးတွင် ဒေါ်လာတချို့ကို ကျွန်တော်
 မြင်ရ၏။ ထိုနေ့ညက ကျွန်တော်သည် ဂျိုက်၏ ပေါင်မုန့်ခြောက်ချပ်ကို
 မီးကင်စားသောက်ပစ်ခဲ့လေသည်။

မိတ်ဆွေတို့ခင်ဗျား...။ တိုးတိုးပြောကြပါ။ ဟို... အခန်းမှာ
 ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ မာကိုပိုလို အိပ်နေပြီ။ ဘာသာရေး အထက်တန်းစား
 ဟီးဘရူးတစ်ယောက်နဲ့ ခင်ဗျားရန်မဖြစ်ချင်ဘူးလား။ လေးနိုင်ငံ ဖိတ်ခေါ်
 ပွဲတုန်းက ဘရာဇီးဘောလုံးသမား ရောဘတ်တို့ကားလို့စိရဲ့ Free Kick
 ကို ပြင်သစ်ဂိုးသမား မကာကွယ်နိုင်တာရော အပြစ်ရှိသလား။ ပေါင်း
 တည်ခွားပွဲဈေးကတော့ အချိန်တန်ရင် စည်စည်ကားကား ရှိမှာပေါ့။ ခက်
 တာက အားအားရှိ ကဗျာရွတ်ပြနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်
 ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ့မလဲ။

ဟိုလူ ထွေးထုတ်ပစ်လိုက်တဲ့ စပျစ်သီးထဲမှာ အချို့ကျန်ပါဦး
 မဲစား။ ပန်းရနံ့တွေက မွှေးပျံ့လာ၏။ ပန်းစားဘီလူးကို ဘွန်ဂျီဖွိုက်
 ဘယ်လို မောင်းထုတ်မှာတုံး။ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ ဆော့ခရေတ္တို ဆိုတဲ့
 ကောင်က သေတာကြာပြီ။ လူတွေက သူ့အကြောင်းပြောလို့ကို မပြီးနိုင်

ဘူး။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ သူ့အကြောင်းပြောရတာ သစ္စာနီတုံး။ ထွန်း
 ဣန္ဒြာပို တို့အကြောင်း ပြောရတာလောက်တောင် အရသာမရှိဘူး။ ပွတ်
 ရွက်ရဲ့ မိန်းမ နာတာလျာကတော့ ကျွန်တော့်ကို အခုထိ ဆွဲဆောင်နိုင်
 တုန်းပင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပင်လယ်စားပြတစ်ယောက်ရဲ့ဝင်ငွေဟာ ကျွန်တော့်
 စာမူထက်တော့များမှာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ခေတ်ပျက်ရင် လုံဒါမုန့်
 တိုက်နားမှာ လူတစ်ယောက်ကို ရှာရဦးမည်။

ဆောင်းရာသီညနေနှင့် ခရစ်စမတ် ပန်းသီးများရောင်းရန်
 ချီသည်။

ထော့ကျိုးတစ်ယောက် အနာဂတ်သည် ဘာလီချီချင် တစ်လုံး
 ဖြစ်၏။ နိုးပြတ်တောတို့၏ အဆုံးတွင် ကျွန်တော့် ဝါယာကြိုးတပ် အိပ်မက်
 ချားရှိသည်။ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ တိုးတက်မှုဆိုတာမှာ အမှန်တရားဟာ နည်း
 ဆထက်နည်းလာပြီ။ ကျွန်တော်လေတွေကို အန်ချလိုက်ခြင်းဟာ မြင့်မိုး
 အောင်ရဲ့ 'အမဲလိုက်အက' ကို ဂုဏ်ပြုလိုက်တာဖြစ်သည်။ ငြိမ်း...
 ဦးညိုပေးတဲ့ မာဘိုလို့ တစ်လိပ်လောက် ကျွန်တော်က သောက်ချင်သေး
 ဆည်။ ပန်ဒါဝက်ဝံတွေ ဘယ်လောက်ပဲရှားရှား ကမ္ဘာပေါ်မှာ အံ့ဒော့တာ

မျဉ်းအတိုင်း စီးသွားတဲ့ ကမ္ဘာပတ်မြစ်တစ်စင်းတော့ ကျွန်တော်ကရှိစေချင်ပါသည်။

ပလတ်စတစ်ဖယောင်းတိုင်ဆိုတာ တကယ်တော့ မြွေတစ်ကောင်ရဲ့ အစာအိမ်တစ်ခု မဟုတ်ပါလား။ တစ်ခါတလေတော့လည်း လုပ်တဲ့အလုပ်နဲ့ ကျော်ကြားနေတာက တခြားစီဘဲ။ ဗင်နီဇွဲလားပေါ့ဗျာ။ နိုင်ငံရဲ့ အဓိကထုတ်ကုန် ရေနံဆိုပေမယ့် ကမ္ဘာ့အလှမယ်တွေထွက်လို့ ကျော်ကြားသတဲ့။ ကဲ... တရားကျဖို့ ကောင်းလေစွ။ ကျွန်တော့် အသွားရှိ ကဗျာဓာတ်ခံတို့မှာ ပလေတိုး၏ စကားအချို့ကို လေးစားနေသည်။

ရာဇဝင်ကို ပြန်လှန်ကြည့်... ငှက်ခါးတစ်ကောင်ရဲ့ ခြေထောက်မှာဝတ်ဆင်... မျိုးချလို့ မရတဲ့ သစ်သီးတွေ ဘယ်မှာထွန်းကားခဲ့ပါသလဲ။ ခေါင်းကို အသာအယာအညိတ်ပြရုံနဲ့ စတိတ်တိုင်လာလည်း ဆောင်းတစ္ဆေ တစ်ကောင်ဖြစ်သွားခဲ့၏။ ကျွန်တော့်ခါး၌ ချိတ်ဆွဲထားသော စကားလုံးများသည် မျက်လှည့်ဆရာ ဒေးဗစ်ကော့ပါးဖီးရဲ့ ရယ်ဆံထဲတွင် ကျကွဲသွားသည်။ သူတော်ကောင်းယောင်ဆောင်ထားတဲ့ ကော်ဖီခွက်ထဲကို ယင်ကောင်တစ်ကောင်က နိုင်ပင်ထိုးဆင်းသွား၏။

ကျွန်တော့်ဘူးစင်တွင် အော်ဂင်းနစ် မော်လီကျူးတို့ သီးနေကြ၏။ Dictionary တစ်အုပ်လုံး အလွတ်ကျက်ပြီး ချီလီကို ဂျာမနီဘေးမှာ လို့ ပြောတဲ့လူကလည်း ရှိသေးသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းက အယ်လ်တစ်ဇော့ကို ပြန်လှန်ကြည့်တော့ ကျွန်တော်က အဝတ်မပါဘူး။ မန္တလေး ဝက်

ချောင်းတွေက သိုးကုန်ပြီ။ ရှိပင်ရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်သက်မှာ မုန်လာဥနီတစ်လုံးပါမသွားဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ။

ဟဲလ်မင်းဝေး၏ မိုးရေထဲက ကြောင်ကို ကျွန်တော်ချစ်သည်။ ငြိမ်း... ကိုလည်း ကျွန်တော်ချစ်သည်။ နေဝင်ချိန်ရဲ့ တိမ်လွင်လွင်တွေက ငြိမ်း၏ ကောက်ကြောင်းများအတိုင်း အချိုးအစားကျနလှန်း၏။ ရပါတယ် ငြိမ်း...။ ငါ့အတ္ထုတ္တေ ဆုံမှတ်တစ်ခုမှာရဲရင့်...။ ရာသီအလင်းတို့ မှောင်ကျ...။ အပြစ်တွေက ဝရီ လေးသည်တော်တစ်ဦးလိုပဲ ဟောင်းနွမ်းခဲ့ညားနေခဲ့သည်။

ယာဝေးနတ်ပြောပြတဲ့ ပညတ်တော်ဆယ်ပါး (The Ten Commandments) ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ နားထောင်ပြီးပါပြီ။ ဂေါ်ဂင့်လက်က အရောင်တွေကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ မြင်ဖူးပါပြီ။ ဒေါ့တိုယက်စ်စကီး ပါးမြိုင်းမွေးထဲက အင်းဆက်တစ်ကောင်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း တိုင်တွယ်ခဲ့ဖူးပါပြီ။ မြားရှူးသွားတဲ့ ပွဲတော်သားတစ်ယောက်ရဲ့ အရသာတို့လည်း ခံစားခဲ့ဖူးပါပြီ။ ကလော်ဒီယာရှစ်ဖာ နဲ့ ကိတ်ဝင်းစလက်တို့ရဲ့ အလှပေဒကိုလည်း ရင်ခွန်ခဲ့ဖူးပါပြီ။ ကိုဖော်ဝေးရဲ့ နံနက်ခင်း ချောက်တမ်းပါးထဲကိုလည်း ခုန်ဆင်းခဲ့ဖူးပါပြီ။ ဖားတစ်ကောင်ရဲ့ အသက်ရှူလေပြွန်ကိုလည်း ဖတ်ရှုခဲ့ဖူးပါပြီ။ ငြိမ်း...။ ၏ ဆံပင်တွေကိုလည်း နင်းနှိုက်ခဲ့ဖူးပါပြီ။ တော်ပြီပေါ့။ ဒီလောက်လုပ်ဖူးရုံနဲ့ လူ့ဘဝဆိုတာ တော်တော်အရသာရှိမှန်းသိသာပါသည်။

သံယောဇဉ်မိတ္တူဆိုသည်မှာ စိမ်းကားရက်စက်မှုများကို ကာ

ကွယ်ရန် အလျောက်ဖြစ်ပေါ်လာသော စကားလုံးဖြစ်သည်။ ထိုစကားလုံးကို ငြိမ်း ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ဦးဆောင်သုံးစွဲလေသည်။ ကျွန်တော်သည် လမ်းဖောက်နေတုန်း လမ်းပြင်ရသူတစ်ယောက်သာဖြစ်၏။ တစ်ဘဝလုံး ကျွန်တော်ရှာဖွေလို့ရသမျှ ငွေကြေးတို့သည် မွန်ရိုး၏ ပွဲတက်ဝတ်စုံလေး တစ်စုံကိုသော်မှ ဝယ်ယူနိုင်ခြင်းမရှိ။ ဟန်နီရေ... မျက်ရည်တုနဲ့ မငိုချင်ဘူး။ (သိက္ခာတော်ရ ဘုန်းတော်ကြီးရဲ့ ဣန္ဒြေအတွက်လေ) ကျွန်တော်တို့ဟာ အခြေခံအားဖြင့်တော့ ရိုးသားကြရမှာပဲ။ သိစိတ်ကို မသိစိတ်က အနိုင်ယူရမည်။ အလကား... မာနအတုတွေ... ကိုဖီအာနန်လည်း အမေရိကန်ဆီက အကြွေးတောင်းမရသေးဘူး။

ဒီကိုကြည့်လိုက်ပါ။ ဒီလိုပြောလိုက်ပါ။

- ၁။ မိုးတွင်းကြီး၌ ကျွန်တော့်ဥယျာဉ်လေး ခြောက်သွေ့ပျက်စီးမှု။
- ၂။ ဖက်ဆစ်ကင်ပေတိုင် နံပါတ်တုတ်တွေပေါ်က မျိုးချစ်စိတ်။
- ၃။ စပိန်တို့ရဲ့ နှလုံးသား ဘာစီလိုနာမြို့တော်ကြီး နတ်ဂုဏ်ခံရခြင်း။
- ၄။ ရစ်သပ်မပါသော ရင်ခုန်သံတို့၏ တိုးခြင်းကျယ်ခြင်းကိစ္စ။
- ၅။ ဆောင်းဦးပေါက်တုန်းက မက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဗာခံသီးအိပ်မက်...

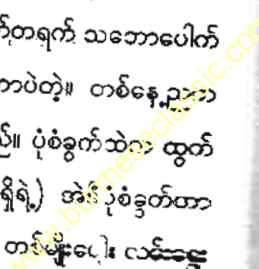
အဲဒီသံစဉ်တွေ၊ အချက်အလက်တွေကို အခြေခံပြီး ကျွန်တော်ဟာ အသွေးအသားနဲ့ စာရိတ္တကိုပင် ရောင်းချခဲ့ရ၏။ မျဉ်းပြောငုံတွေလည်း ပုလွန်းလို့ တွန့်ကွေးလာကြပြီ။ ကဲ... ငြိမ်း ရေ၊ ခဏလော့စ် အိပ်လိုက်ပါဦး။ ကျွန်တော်က နွားရို့ဖြင့် ရေချိုးချင်သည်။

* * *

အပျိုရည်ပျက်သွားတဲ့လရောင်မှာ မြေခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ ဒိန်ခဲချင်ခြင်းတွေကို ကျွန်တော်တွေ့ရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးကြည့်မှ ရင်ဘတ်တစ်ခုပဲ မြင်ရတဲ့ ကောင်မလေးသည် ကျွန်တော့်ပုန်းညက်ပန်းလေးဖြစ်၏။ ထိုအခန်းထဲတွင် တယ်လီဖုန်းတစ်လုံး၏ အလောင်းရှိသည်။ အပြစ်အကင်းဆုံး ခုစရိုက်မှု၊ ပန်းပင်တွေကို ရေလောင်း၍ ကျွန်တော်က သတ်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘယ်သို့ပင်ရှိစေ... ကျူးတားပြည်ရဲ့ ကြယ်နီသည် ကတ်စထရိုဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကြယ်နီကတော့ အုတ်တွင်းကလုပ်တဲ့ နစ်ကိုတင်းဓာတ်တွေသာဖြစ်လေသည်။ ဒီလောက်ဆို အာဖရိကဥံသမားတစ်ယောက်ရဲ့ ညဉ့်ယံချိန်တွေကို ခင်ဗျားတို့ စာနာသင့်ပါပြီ။ ရှေးဟောင်း အီဂျစ်တွေရဲ့ နိုင်ငံတော် ဂုတီယနတ်သည် အိုဆိုင်းရစ် (OSIRIS) ဖြစ်၍ တစ်နည်းအားဖြင့် နိုင်းမြစ်နတ် (The Nile-God) ဟုခေါ်ကြောင်း ကျွန်တော်မှတ်သားဖူးသည်။ ကျွန်တော်က ထိုနတ်မင်းကို အရိုအသေပေးဖို့ထက် ဖာရိုး (Pharaoh) ဘုရင်တွေရဲ့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုကို စဉ်းစားနေခဲ့သည်။

ခင်ဗျားတို့ နားလည်လား (ဇေယျာလင်းကတစ်ဆင့်) အာသာအာဒါမော့ဗင် ကတော့ ပြော၏။ နားမလည်ဘူးလို့ ရုတ်တရက် သဘောပေါက်သွားတာနဲ့ လူတွေဟာ စတင်နားလည်တော့တာပဲတဲ့။ တစ်နေ့ညဘာ ကျွန်တော့်စိတ္တလမ်းမကြီး ရေရောခံလိုက်ရသည်။ ပုံစံခွက်ထဲက ထွက်လာတဲ့အရာတိုင်း ပုံစံမကျနိုင်ပါ။ (တစ်ခုတော့ရှိရဲ့) အဲဒီပုံစံခွက်တာ ရေခဲမှတ်လောက်အေးတဲ့ နေရာမှာထားရင်တော့ တင်ဖို့ပေး လင်း

ခွင့် မရှိတဲ့ သေခတ်ချမှတ်ခြင်းခံထားရတဲ့ ရာဇဝတ်သားလိုမျိုး အနုပညာ
ခုကွအိုးလေးကို နှစ်ခြိုက်စွာ ပိုက်ထွေးလို့၊ အပြင်းစား ခံစားမှုတွေကို
ကျွန်တော် ဖြိုချပစ်ခဲ့ရဖူးသည်။

ထားဝရဘုရားသခင်လည်း ရှိစေတော့...၊ ငြိမ်း...လည်း
ရှိစေတော့၊ ဂျမ်းမလေး အက်စသာလည်းရှိစေတော့...။ မာသာထရီဇာ
လည်း ရှိစေတော့၊ ကချေသည်လေး ကမလာလည်း ရှိစေတော့...။

ဒါပေမဲ့ . . .
.....။
ဒါတွေကြောင့် . . .
.....။

နားလည်ပေးပါကွယ်။
အယူအဆ (Concept) ပိုင်းဆိုင်ရာမှာ အရမ်းချို့ယွင်း ညံ့ဖျင်း
နေတာမျိုးကို ကျွန်တော် စိတ်သိပ်မရှည်ချင်ဘူး။ Lady First ဆိုတဲ့
အနောက်တိုင်းသားတွေကိုလည်း သောက်မြင်ကတ်သည်။ Man First
လုပ်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ။ လူတွေရဲ့ ဦးနှောက်ထဲမှာ Spiritual
Wisdom နဲ့ Worldly Wisdom ဆိုပြီး နှစ်မျိုးရှိသတဲ့။ ဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့
တွေးခေါ်မှုအတတ်ပညာကို ခေါက်ဖြုတ်သမား (Hangman) ဝါခွေ့ဖို့
တော့ မညစ်နှမ်းစေနဲ့ပေါ့။

ကဲ . . . ထားလိုက်ပါဦး။ သံသရာခရီးဆိုတာ ဂျီကာတွေ ပြင်
သလို ရယ်စရာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုပဲ ငိုနေစရာလည်း မလိုပါဘူး။ အိပ်မက်

တွေ အတွက်တော့ ခေတ္တတည်ကြည်နေရပါလိမ့်မည်။ ကြွေစမ်း . . . !
မာရ်နတ်ရဲ့ သန်လျက်ကို ခိုးဝှက်ထားသူ . . .။ မွေးမြူရေး သတ္တဝါ
တစ်ကောင်လိုတော့ ငါ့ကို လာမကြည့်ကြပါနဲ့။

တွင်းထဲက ထွက်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော်က သမ္ဗာကျမ်းစာ
ဖြစ်သွားသည်။ ထာဝရ ယုံကြည်မှုတစ်ခုကို အနှုံးနည်းနည်းဖြင့် ကျွန်တော်
ဆက်ဆံကြည့်လိုပါသည်။ အမှန်တော့ အိပ်မက်တို့ကို လက်ယပ်ခေါ်ယူ
ခြင်း ကိစ္စသည် ရှုပ်ပိန်တစ်ခွက်၏ အင်ဂျင်သံသာဖြစ်၏။ ထိုမျှလောက်
သော စိတ်လေလည်သံကပင် ကျွန်တော့်ကျောပြင်ကို ဖွဖွရိုက်ပုတ်နေပြီး
ကျွန်တော်က ရာဘာပင်ကဲ့သို့ အစေးထွက်ချင်ပါသည်။ ။

(မက်ရှင် မဂ္ဂဇင်း)

(ဩဂုတ်၊ ၁၉၉၈)

ပဟာတင်ရတဲ့ ပဟာအကြောင်း

ဝေမျှသွင်

ဗလာကောင်ရေးတဲ့ ဗလာအကြောင်း

သူ့ကို ချစ်ရတာ အလွယ်တကူပဲဟဲ့ သူကထင်နေပါလိမ့်မည်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်က သူ့ကို သူထင်သည်ထက် လွယ်ကူစွာ ချစ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ အဝေးကြီးကိုပဲ ကျွန်တော်ငေးနေလိုက်၏။ ငါမလွမ်းဘူးဟု စိတ်ထဲက တေးထားသော်လည်း ရင်ထဲက ခံစားချက်ဆိုသည်မှာ ထူးဆန်းလွန်းလှပါသည်။ အခုတော့ ကျွန်တော်ရူးနေပြီထင်ပါသည်။ သူလည်း ကျွန်တော့်ကဲ့သို့ပင် အလိုမတူသော အလွမ်းများဖြင့် ကျွန်တော့်အား လွမ်းဆွတ်နေပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော့်ခြေဖျားတွေ အေးစက်နေ၏။ ထိုနေရာကို မသွားတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သော်လည်း မနေ့က ကျွန်တော် မြူကျွန်းသာမှာ ဟစ်ယောက်တည်း သွားထိုင်နေမိ၏။

အန်တီအေးက မတွေ့တာကြာပြီဟု နှုတ်ဆက်စကားပြောသည်ကိုပင် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ မတုံ့ပြန်နိုင်။ မြကျွန်းသာနှင့် အနီးတစ်ဝိုက်တွင် သူ့ပုံရိပ်တွေ၊ သူ့အသံတွေက ခေ့ဝဲနေကြသည်။ ဒီနေရာလေးတွေမှာပင် ဆူးစူးနေသော ကျွန်တော်လက်ဖဝါးကို သူက တယုတယ ကိုင်တွယ်ခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော်ဆံပင်ရှည်တွေကို သူက ကိုင်ကြည့်ရင်း ဆံပင်တိုတိုညှပ်ဖို့ တိုက်တွန်းဖူးသည်။

“ဝေမျိုးသွင် နင် ငါ့ကို ချစ်ရင် . . .”

ဘယ်တော့မှ အဆုံးမသတ်သော သူ၏စကားတွေက ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲ စွဲမြဲနေခဲ့၏။

အနုပညာအကြောင်း၊ ယန်းပေါဆတ်အကြောင်း၊ ဗုဒ္ဓဝါဒအကြောင်း၊ ဖလော်ဆိုဖီအကြောင်း၊ အောင်ချိန်ကဗျာတွေအကြောင်း၊ ဂျင်နီဖာလိုပက်(စ်)အကြောင်း၊ ကားလို့(စ်)ဆန်တားနားအကြောင်း၊ ဆော့ဘဲလိုးအကြောင်း၊ ဖော်ဝေး၏ “လရောင်မုန်တိုင်း”ကဗျာအကြောင်း . . . အများကြီး၊ အများကြီးပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ အခုတော့အားလုံးပြီးခဲ့ကြပြီထင်သည်။

တစ်ခါတုန်းက ရှိခဲ့ဖူးသော ရိုးသားမှု ခေါင်းစဉ်အောက်မှ သံယောဇဉ်များကို ကျွန်တော်မက်မောနေဆဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က တကယ်ညှပ်သူဖြစ်သည်။ ဘာမှမဖြစ်စလောက်သော အမှားအယွင်းကို သူ လက်ခံလာအောင် ပြေလည်အောင် မဖြေရှင်းနိုင်သူတစ်ယောက်။

သူနှင့် ပတ်သက်သော နာကျင်မှုမှန်သမျှကိုလည်း ဟာသလုပ် ဝိဘတ် သူ ဖြစ်၏။

အချစ်ဖြင့် ထုံမွမ်းထားသည့် နှစ်ဦးသဘောတူ ရက်စွဲများ ကုန်လွန်သွားသည့်အခါ ကိုယ့်ဒဏ်ရာ ကိုယ်မေ့လျက် သူ့သိပ်များ နာကျင်နေမလားဟု တွေးမိသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ အဖြစ်ကို မကြည့်လင်သူတချို့က ထိုစကားကို ရယ်မောနေမည်ဆိုပါကလည်း ရှိစေတော့ . . .။

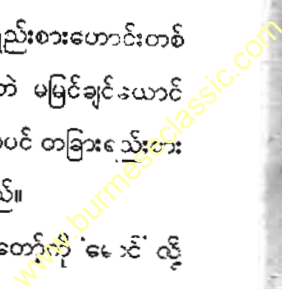
ဒီနေ့မနက်က ဖဲကြိုးဝါတစ်ချောင်းကို ကတ်ကြေးထက်ထက် တစ်လက်ဖြင့် စိတ်တိုင်းကျ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကိုက်ဖြတ်ပစ်ခဲ့သည်။ ဒါသည် တစ်ချိန်တုန်းက သူပြောပြသော အလွမ်းဖြေနည်း တစ်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။

“နင့်ကို ငါချစ်တယ်”

ဒီစကားသည် သူနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ သူငယ်ချင်းဘဝမှာပင် ဆယ်ခါထက်မနည်း အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ပြောခဲ့ဖူးသော စကားဖြစ်သည်။

သူသည် အခုချိန်အထိ ကျွန်တော့် ဖျားယောင်းထားနိုင်ဆဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က သူ့ရှေ့မှာမို့ ရည်းစားဟောင်းတစ်ယောက်နဲ့ လမ်းမှာ ဆုံတာတောင် နှုတ်မဆက်ဝံ့ဘဲ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့ရသော်လည်း သူကတော့ ကျွန်တော့် ရှေ့မှာပင် တခြားသွေးစားနှစ်ယောက်ကို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် တွဲပြရဲသူဖြစ်သည်။

သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကို ကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်တော်ကို ‘မောင်’ လို့

ခေါ်လိုက်တော့မလို ထင်ရ၏။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အထင်သည် အချိန်ကာလရွေ့လျား ပြောင်းလဲခဲ့လာခဲ့သည့်တိုင် အထင်က အထင်သာဖြစ်ပါသည်။

“နင့်ကို ငါအသုံးချနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်”

သူက လိပ်ပြာသန်အောင် ဒီစကားကို ပြောခဲ့ဟန်တူသော်လည်း အချစ်ဆိုသည်မှာ အသုံးချတန်ဖိုး တစ်မျိုးသာ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့စိတ်တိုင်းကျ နေထိုင်ပေးခြင်းအားဖြင့် သူ့ကို အလိုလိုက်ခဲ့မိ၏။

ဆံပင်တိုတို ညှပ်ခဲ့၏။

ဆေးလိပ်ဖြတ်ခဲ့၏။

သို့သော် သူက ကျွန်တော့်ကို ထားရစ်ခဲ့ပါသည်။

တလောတုန်းက စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ မာလင်းပိုင်ရစ်(စ်)ရဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ဖတ်ခဲ့ရ၏။

“မိန်းမအများစုဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲဖို့ အားထုတ်တတ်ကြတယ်။ ပြုပြင်ပြောင်းလဲပြီးသွားတဲ့အခါမှာတော့ သူတို့ဟာ အဲဒီ ယောက်ျားကို မကြိုက်တော့ဘူး” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် သိပ်မှန်တာပဟဲ့ တွေးရင်း အနားနို့ သူငယ်ချင်း၏ ဆေးပေါ့လိပ်ကို တစ်ချက် ဖွာရှိုက်လိုက်မိ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အသံတွေကို ကျွန်တော်မလွမ်းဘဲ မနေနိုင်ပါ။ သူသည် ရက်ရက်စက်စက် လှသော မက်မောဖွယ် မိန်းမတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှ ချစ်ချင်လွန်း၍သာ ချစ်ခဲ့ရသော်

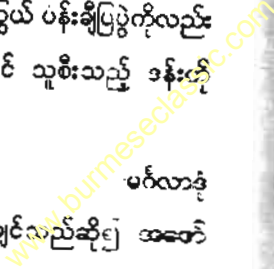
လည်း သူသည် ကျွန်တော် ချစ်ဖို့ တစ်ခုမှ အဆင်မပြေသော မိန်းမတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါသည်။

မိန်းပန်းနီနီတွေကို မြင်လျှင် သူက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို လှုပ်ယမ်း၍ ကြည့်ဖို့ အတင်းညွှန်ပြတတ်၏။ သူ့မျက်နှာတွင် ချွေးသီးချွေးစက်များဖြင့် ပင်ပန်းမောပန်းသည်အထိ သူက လွတ်လပ်မှုကို မြတ်နိုးတတ်၏။ လူဆိုတာက အမြဲတမ်း ခေါင်းလောင်းထိုးသံတွေချည်းပဲ ရှိဖို့ မဖြစ်နိုင်မှန်း ကျွန်တော်သိနေနှင့်တာကြာပြီ။ ဘဝမှာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ချိန်ရှိမည်။ လက်ပြုနှုတ်ဆက်ချိန်ရှိမည်။ ဘယ်အချိန်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် အားလုံးကို ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့တော့ လိုလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

အခုတော့ သူတစ်ယောက် ဝါးရုံပင်တွေကို ငေးပြီး ကျွန်တော့်ကို သတိရချင်ရနေမှာပေါ့။ စိမ်းလန်းသောအမှန်တရားထဲတွင် ကျွန်တော်တို့၏ နှလုံးသားများကို ထားရစ်ခဲ့ပြီ။

စာအုပ်ထူထူကြီးတွေမြင်လျှင် အဇ္ဈေးအမူး စွဲလမ်းတတ်သော သူက ကျွန်တော့်ကို British Council Library ကို စာအုပ်သွားငှားတိုင်း အဖော်ခေါ်သွားခဲ့သည်။ သူသွားချင်သည့် ခရီးတိုင်းအတွက် ကျွန်တော်က ကိုယ်ရတော်ဖြစ်သည်။ သူနှင့်အတူ ဦးလွန်းကြွယ် ပန်းချီပြပွဲကိုလည်း ချောက်ခဲ့၏။ သာဓကတရားခင်းသာ ပန်းခြံထဲတွင် သူစီးသည့် ဒန်းတို ကျွန်တော်က လွှဲပေးခဲ့ဖူးသည်။

မင်္ဂလာခုံ သို့က်ကလေးတုရားစောင်းတန်းမှာ ဗေဒင်မေးချင်လည်ဆို၍ အဖော်

လိုက်ပေးရဖူးသည်။ အခုတော့ သူက အားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်ပြီထင်ပါသည်။

သူက ကျွန်တော့်ကို မေးခဲ့ဖူးသော စကားတစ်ခွန်းရှိသည်။

“နင်က ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ လိုချင်ရတာလဲ” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

အဲဒီတုန်းကတော့ ကျွန်တော်က “နင့်ကို စကားတွေ ထိုင်ပြောနေချင်လို့” ဟု သူ့ကို အဖြေပေးခဲ့၏။ “ဘဝဆိုတာ စကားတွေပြောဖို့ သက်သက်မှ မဟုတ်တာ” လို့ သူက ကျွန်တော့်စကားကို ချေပခဲ့သည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ဒီထက်ပိုသော စကားတွေရှိလိမ့်ဦးမည်ဆိုတာ သေချာပါသည်။

ချမ်းမြေ့ကြည်တွင် တခြားတစ်ယောက်နှင့် သူက ထိုင်နေချိန်တွင် ကျွန်တော်က အဝေးမှပဲ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားနေမိ၏။ တစ်ဘဝနှင့် တစ်ဘဝကြားတွင် ဒီလောက်သေးငယ်သော အဖြစ်အပျက်တွေကို ကျွန်တော် ပုံကြီးချဲ့မနေချင်တော့။ လှုပ်ရှားလွယ်သော လူငယ်ခံစားမှုဟုလည်း ပြက်ရယ်ပြုနိုင်ဖို့မလွယ်။

ပါးလှပ်သော သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ အသားပြည့်တင်းတင်းဖြစ်လာစေရန်မှအစ၊ သူ့စာဖတ်များ၍ ဇက်ကြောတက်ရင် ဘယ်လိုအကြောခြေစေဖို့အလယ်၊ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်တွင် သူ့ဘယ်လို သီချင်းများ နားထောင်ချင်ပါလိမ့်ဆိုတာ အဆုံး သူ့အကြောင်းတွေကိုပဲ ကျွန်တော်စဉ်းစားနေခဲ့ဖူးသည်။

အနုပညာ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ကျွန်တော့်ကို ဗလာကောင်အတချို့က ခေါ်ကြ၏။

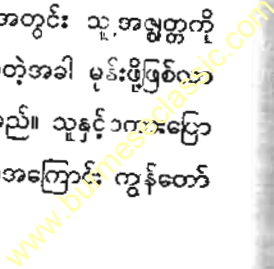
“ဝေမျိုးသွင်၊ နင်က ဗလာပဲ”

ကျွန်တော် တကယ်ပဲ ဗလာဖြစ်ပါသည်။ သူကတောင် ကျွန်တော် ဗလာကောင်ဆိုတာ အသိအမှတ်ပြုသွားပြီ။ အိပ်မက်တွေမှာ ဆားနံ့သင်းလှ၏။ လူပီသဖို့ ဘယ်အချိန်ကတည်းက အားထုတ်နေထိုင်ကြရသနည်း။ အစိမ်း၊ အဝါ၊ အပြာ၊ အနီ၊ အနက် . . . အားလုံးမှာ သူ့တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သွားသည်။

ကံ့ကော်တောသည် တစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် ခြောက်သွေ့လွန်းသည်ထင်ပါ၏။ အမှန်တော့ ခြောက်ခန်းသွားသော မြစ်တစ်စင်းကဲ့သို့ စီးဆင်းခဲ့ဖူးသည်ဆိုသော အတိတ်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းလှပါ။

အဝိုင်းသည် လေးထောင့်မဟုတ်ကြောင်း သင်တို့အားလုံး သိပါသည်။ ဒီအဝိုင်းသည် တခြားအဝိုင်းတစ်ခုနှင့်လည်း မတူနိုင်ပါ။ အဝိုင်းပုံသဏ္ဍာန်ချင်းတူကောင်း တူနေနိုင်သော်လည်း အဝိုင်းဖြစ်တည်လာပုံချင်း တူမနေနိုင်ပါ။ ဒါကြောင့် သူ့အဝိုင်းနှင့် ကျွန်တော့်အဝိုင်းသည် တွဲလွဲနေဦးမည်ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အချစ်နှင့် ကျွန်တော့်အချစ်သည်လည်း ပြောရမည်ဆို ဒီသဘောအတိုင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

နက်မှောင်နေသော လောကမာယာအတွင်း သူ့အဇ္ဈတ္တကို ကျွန်တော်သဘောတူလိုက်ပါ၏။ မချစ်နိုင်တော့တဲ့အခါ မုန်းဖို့ဖြစ်လာတာပဲဟု ကျွန်တော်ပြောရင် သူ့ရယ်မောပါလိမ့်မည်။ သူနှင့်ဘာကားပြောဖို့ အံဆင်ပြေသော တစ်နေ့မှာ သူ့ကို ချစ်နေဆဲအကြောင်း ကျွန်တော်ပြောပြရဦးမည်။

၂၉၄ ဝေမျိုးသွင်

ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်နားထဲတွင် “နင် ငါ့ကို အရမ်းအထိ
နာအောင် လုပ်ခဲ့တယ်။ ငါ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး” ဆိုသည့် သူ့စကား
ကို ကြားယောင်လာသည်။ သိမ်းဆည်းထားဖို့မကောင်းလှသော အမှတ်
တရများတွင် သူ့စကားများက ပထမနေရာတွင် ဖြစ်ပါသည်။ အသံနက်
နက် တစ်ခုက အမှတ်မထင် ကျွန်တော့်ဆီရောက်ရှိလာသည်။

“ဟေ့ . . . ဗလာကောင်၊ မင်းအရင်လိုပဲ ဗလာအကြောင်းတွေ
ရေးတုန်းပဲလား”

ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“အေး . . .”

(Fashion Image မဂ္ဂဇင်း)

(ဧပြီ၊ ၂၀၀၁)

